په لاره ځم
توله زنگېږم

(د امریکا یونلیک)

سیده حسینه گل

۱۳۹۴ لمریز کال

Download from:aghalibrary.com

په لاره ځم

تهوله ځنګیږم

(د امریکا یونلیک)

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ل کال

Download from:aghalibrary.com

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: په لاره ځم توله ځنګېږم

لیکواله: سیده حسینه ګل

خپروندی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

ویبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوزګر: سلیم ناښاد

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۳۲)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

Download from:aghalibrary.com

ټوون

د هلمند په نوم چې په دې ټول ټګ کې زما ملګري و او بيا يې د ابدي سفر په لور خپل ټګ پېل کړو.

د خپل ځواني مرګ ورور اعجاز علي شاه شهيد په نوم چې د خپلې کورنۍ د قافلې نه د پنځويشتو کالو په عمر کې بېل شو او ټول يې ويرژن پرېښودل ـــــ!!!

Download from:aghalibrary.com

ډالۍ

خپله دا وړه غونډې هڅه په ډېره مینه او احترام هاغه پښتنو لیکونکیو ته ډالۍ کوم چې پښتو ژبې او ادب ته یې په زړه پورې یونلیکونه ورکړي دي او د پښتو ددې مد کمی یې برابر ساتلی دی.

میا اکبر شاه ته ډالۍ چې د ازا د ی تلاش یې پښتو ژبې او ادب ته پېرزو کړو.

محترم طاهر اپریدي چې په دې لاره کې یې ډېر ګټور قدمونه اخستي دي۔

خدای بخښلی افضل شوق چې دا کار یې په نظر کې ساتلی وه.

په تېره تېره سیده قانته بېګم چې "زما سفر" ته یې کتابي بڼه ورکړې ده.

دغه رنګ د بره وطن درانه لیکونکي پوهان استاد اسمعیل یون او استاد لال پاچا ازمون ټولو یونلیکونکیو ته چې زما د فکر او قلم واګې یې په دې لړ کې ټینګې ساتلې دي.

Download from:aghalibrary.com

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

Download from:aghalibrary.com

څو خبرې

د خصوصي مننې سره

د ډېر اوږد او زړه چاودي انتظار نه پس "په لاره ځم ټوله ځنګېږم" ــــ ستاسو مخې ته دی ــ په دې هيله چې ستاسو مينه ماته کړي... د تګ ليك يا يونليك د روايتي رنګ او چوکاټ نه لرې بهر دی خو کوشش مې دا وه چې د خپل ژوند د دې حقيقي او لوی سفر ټولې خاطرې تاسو سره په يو ځانګړي رنګ او خوند کې شريکې کړم. په دې کې به څومره کامياب شوې يم؟ دا خو به تاسو وايئ ـــ خو زه يوځل بيا د هاغه ټولو مئينو مينه والو مشرانو کشرانو، استادانو ډېره مننه کوم چې پرله پسې يې د دې يونليك د چاپولو مينه او خوښې څرګنده کړې ده. د ګران عبدالوحيد ګران او ساحل يوسفزي مينه که ونه ستايم زياتی به وي چې په دې مسوده

Download from:aghalibrary.com

يـې خپـل نظـر اچـولی دی او د چـاپ سـند يـې راکـړی دی. د لـوی پوهانـد اسـتاد فـېض الوهـاب فـېض هـم مننـه چـې بيـا بيـا يـې د دې کتاب د خپرېدو عمل ته ی زه هڅه ولې يم.

د ملګري عبدالروف عارف او ګران لطيف شاه شاهد هم د زړه نـه مننـه کـوم چـې هـر کتـاب تـه مـې سـترګې پـه لار وي. د ټولـو لوسـتونکيو هـم مننـه.. خـو د ګـران فيـاض حميـد او ضـياء الـرحمن ضياء هم مننه چې د کمپوزنګ په مد کې يې خپله خواري په مينه وکړه او د سر ځنې د پاره د سليم ناشاد هم مننه چې د دې کتـاب ايډيټنګ يې وکړو. ځار شم له ټولو.

په درنښت

سيده حسينه ګل

مردان، مقبوضه پښتونخوا

۱۹م اکتوبر ۲۰۱۵

زمـا طبعیـت نـن نسـبتاً ډېـر خـراب وو، د پـلار کـره یـوه ورځ مخکې راغلی وم، د ژوند د تېرو وختونو د یاد تـازه کـونې پـه غـرض مې ډېره اچولې وه، خپل دواړه ورېرونه، اعجاز ثـاني او ارمـان علـي شاه راسره خواکې ناست وو، درې کلن ارمـان جـان خـو داسـې خـوږې خوږې خبرې کولې چې په اورېدو مې داسې ګڼله لکه چې خپـل تېـر وخت مې یوه خوږه سندره راخستې وي...

تاته به زه ډېر ممونه راوړم...

د (ډېـر) کلیمـې سـره بـه د هغـه غټـې غټـې سـترګې لـږې نـورې خلاصې شوې، مابه بې اختیاره خپلې سینې ته راجوخت کړ.

دې دوران کـې زمـا پـه تېلیفـون یـو زنـګ راغی،زمـا د هېلـو سـره بلخوا یو نارینـه پـه اردو ژبـه راسـره لـومړی خپـل پېژنـدګلو وکـړه، زه اظفر اقبال د امریکې د سفارت اسلام اباد نه خبرې کوم...

زمـا حېرانتیـا لـږه ډېره شـوه چـې داسـې حـالاتو کـې لـه داسـې ځایـه زمـا سـره د څـا څـه کـار پېښـېداي شـي؟ خـو ډېـر زر راتـه هغـه وویـل؛ زمـوږ سـفارت پـه امریکـا کـې دیـوې ادارې لخـوا د یـو کتـاب د مـخ کتنې دستوره کوي چې پکې ستاسو نظمونـه هـم چـاپ دي! او ماتـه

دهغه کتاب خیال راغی چې څو ورځې د مخه ماته د ډاك په واسطه ترلاسه شوي وه، دغه کتاب چې د ماډرن پوېټري اف پاکستان ... ترسرلیك لاندې هم دغه رنګه یوې ادارې خپور کړی دی، دپاکستان د ټولو ژبو د نومورو شاعرانو ذکر او انګرېزي ژباړې پکې موجودې دي.

زما ذکر هم پکې زما د ځینو نظمونو سره راغلی دی، اوس اظفر اقبال زما د (هو) او (نه) په تمه وو...

هغه بیا بیا په دغه پروګرام کې زما د ګډون دیقیني کولو او یا زما د انکار فېصلې ته اتال وو، زه د هغه پدې دومره تلوار لږه فکر واغستم ځکه چې دا وخت زه د کورنه بهر وم، او د دې لپاره د کور د ټولو غړو سره صلاح مشوره کول وو.

اظفر اقبال ته مې دومره وویل:

تاسو ته به ماښام زنګ درکړم! هغه اوکې وویل-

او فون یې قطع کړ، زه د لږه وخت د پاره کټ کې کېناستم او فکر مې په یو داسې صورتحال کې ګیر شو چې زما د ژوند، او نسل د بقا سوال یې مخې ته وو، (هو) بالکل!!

ددې خوشحالۍ زېری ماته یو څو ورځې وړاندې ډاکټرې راکړی وو، مبارك! شه د ځان ډېر خیال ساته ته مور جوړېدونکې یې !

او د کله نه چې دا خوشحالي زما په ژوند کې راګډه شوې وه.

نو د وخت نه مخکې ما خپل ځان د (مور) په رنګ کې دخپل بچي د پاره ډېرې مينې سره ليدو، مابه خپل ورکوټي وراره هم په دغه جذبه خپلې سينې ته رانزدې کړو... د هغه په معصومه څېره کې به راته د خپل راتلونکي ماشوم کره وره ښکارېده، ګوره! ته خو بلکل لکه د هغه يې، غونډه مونډه تك سپين، ګوره! ورانې به ېښخي نه کوې، ښه... ګنې بيا به دې ووهم... او ځان به خو هډو سخا کوې نه...! هن! واخله دا ټول ممونه ستا دي ...

اف ژاړه مه! زما په زړه څه چل کېږي ...

يو خوا که د دې ټيلېفون سره زما د امريکې د ليدو ارمان هم زما په زړه کې را ولاړ شوي وو نو بلخوا د دې دومره اوږد سفر سره تړلې زما د راروان ماشوم د ژوند او سلامتيا لپاره ډېرې خطرې هم مخې ته وې، زه د څو شېبو لپاره په يوه عجيبه کشمکش کې وم، خو زما دې خبرې ته د سره پام نه وو چې د هغه کس نه مې دا معلومات کړي وي چې پروګرام کله دي؟ لږ وروستو مې خپل کور وداني وارث خان نایاب ته په فون ټول حال ورکړو...

هغه هم زما نه ړومبې دا پوښتنه دا وکړه چې پروګرام کله دي؟ ماورته په ډېره سادګۍ اوويل چې داخو مې خيال نه وو، نایاب راته اووې فون ورته وکړه چې پته ولګي بيا به سوچ کوو، هسې هم نن سبا کې ستا صحت د دې خبرې اجازه نه درکوي.

د نایاب خبره په خپل ځای صحي وه، د پلار کره خو مې ټولوته ووئيل، ورندار مې چې زما د يك يو نيازبين ورور كور وداني ده، او په خپله هم ډېره مينه ناكه جينۍ ده، سم دستي يې د حېرانتيا سره په پوزه ګوته كېښوده، ويې هني ګل!! ته چې ناجوړه يې ---

دهغې دا خيال وو، لكه چې سبا جهاز ته خېژم، ماورته په برق برق وخندل...

نا كله به وي؟

خو كله به وي؟

دا ماته هم نه وه معلومه ماسخوتن مې په هاغه شمېره فون وكړ، اظفراقبال راسره په ډېر احترام خبرې شروع كړې... وړمبی تپوس مې د پروګرام د نېټې وكړو، هغه چې كومه نېټه راوښودله نو هغې خو زه نوره هم په فكر كې ډوبه كړم، پروګرام د راروان كال ۲۰۱۱ د اپرېل مياشت كې ټاكل شوي وو او دا د راروان كال ستمبر ورځې شپې وې...

ما زر زر د لاسو د ګوتو په بندونو د خپلې بيمارۍ د نېټې د ورځو شپو حساب وكړ، هو! اپرېل خو به زما د بېمارۍ اتمه مياشت وي او پښتني مشرانې دا خبره كوي چې د داسې ښځې لپاره دا مياشت ډېره د خطرې وي، ولې چې كه په دې مياشت كې د ماشوم

پېدايش وشي نو د وخت نه وړاندې وي، او ماشوم ژوندي نه پاتې کېږي.

دغه وخت مې د داسې مشرانو د خولې يوه يوه خبره رامخې ته کړه، بيا مې زر خپل لاس په خپله خېټه کېښود، د خېټې په اندروني دنيا کې يو نوي ماشوم د خپل وجود د رغونې د عمل سره مخ وه، خو ماته به يې شېبه په شېبه هم د څه علاماتو په شکل کې د خپل وجود احساس راکولو چې په مابه سر وګرځېده، سترګې به راباندې تورې شوې او فشار به مې وغورځېدو، خو دې علاماتو سره چې د ژوند د کومې خوشحالۍ تصور تړلي وه، زه په هغه تصورډېره په طاقت کې وم، ماچې د خپل فن او هنر کوم تخليقات دا دومره کلونه کړي وو نن که امريکې ته چا بللم نو په دغه تخليقاتو زما دننه يو سوال راپورته شو ته خو د پخوا نه د تخليق د عمله تېرېګې، شېبه په شېبه خو زما ښځينه فطرت دغه راپورته شوي سوال ته خپله يو ځواب شو، زه ښځه يم، د ټولونه بهترين تخليق زما لپاره زما بچي دي... او زما دننه دغه عمل روان وو، دهغه تخليق لپاره به لا زه د خپل وجود د ډېرو تکليفونو نه تېرېدم هاغه پړاو ته لا ډېر وخت وو، خو نه ــ زه خو د دې عمل د شروع کېدو سره يوه مور جوړه شوې يم....

زما بچي زما په غېږ کې وو.ماته يې مسکي مسکي کتل دا د چا بچي دي؟ ډېر واوه بچي دي، ډېر وران بچي دی... نه ...نه ډېر

کوکو دی ـ د خپل بچي د ژړا په اواز به زما غږ او احساس د زمزمې رنګ واخيستو، الله هو! پيشو راغله د بانډو!! او بيا به زما بچي په مزه مزه په دې زمزمه خپلې سترګې پټې کړې...

ماته لا ډېر وخت وو، خو د دې وخت د يوې يوې تېرېدونکې لمحې وخت په سر ما د خپل هنر او د خپل فن هر تخليق هم د زړه نه کولو، اوس زما دنيا بدله وه، زما د کور دنيا بدله وه، زما ناسته ولاړه تله راتله ډېر د احتياط وو، د خوابنې مور دا غږ به هر وخت په ما پسې لکه د څاروونکې اورېدي شو.

پام کوه!! چې دروند کار ونکړې، او زما مئين د ژوند ملګری خو به په ولاړه زما نه ځارېدو، تاته د خوراك ډېر ضرورت دي، هغه به زما د ارام او خوراك اوس ډېر خيال ساتلو ـ اوس په دې هرڅه کې زما د امريکې د تګ سودا هم د ټولو مله وه، په داسې حال کې به څه لاړه شي خور!! دابه زما د کشرې خور د خپګان نه ډکه يوه خبره وه چې په داسې حال کې زما روغه ښته او زما د بچي ژوند او سلامتيا ورته ډېره اړينه وه، زما د هستۍ شته کېده يې لوي ارمان وو، خو د امريکې تله يې زما لپاره يو اعزاز ګڼلو، په کور کې يو بحث پيل شو، وخت هم روان وو، خو د دې هر څه باوجود زما مشر لېور دا صلاح راکړه چې فلحال ته د تګ لپاره (هو) وکړه حالاتو ته به ګورو...

د ډاکټرې سره به مشوره کوو که چېرې ډاکټرې تاته د سفر اجازت درکوو نو الله به ياد کړو، ته په ذهني توګه ځان تيار کړه او په خپل پروګرام د دغه کس نه ځان ښه پوره پوي کړه، چې تاته به هلته څه کول وي؟ څو ورځې به هلته ايساريږې؟ دې دوران کې به اظفر اقبال زما سره په فون اړيکه خامخا ساتله او چې کله مې ورته د تګ لپاره (هو) وکړل نو بيا يې زما بريښناليك(ايمېل) هم زمانه واخيسته، او هغه يې هغې ادارې ته ورکړ، چې دا پروګرام يې جوړ کړې وو.

د امريکې د اسيا ټولنې له خوا هرکال داسې دستورې تر سره کيږي چې د نړۍ د ټولو هېوادونو نه پکې هغه خلك غوښتل کيږي داسې خلك چې د فن اوهنر سره وي، د دغه کسانو لپاره هلته کولتوري پروګرامونه جوړيږي، اوس به په دوېمه او درېمه ورځ د دغه ادارې لخوا ماته يو نه يو بريښناليك خامخا راتله، ماسره کور کې د انټرنېټ اسانتيا نه وه، خو زما دغه رابطه به د نا ياب په ايمېل دهغه په دفتر کې کېده او چې غرمه به د دفتر نه کور ته راغی نو سمدستي به يې د نېټ نه اغستی د ايمېل نقل ماته حواله کړ.

مابه په تلوار تلوار ولوسته، دې ادارې داخل د پاکستان نه دوه ښځينه شاعرانې منتخب کړې وې چې تعلق يې د بېلابېلو ژبو او سيمو سره وو، زمانه علاوه د پاکستان د اردو ژبې لويه ليکواله

فهميده رياض هم دغه پروګرام ته غوښتلي کېده، زماد پاره خو د ويار خبره داهم وه چې د سندهـ سيمې د ډېرې پياوړې شاعرې سره سم زما نوم هم انتخاب شوي وو.

هغوي د هر څه نه لومړي خپل پروګرام موږ ته واضحه کړ، چې پدې تګ راتګ کې کومې کومې اسانتياوې شته موږ يې ترې خبر کړو، تګ راتګ، خوراك څښاك، استوګنه دا هرڅه د هغوي په غاړه وو خو د نغدو په صورت کې يې مېلمنو ته کومه اعزازيه نه ورکوله دا ټولې خبرې يې په ابتدا کې په موږ ښکاره کړې د امريکا د نوم سره که يو خوا د يو لوي سامراج تصور تړلي دي، په خصوصي توګه د مسلمانانو ورسره يوه ناخوښي هم جوړه ده، خو بلخوا د پښتنو لپاره دا قوم نور هم لاډېر د ناخوښۍ نوم دي ځکه چې د افغانستان نه د خپلو ګټو په اخيستو کې يې دهشتګردۍ يوه نعره په ټوله نړۍ کې وهلې ده.

او يو داسې جنګ يې په پښتنو ورتپلي دي چې د پښتنو ورسره هېڅ تعلق نشته او نن چې په دنيا کې څومره زياته وينه د پښتون بهېږي دومره لا د بل چا نه بهېږي، خو خبره بيا هم هاغه چې خبره د ډالر ده، هم د دغه ډالر سر خوړلي له لاسه هر قام امريکې ته سلامي دي.

اوبيا د امريکې ليدل، امريکې ته تګ خو د هر چا ارمان وي، ماته خو خداى په وړيا يوه داسې موقع راکړې وه، نو زما فکر هم

اوس د امريکې د ښارونو د هسکو هسکو عمارتونو په څوکو ښخ وو، تصور به مې لکه د مارغه د امريکې د اسمان او فضاګانو سېلونه کول خو چې خپلې ناروغۍ ته به مې پام شو نو د امريکې تګ به راته يو خوب ښکاره شو، خدايه! چې پدې کې به ستا څه راز وي؟ يو خوا د امريکې نه بلنه راتلل او بلخوا زما ناروغي شروع کېدل...

خو! د امريکې ويزه هم پر پاسپورټ لګېدل څه ټوکه نه وه.

کېداي شي ويزه درنکړي! دابه مې د بلې خور يوه داسې د حالاتو تجزيه وه چې په ميډيا او روانو حالاتو يې يو نظر لرلو، داخو ده...

دهغې د دې اند ښنې سره به ما اتفاق وکړ، مابه هم چې د دنيا په کچ په روانو حالاتو نظر واچولو په خپله سيمه به مې د ترهګرۍ لګېدلي اور ته وکتل نو د امريکې تګ به مې د لېوني خوب ګاڼه.

د چا نه چې به مې اورېدل نو د امريکې د ويزې نه به مايوسه شوي وو، پداسې حالاتو کې به زما په پاسپورټ د امريکې ويزه څه ولګي؟ دا يو داسې سوال ووچې د حالاتو د کومې نه راپېدا شوي و، د دې بحث او تبصرو سره وخت تېرېده، خو ورسره ورسره هاغه خوشحالۍ ته هم د ټولو ستر ګې وې چې زموږ د کور د چُپتيا سينه به په خپل غږ، خپلې ژړا، خپلې خندا او خپلو معصومو اداګانو څيرې کړي، زه په کور کې د ټولوکارونو نه فارغه کړي شوي وم.

زما د ارام او خوراك به ډېر زيات خيال ساتلي شو، په هر چا د لسو مياشتو دا سفر لکه د کلونو تېرېده، هره مياشت د ډاکټرې معاينه کول خو په ما لازمه ګرځولې شوې وه، او دا ځکه چې دا واده نه پس يو ځل مخکې هم زموږ يو ماشوم د ډاکټرې د بې غورۍ له سببه ضايع شوي وو، د هغې نه پس هم په هاغه مرحلوکې ډاکټرې په ډېر احتياط ماته دا خبره کړې وه، چې ستا د بل ماشوم د پېداکېدو امکانات پنځوس فيصده ختم دي، کېداي شي ماشوم وشي کېداي شي ونشي!

د ډاکټرې په دې اندېښنه د کور په ټولو ورو لويو لکه چې د مايوسۍ نه د ټوپك ډز شوی وي خو ما بيا هم په ډېر صبر او استقامت د ډاکټرې دا خبره واورېده پدې کې لوي لاس زما د ژوند د ملګري وو. چې د حوصلې او استقامت يو غر دي، په ډېره مينه او محبت يې زما ذرې ذرې وجود پدې دعوه راغونډ کړ چې ماته ته پکار يې بچي نه او دا دعوه يې په حقيقت کې ثابته هم کړه په هر قدم يې ماته دومره مينه او اعتماد راکړو چې ماته په خپل ژوند کې د اولاد د محرومۍ احساس هډو شوي نه وو، دابه يې هم ويل چې ته يوه عامه ښځه نه يې! قدرت به ستا نه کوم بل کار اخلي، بس خپل مقصد په نظر کې ساته او مابه په ظاهره د هغه ټولې خبرې په زړه پټې خو کړې خو خپل خالي وجود او تشې غېږې به وزورولم، نو کال پس زما د اولاد اثار پېدا کېدل څه وو چې په کور کې بې

اختره اختر شو خلکو د وړاندې نه د راروان ماشوم د بختوروالي وړاندوينې کولې، خو د ويرې وجه وه که بل څه خو ماته د خپل بچي په هکله ډېرې اند يښنې وې، کله کله چې به مې سپُږُز په درد شو نو زما وار به خطا شو، چې لږه به سمه شوم د الله شکر به مې ادا کړ، پداسې حال کې د امريکې د تګ نوې مشغولاتر ډېره حده زما فکر د خپل ځانه لرې لرې وساته.

اوس به مې د خيال د بلې نه د امريکې د ښارونو نيويارك او هوسټن نظارې کولې او د خپل تخيل په زور چې څومره خايست ما تصور کولې شو مابه دغه دواړه ښارونه په هغه معيار ښکلي ليدل، ځان به راته د دې نوې دنيا د کوه قاف په سر را الوتي بې وزرو هاغه ښاپېرۍ ښکارېده چې زموږ د ماشوموالي د دور د معصومو او پاکو جذبو يو ښکلي جهان به يې پخپل ځان کې نغښتي و، خو په اصل کې دا د يويشتمې پېړۍ د دوېمې لسيزې دور وو، د جنګونو د اورونو دور، د بمونو او ميزايلو دور، د پښتنو د وينو د توېيدلو دور او د بادار د مقصدونو د ترلاسه کولو دور..

اظفراقبال به کله کله په ټيليفون ضروري پوښتنې کولې، ډېر معلومات به يې ماته هم راکول، هغه په اسلام اباد کې د امريکې په سفارت کې د عامه اړيکو په څانګه کې کار کوي، خو د دې رابلونکو سره يې رابطه هم په غاړه وه، هغه راته وويل چې د

باقاعده کاغذي کاروایي او سفري دستاویزاتو د شروع کونې کار به تاته د یو فارم د درلېږلو په صورت کې پیل شي.

هغه به په ډېر غور لولې او د قناعت وړ ځوابونه به یې ولیکۍ!، خو دې سره سره که ستا پاسپورټ جوړ نه وي ته خپل پاسپورټ جوړ کړه!

زما پاسپورټ خپل معیاد بایللي وو، ځکه نو د هغې د نوي کولو مرحله هم دومره زړه چاودونکې وه څومره چې د نوي پاسپورټ د جوړېدو وي، زما مخې ته یوه بله مسله هم پرته وه، د پاسپورټ نه مخکې ماته خپل شناختي کارډ بدلول وو، دواده کړې ښځې د حیثیت سره دغه بدلون لازمي و، خو د هغې نه هم مخکې یوه بله مهمه مرحله وه هغه د کمپیوټرایزډ نکاح لیك جوړول وو، د هغې لپاره هاغه ټول اړین کارونه تر سره کېدل پکار و، زما او د وارث خان نایاب نکاح بیا تازه کړي شوه، اوس دغه نکاح لیك د یونین کونسل نه د څه ضروري کارونو نه وروسته کمپیوټر ته حواله شو، او درې ورځې وروسته دغه نکاح لیك تیار شو اوس د پېژندپاڼې(شناختي کارډ) د بدلولو لپاره د شناختي کارډ دفتر ته تګ و، دا د جنورۍ میاشت وه، سحر په ډېر یخ کې وختي وختي چې زه خپل لېورزي عدنان ایوب په خپل موټرسایکل د دفتر پر لور بوتلم، نو هوا لکه چې دواوري پشان یخه وه، موږ د ارجنټ شناختي کارډ د وصولۍ لپاره لازمې پېسې جمع کړې او د شناختي

کارډ د دفتري عملې د نورو راغلو کسانو په نسبت زموږ ښه هر کلي وکړ، یوه ښکلې د پردې خونه کې یې په سهولت کینولم، لږه شېبه وروسته یوې خایسته پېغلې چې نقاب یې لګولي وو، زمانه، زما زوړ شناختې کارډ ببرته واخیسته، ما داسې وګڼله لکه چې د ژوند ډېرې زړې حوالې، زړې خپلوئ د نوو حوالو او نوو خپلوو رنګ اخلي، د نوي شناختي کارډ لپاره یې د نایاب شناختي کارډ هم له نظره تېر کړ، دهغه یو نقل یې هم د نورو کاغذونو سره جمع کړ او داسې په نیمه ګېنټه کې یې زموږ ټول کار او کاغذیي کارونه ډېره په منظمه طریقه سرته ورسېده.

د وصولۍ تاریخ او ټوکن یې راکړ ، د نوې پېژندپاڼه(شناخت کارډ) د وصولۍ لپاره اته ورځې نېټه موږ ته ښودلې وه، او ټیک په اتمه ورځ نایاب په هاغه ټوکن زما نوي شناخت کارډ، کوم چې دهغه نوم او درشتې د نوي حېثیت او حوالې سره جوړ شوي وو، د ځان سره راوړو، اوس راروان پړاو د پاسپورټ جوړول وو، دغه رنګ د ارجنټ پاسپورټ لپاره هم خپل نزدې د پاسپورټ دفتر ته ورغلو، د ټولو ضروري کارونو نه وروسته یې هم که موږ ته یې نېټه یوه راکړې وه خو پاسپورټ یې په بله راکړ، اوس د ایشیا سوسایټۍ ټولوغړو خپلې اړیکې زموږ سره نورې ټینګې کړې، هره ورځ به یې برېښنالیك کوه، او بیا یوه ورځ راته دهغوي په لورې هاغه پوښتنلیك فورمه ترلاسه شوه، په هغې کې د رسمي او غیر رسمي

پوښتنې درج وي، چې مابه وخت په وخت په اظفراقبال نه پکې مشوره اخسته.

که چېرې د پروګرام نه وروسته ته ایساریده غواړې؟ په فارم کې دې پوښتنې زما د فکر مطابق ماته یوه موقع په لاس راکولې شوه چې هلته د پاتې کېدو په صورت کې زما د ماشوم پېدایښت ممکن کېدي شو. ما د نایاب سره په دې اړه خبره وکړه، که داسې وکړم څنګه به وي؟ هغه زما په خبره لږ فکر ښکاره کړو.

ریښتیا هم چې هغه هم د خپل بچي ښه مستقبل په دې کې لیده چې د هغه ماشوم دې هلته پېداشي، داسې به نوي ماشوم د امریکې استوګن شي، خو زما د یوازیتوب احساس او بیا پدې مرحله کې د انسان د مرګ او ژوند ترلې ټولې ویرې او اندېښنې د هغه د سترګو پر وړاندې وې...

ټیك ده ښه به وه خو که زه درسره وی!!، دا د هغه یوه داسې خبره وه چې زمونږ د ژوند د مجبورو او بې وسیو احساس ترې کېدو اوس خو چې چاته پته لګېده چې د امریکې تګ او د ماشوم د راتګ وخت لګ بګ دي نو دا مشوره به یې خامخا راکوله چې پردې او دومره لرې هېواد کې د یوې یوازې ښځې پداسې حال کې پاتې کېدل او اوسېدل هم اسانه خبره نه وه، کله کله به د ډېرو خلکو پدې یوه خبره چې خلك د دې لپاره په لکونو روپۍ لګوي او تاته دا موقع وړیا په ګوتو درغلې ده... سوچ به واخیستم د خپل بچي د روښانه

سباوون لپاره به مې د خلکو د خبرو سبره اتفاق راپېدا شو، پخپل اعتماد او فکر به مې ډېر سوچونه وکړل ډېر کارونه به راته اسان اوښکارېدل خو ډېر به ګران وو، که زه مړه شوم نو بیا...؟

د دې سوچ په راتلو به مې په خپله لمن کې راجمع کړې د خوشالو ټولې ملغلرې له لاسه ورکړې، د فکر او سوچ پیوند کړي زنځیر به بیا وران شو.

یو ځل خو مې پټه شان دا خبره د خپلې ورنداری سره هم کړې وه، هغې زما د ماشوم لپاره داسې جامې او شیان برابر کړل چې د هاغه ځای د موسم مطابق وو، دا ټولې خبرې په خپل ځای لویه مرحله خو لا د دې سفر په سرېرته وه (د امریکې د ویزې ترلاسه کول).

پدې لړکې به مارټین رېکر چې دا پروګرام یې جوړ کړي وه، اکثر به یې ویل چې موږ ته د وېزې په ترلاسه کولو کې څه ستونزې مخې ته دي، خو کوشش کوو چې دا مسلې اخوا شي، د مارټین پداسې اند ېښنو به کله کله زما ټولې تمې بې دمه شوې، اوس خو دې سفر سره زما یو داسې غوښتنه او خوشالي تړلې وه چې زما د پاتې ژوند او کورنۍ لپاره د ډېرې اسودګۍ باعث ګرځېده، ما د خپل ځان ډېر خیال ساته.

او بیا هاغه ورځ هم راغله چې زما ډاکټرې په التراساونډ ماته په نارینه اولاد زېري راکړ، زه په دې خبره د ډاکټرې د سترګو په ځلا او د شونډو په نرۍ موسکا زر د تختې نه را ولاړه شوم...

ښه! زما د خولې نه د (ښه) لفظ ډاکټره په حېرانتيا کې واچوله تـه خو اول خوشحاله شوې خو بيا دې د څېرې تاثرات بېخي بدل شول، ولې؟

د ډاکټرې نظر د ژوند او د ډېرو انساني څېرو د تغير او تبديلۍ نه وتلي و، زه دهغې په دې مشکل سوال ډېره په ګرانه کې شوم، هسې بس!...

ما زر وخندل، اصل کې زموږ په کور کې زما د مشر لېور ټول زامن دي نو د دغه ټولو هلکانو د اغوښتنه وه چې زموږ د کاکا دې (لور) وشي، ډاکټرې په برق برق وخندل، هاغه ټولو هلکانو ته ووايه چې کـه ستاسو خواهش جينۍ ده نـو ماتـه ضرورت د هلـك دي!.
ډاکټرې په دې پسته خبره زه ډېره په مزه د تختې نه راښکته کړم، پښتنه ټولنه او د دې اکثر وګړي د نارينه اولاد ډېره غوښتنه لري خو په وړمبي ځل دې ډاکټرې د يوې داسې کورنۍ کېفيت ليدو چې د نورور پښتنو نه يې سوچ جلا وو.

په ورو ورو زه هم په خپل احساس پوهېدم زما دننه هم د خپل نارينه بچي مينه په غورځنګ شوې وه، د کور ټول لوي واړه اوس د ورکوټي (ککي) په تمه وو...

او کله چې مې ماسخوتن د وارث نه تپوس وکړ، تـه خوشحاله يې؟

ولې نه... خو لومړي ستا روغ صحت وروسته هلك، جلۍ!!.

هغه یو ځل بیا زما د ژوند او خپل بې شانه محبت لپاره په ډېر استقامت زما د سوال ځواب راکړ، نوم به یې څه وي؟

مایو ځل بیا هغه وچېړلو، هلمند ختهك او ماپه زوره زوره وخندل په ټول کور کې یو نوي بحث د نوي خوشحالۍ سره روان و، خو د امریکې تګ پکې یوه داسې موضوع ګرځېدلې وه چې هرسحر به د نغري په غاړه د لویو وړو دا یوه خبره وه، خو وارث خان به د دې بحث نه ځان د خپلې فطري حیاء له سوبه په ډډه ساته، د هغه خبرې د هغه ټولې کیسې به زما د امریکې د سفر سره د تړلو اندېښنو وې، د هغه خیال دا و چې په دې تګ به زما په اعتماد کې اضافه اوشي زما د لیك او تخلیق سلسله به نوې لارې اوپېژني، د دې سفر لپاره هغه زما د تیارۍ ټوله سټړیا په خپل سر اخیستې وه، زما د سفر لپاره ضروري سامان، جامې جوړې، بېګ او داسې نور... د ضرورت شیان یې راته په ډېره مینه راوړل.

دې سره سره زما د صحت او ارام خو په ټول کور کې ټولو خیال ساتلو. د وخت د تېرېدو سره سره ماته د خپل وجود دروندوالي او وزن د زیاتي احساس کېده او دې نوي اغستونکي وزن به په ما ډېره سټړیا راوسته، د خپلې یوې ملګرې نګار روف ذکر به خامخا کوم چې یو کال د مخه یې په امریکې دغه رنګ یوه دوره کړې وه، د هغې نه چې به مې د دې اوږد سفر پرله پسې د الوتکې په چوکۍ

دا ابغې نبغې ناستې ذکر واورېده نو د اوس نه به مې په ملا نري نري درد راغی، بیا به مې سوچ وکړ چې دا د دې سفر نفسیاتي اثرات دي چې په ما یې د وړاندې نه تاثیر کړی دی.

او دا ځکه چې زه د بیمارۍ په حالت کې وم، ګنې نو امریکې ته خو خلك ځي راځي دغه سفر کوي په دې کشمکش کې د امریکې د تګ زما ټولې تیارۍ روانې وې په دې دوران کې یوه ورځ د ډیوه راډیو امریکه نه ناهید سحر چې یوه ښه د پښتو ژبې شاعره هم ده د هایکو په صنف کې یې نوې نوې تجربې کړې دي او د تېر څه وخت نه دې لوې نړۍ والې نشریاتي ادارې سره کار کوي، فون یې وکړ د رسمي دعا سلام نه وروسته زما د هیلې سره سم یې زه نن خپل یو پروګرام لپاره پابنده کولم، دغسې ادارې اکثر ادیبانو، شاعرانو ته د وړاندې نه فون وکړي چې نن شپه به د دې پروګرام لپاره ستا موجودیت لازمي وي، شاعران ادیبان چې زیات تر پداسې خپرونو کې برخه اخستو ته چمتو ناست وي خو ډېر پکې لکه زما د بل د مخ نه نشي تېرېدي، او د دې پابندۍ لپاره به ورته ښه وکړي.

بیا خدای دې مل شه که کور کې دې حالات هر څنګه وي!، موبایل به ورته ښه چارج کړې، وخت ته به ګورې او زنګ ته به دې غوږ وي! دا یوازې د دې لپاره چې ستا اواز د دنیا ګوټ ګوټ کې واورېدل شي، زه دا نه وایم چې پدې وسیله شاعر ادیب خپل د امن پیغام هم دنیا ته رسولي شي که نه شي. بلکه د شاعر ادیب بې

شمېره مسلې هم دي چې د وطن د ادارو سره سره پرې دغه رنګ عالمي ادارو ته هم نظر او خبرتيا پکار ده، نو خبره مو د ناهيد سحر او د ډيوه راډيو کوله، د هغې نه مې هسې د امريکې د سفر لپاره د جهاز د ناستې ولاړې او د نورو سفري ستونزو تپوس وکړ، نو زر يې راته يې وويل: خېر شه راځې څه؟

ما ورته وويل (هو) که نصيب شوي وي، خو ... يوه خبره بله هم ده! زه ورته په خندا شوم، هغه زما د خندا او د پاتې خبرې په معنا د ټکه پوه شوه، نوره خو ښه يې که نه؟ هغې لکه چې زما د خولې نه خبره واخيسته او ما بيا په ټول صورتحال پوه کړه!

جينۍ !! ائرلاين والا خو داسې ښځې ته ټکټ نه ورکوي ـــ! او نه ورته په الوتکه کې د تلو اجازت ـــ! دا دهغې داسې قوي خبره وه چې دهغې د ډېر وخت د تګ راتګ د تجربې نه وتلي وه، ماورته په مات زړه وويل، ښه!.

او بيا چې د ناهيد سحر د دې خبرې ذکر به مې د چا سره کولو د هغو به زما سره همدردي راپېدا شوه، مړې خور! ستا راتګ ايله په داسې وخت کې راجوړ شوـ! زما کشرې خور سيما چې زما تګ يې ډېر د کاميابۍ ګڼلو، زما د ادب او جدوجهد لپاره زما نه به زياته پدې صورتحال هغه خپه وه، د کاغذونو تله راتله دواړه غاړې ته په دوام کې وو، اوس زه د ايشيا سوسايټي(ټولنه) په کار او زيار پوره خبر وم.

چې دا ټولنه د دنیا په ژبوثقافتونو کار کوي، هر کال داسې کتابي، فرهنګي او کولتوري مېلې جوړوي چې د دنیا د ټولو ژبو او کولتورونو استازي ورته راغواړي او د هغوي په کار او زیار دنیا خبر وي، ستاینه او ډاډګیرنه یې کوي دا ځل یې د خپلو هم دغو روایاتو په سمون یوه لویه کتابي مېله په دوو لویو ښارونو نیویارك او هوستېین کې راجوړه کړې وه، او د پاکستان نه یې دوه شاعرانې یې دې مېلې ته رابللي وې، نن چې ماته د مارټېین کوم برېښنالیك ترلاسه شوي وو، نو په هغې کې یې زما نه زما د پاسپورټ د لومړیو پاڼو نقل، زما دوه تصویرونه او ورسره یې زما د ژوند او ادبي سفر یوه لنډه شان پېژندګلو غوښتلې وه، دغه مطلوبه ټول څیزونه زر تیارول وو، زما مشر لېورزي عمران ایوب په ډېره خوارۍ او صفایۍ زما تصویرونه تیار کړل او بیا یې مارټېین ته ایمېل هم کړل، بله ورځ د دې ادارې لخوا مې د رېچل کوپر اېمېل ترلاسه کړ، چې هاغه عکسونه یې د پروګرام لپاره په چاپېدونکي تشهیري کتابګوټي ولګول د ماشوم لپاره د امریکې د قومیت د حصول په لړ کې ماته مې د ملګرو او خواخوږو مشورې جاري وې، زما هم زړه غوښتل چې زما بچي دې د یو امن ناکه وطن غړي شي، خپل ژوند دې هلته وکړي، خپلې سترګې دې هلته وغړوي، د هغه په ژوند کې دې هغه ستونزې نه وي، د کومو سره چې موږ مخ یو خو بیا به مې د خپل ژوند، خپل مرام او د خپلې خاورې سره د بې کچه مینې یو لاژواله تصور مخې ته شو.

ماچې ټول عمر د دې خاورې سندرې ویلې دي، د دې وطن د بې وزله ولس غم مې ژړلی دی، د دې وطن د سحر او ماښام نه مې یو الهام اغستي، د دې وطن په وجود د بلو لمبو مې ماتم کړی دی زه خپل بچی ته څنګه د یو پردي وطن پردۍ خاورې شناخت او پېژندګلو ورکړم.

نه! نه...! زه د خپل بچي نه دا پېژندګلو نشم تروړلي، دې احساس زما د سترګو کور نمجن کړ، او دغه وخت زما دننه د مور د جوړېدو روان عمل د یو ترپ سره ماته د خپل ژوند او بېدارۍ احساس راکړ، زما بچي لکه چې زما پدې احساس د ژوند د لومړۍ ساه د اغیستو جوګه شوي وو، ماته یو عجیبه احساس وشو د یوې شېبې لپاره مې خپلې سترګې پټې کړې...

زما بچي زما په غېږ کې وو، په خپلو وړو وړو سترګو یې مسکي مسکي زما څېرې ته کتل، د هغه په مخ د امېدونو یو خور وور جهان ماته ښکارېده، هغه چې به خپلې نرمې پستې چاچۍ را اوچتې کړې نو لکه چې زه به یې د عرش منارو ته وخېژولم ـ خدایه!! د ده دا غونډې غونډې سترګې خو د ژوند د یوې نوې رڼا نمونې دي او بیا د هغه معصومې مسکا لکه چې ماته زما په کړې فیصلې شاباسي راکوه، نه...نه! زه د خپل وطن نه چېرته هم نه ځم، اوس هغه هم یوه فیصله کړې وه، مورې!! ما پردي وطن ته مه پرېګده...! زما نه زما د خپل وطن وجود مه بېلوه! هغه ماته زارۍ کولې.

زويه! دلته چې ستا لپاره امن نشته نو... ما د خپل وطن يو عکس د هغه مخې ته کړو- وي به موري! زه به د خپل وطن لپاره د امن زېري شم... ماته وګوره! زه راغلم، اوس به دلته امن وي! د هغه په څېره کې د يوه لوي عزم او پخې ارادې رڼا ماته له ورايه ښکارېده او داسې به ولې نه وه چې د هغه وجود د هاغه وينې نه خپل وجود موندلو کومې چې د خپلې خاورې سره د ايمان تر حده مينه کوله.

پدې نوي نااشنا حرکت ماته زما د ښځينه وجود د ډېرې نيمګړتياوې خپل تکميل ته رسېدونکي ښکارېدې، د کور په لويو وړو لکه چې بيا اختر شوي وي، او بيا دغه حرکت زما د امريکې د تګ ټول حرکتونه په دوام کې کړل. زه نن پېښور ته تلم د امريکې د ويزې لپاره مقرره (فيس) پيسې مې جمع کولې دوه ورځې مخکې چې رچېل کوپرکوم ايمېل رالېګلي وو، نو په هغې کې يې دا خبره ليکلې وه چې که تاته څه اقتصادي ستونزه مخکې ته وې، نو دا پېسې به تاته اوس در ولېږو، خو که ته پيسې لرې نو جمع يې کړه! بيا به يې وروسته د نور حساب کتاب سره تاته اداکړو، په کور کې شل لاتجې مسلې موږ ته راپه غاړه وې، د ټولونه زيات لګښت خو زما په بيمارۍ روان وو، ځکه مې درته وليکل چې زه کوم معاش يا بله د امدن وسيله نه لرم، ښه به داوي چې دا پيسې هم تاسو راولېږې، کور يې ودان بله ورځ يې په يو بل برېښناليك کې زمانه د

پيسو د رالېږلو اسانه لار (ذريعه) اوپوښتنه چې پيسې پرې لاسي را رسي، ماورته د (وېسټرن يونين) دلار ټول ضروري لوازمات ولېږل او بيا په يو ساعت کې پيسې زموږ ګوتو ته راغلې وې . اظفراقبال پېښور کې مونږ د سپيډيکس کورېير مرکز په ګوته کړو چې دلته به ته د ويزې فيس جمع کوي- ۱۴۰ امريکايي ډالره - ياده دې وي چې دغه اداره د امريکې د ويزې په هکله خلکو ته لاره ګودره هم برابروي، دلته به ما څلورعکسونه هم وړل، په مردان کې مو د يو ښه فوټوګرافر نه چې د امريکې د ويزې او برتانيې د ويزې لپاره دهاغه د تصويرونو د اوښکلو دعوه يې کوله خو چې څنګه مو عکسونه ولېږل نو واپس د رچېل کوپر برېښناليك راغلو چې په ډېره شايسته انداز کې يې د نورو عکسونه غوښتنه کړې وه، ولې چې دغه عکسونه دهاغه معيار نه وو د کوم چې دکاندار دعوه کړې وه خو داځل هغوي د عکس اغيستونکي لپاره څه ليکلې لارښوونې هم رالېږلې وې او ورسره ماته د ا لارښوونې هم شوې وې چې ته زر سپېډيکس کورير ته ورشه دلته د ويزې فيس او څلور تصويرونه د خپل پاسپورټ او د کنفرمېشن لېټر (منښتپاڼه) جمع کړه کنفرمېشن هم يو څو ورځې مخکې رارسېدلي وو خو ماسره د عکسونو فکر وو، چې د مردان انځور اخيستونکي هم مونږ هسې په کړاو کې واچولو د پېښور فوټوګرافر هم رد کېداي شي دا چرته يو بل چکر نه شي دې دوران کې مې د خپل خپګان ذکر د اظفراقبال سره وکړ هغه زما ټول خپګان زما نه لرې کړ . سپيډيکس

والا به تاته د تصویرونو انتظام وکړي ـ خبره نوره هم اسانه شوه نن زه او نایـاب دواړه د دې مقصـد لپـاره پېښـور تـه تلـوونکي وو، د کاغـذونو ټـول فایـل مـې سره د پروګـرام د بلنلیـك برابـر کـړ، خـو د سپیدۍ یکس کوربر هېڅ درك راته نه و معلوم.

د خپل یو ملګري جوهر شاه نـه مې د دې ځـای د درك پوښتنه وکړه، هغه راته ددې ځای ښه قوي درك راکړ او داسې یې د څه کړاو دغه ځای ته په ډېره اسانۍ ورسېد، دغـه دفتـر پېښـور صدر کـې د پي آیي اي په عمارت کې دي خو په ګېټ یې یوه لویه امنیتي پوسته وه چې د بدني تالاشۍ او د بېګونو کاغـذونو د کتـو لـه امله تېر شو نو پدغه ساده غوندې دفتر کې یو ځوان مـوږ پـه ډېر عـزت کېنولـو، ټول کاغذونـه یـې د نظـره تېرکـړل. د ویـزې د فـیس پیسـې مـې ورتـه مخکې کېښودې د هغې رسید یې راکړ په پاسپورټ کې یو د سپین کاغذ چټ ولګولو او د عکسـونو غوښـتنه یـې وکـړه، ټولـه خبـره مـې ورتـه وکـړه هغـه پـه ډېـره اخـلاق سره وویـل: خېـر بـه شـي دلتـه د دې عمارت مخې ته په مخامخ کوڅه کې یو فوټوګرافر دي هلتـه ورشـئ! او لـږ ساعت کـې مـو دغـه مطلوبـه ځـای د یـو کـس نـه پـه پوښـتنه راپېداکړه، دلته یو د کچه عمـر غـنم رنګـه هلك چـې پـه هندکـۍ ژبـه غږېده خو زمـا سره یـې پـه هندکو کـې نیمـه نیمـه پښـتو هـم ویلـه، تصویرونه یې راته وویستل خو د خپـل وطـن بـه کومـه کومـه ستونزه ژاړو، برق لاړه، نو موږ ته یې د عکسونو د راکولو نېټه هم لـږه اوږده

راکړه زما خو پدې خبره په زړه تیاره راغله، نایاب البته ډېر په استقامت هغه کس ته وویل چې پیسې به ډېرې درکړو، جنرېټر وچلوه چې زموږ کار اسان شي.

دا د فرورۍ ورځې وې خو موسم نن لږ ګرم وو، یا خو موږ په منډه وو نو هوا راته توده لګېده، هلك ښښنه وغوښته زه نوکر یم؛ د دکان مالك نشته چې، پوښتنه ترې وکړم، زموږ ناسته دلته بې ګټې وه، موږ یو ځل بیا هغه ځای ته لاړو او هغوي مو په ټول جریان پوه کړل، برېښنا (بجلي) هلته هم نه وه،اوس به مو یا دا وخت دلته په انتظار تېروه، تاسو بیا ورشئ او فوټو ګرافر پوه کړئ! هغه به تصویرونه موږ ته راورسوي، داخبره موږ ته اسانه ښکارېده، هر څو که دومره د بیرته تګ ستړیا پکې وه، خو همداسې مو وکړه، نن ماته ګرځېدل ډېر ګران شوي وو، بلخوا چې د کار د نه کېدو یا د نیمګړي پاتې کېدو په وجه چې به کوم بوج زما په مغزو راتله، هغې به زه د تګ نه پاتې کولم، پښې به مې لکه د شلو په شان ارجل برجل کېدې، یو قدم تګ راته په غره ختل ښکارېده، دغسې ټول وخت به یوې بې دمه او ستړیا رانه خپل لاسونه کلك چاپېره کړل، نایاب چې زما دې حالت ته کتل نو په صدر کې یې د تازه مېوو یو دکان ته بوتلم چې د ښځینه وو لپاره پکې د ناستې ځانګړي ځایونه دي. دلته ماکتل چې یو شمېر ځوانان زلمي، ښځې او ماشومان څه خو د خپلو کورنو سره راتلل او ځنې پکې ځانته هم

وو، د یخ شربت خوږ احساس مې په وجود کې دم راوسته، اوس مې داسې محسوسوله چې د خپل ژوند د راروانو دوارو مرحلو نه په خیر او کامیابۍ سره د تېرېدو جوګه یم! د ښځې لپاره د اولاد د زېږون شېبه که د تکلیف او کړاو درانه لري خو الله پاك په خپلو قدرتونو دغه شېبې اسانوي.

او د یو نوي انساني وجود او روح راویستل د ادم (ع) او هوا د راتګ سلسله په دوام کې ساتي، د نړۍ په مخ ډېر روحونه راغلل، ډېر مخونه پناه شول، خو د کاېنات حسن دغه روحونو، دغه انساني څېرو او کردارونو ښکلې کړې دي د یو نوي روح نوي وجود جواز زه هم جوړېدونکي وم، دا احساس زما د هستۍ لپاره د بقا وو، دغه حواله زما د ژوندي پاتې کېدو وه او زه مور جوړېدونکې وم. هو زه مور جوړېدونکې وم.

دا خو یو داسې احساس وو چې زما د ژوند ډېر زخمونه یې ټکورول، لکه د تودې پهې په دې زخمونو پرېوتو او د راحت او سکون یو خوب، یوې جذبې د اوس نه راته لکه د مور الله هو ویل، ما د یوې شېبې لپاره هاغه شېبه تر سترګو کړه، چې د دردونو په یوه لویه روانه ورا (جنج) کې یو غونډ مونډ، پوست مالوچ ګوډاګي، زما غېږ ته راغی...

داچې ولې ولې چاچۍ (وړې وړې چاچۍ)، دا چې واوه بچې دي! دا چېرته وو؟ ته ... چرته وې؟ او دغه شېبه کلکه ما خپله سینه

پورې نیولې وه، زما ماشوم سترګې غړولې ما ورسره په وړه خوله د هغه په انداز خبرې کولې، کله به مې یې یو لاس را اوچت کړ، او پنجه به مې ښکل کړه، کله بل لاس په پنجو کې، کله به موسکي شو، کله به یې شونډې بوسې بوسې کړې، کله به یې مخ ترش کړو، کله به یې سترګې وغړولې او کله به یې سترګې پټې کړې، زما دننه د مور احساس به په هغه لکه د شبنم پونه پونه کېد، دهغه د ښېرې ګل به لکه زما د لاسونو په ډنډر ښکته پورته کېده! د نایاب، هلمند او زما وارث زما په لاس زما په غېږه کې د مینې او محبت یو سمندر کې د خپلو جذبو دننه داسې په غورځنګ شو چې هرې چپې یې زه د خپل ژوند د راتلونکي په سفر کې تر لرې لرې یوړم، ناست خلك د دکان نه پاڅېدل روانېدل خو زه د خپل خیال د مارغه په وزر اوس د یو بل سفر لپاره د خپل وجود د سفر لپاره په الوت شوې وم، زما فکر د نیویارك ښارپه دنګو ماڼو زړه راښکونکو ښکلا ګانو داسې په ولکه کې اغستي ووچې د نایاب دې غږ د حقیقت دنیا ته راوستم، پاڅه چې ځو...

هن! ما زر خپلو بڼو ته ځمب ورکړ، لکه چې دې خیالاتو په ریښتیا زما سترګې د څه وخت لپاره درنې کړې وې، ما د بورقې پلو په مخ برابر کړ، لاسي بېګ مې راواخیسته او دواړه د دکان نه راووتو، ماسپښین کور ته راورسېدو، اوس درې ورځو لپاره هاغه ورځ ته انتظار وو چې موږ به بیا ورتلو، او بیا په دریمه ورځ زه

یواځې د دې مقصد لپاره پېښور ته روانه شوم، نن د دې ځای عمله لا په ځای نه وه، د لږ وخت انتظار نه وروسته هاغه ځوان بیا زما مخې ته پخپل ځای ناست وو، زه یې وپېژندم خو ما بیا هم خپله رسمي پېژندګلو ضروري وګڼله، دهغه د لومړۍ ورځې راکړي رسید مې ورته په مېز مخې ته کېښود، دغه کس اول په کمپیوټر څه اوکتل بیا یې راته خپل پاسپورټ د دې وینا سره راکړو چې په پنځلسم مارچ به سحر اوه بجې تاسو اسلام اباد ته ځئ! د امرکې سفارت ته. زه پدې خبره ډېره خوشحاله شوم، ماویل چې د سفر د ا ټولې مرحلې څومره ژر سرته رسي لاښه ده، د مغزو نه مې بوج اخوا کېږي.

دغه کس راته دا مشوره هم راکړه چې خپل ټول کتابونه، اېوارډونه، سندونه او نور داسې شیان چې ستا کېس پرې قوي کېږي د ځان سره واخله، د پاسپورټ د پاسه یې راته په سپین چټ دغه ټاکلې نېټه او وخت لیکلي وو، ما داسې وګڼل چې دا سفر اوس ډېر اسانه شوي دي، خو سحر اوه بجې د مردان نه ، امریکې سفارت اسلام اباد ته رسېدل زموږ لپاره ناشونې وه.صلاح مو دا وکړه چې یا خو به یوه ورځ د مخه ځو او یابه د شپې سفر کوو، اخر مو فیصله دا وکړه چې یوه ورځ مخکې به ځو، او شپه به پېنډۍ یا اسلام اباد کې کوو، زموږ یو ملګري د دې لپاره موږ ته د راتلو بلنه

راکړه، دغه ملګري سره د خپلې کورنۍ د غړو اوسېدو، نایاب زما ټول کتابونه، اېوارډونه، سندونه او نور ټول تعریفي اسناد او دستاوېزات په بېګ کښې ډېر ترتیب کېښودل.

د ستاویزات خو یې ټول په یو جلا فایل کې خوندي کړل، دې سره سره مو هاغه کتاب ماډرن پوېټري اف پاکستان چې د کوم پربنسټ چې زه امریکا ته غوښتل شوې وم هم کېښود، په سفارت کې پکارېدل، د پروګرام لپاره ټول ایمېلونه چې د پروګرام پکې وو هغه مو هم د نورو کاغذونوسره کېښودل او داسې د کورنه د ډېرو دعاګانو د پلو لاندې په څوارلسم مارچ مازیګر موږ د کوره روان شوو او مابنام ناوخته اسلام اباد ته ورسېدو، دلته حاجي صیب د خپل ذاتي ګاډي سره زموږ په انتظار ولاړ وو، زموږ یې ډېر تود هرکلي وکړ او په خپل ګاډي کې یې کورته ورسولو، د حاجي صېب کور د اسلام اباد په اطراف کې نسبتاً په یو د کمې ودانۍ په علاقه کې وو چې ډېر د ارام او سکون ځای وو، هېڅ شور او غالم مغالم نه وو.

مېرمن یې ډېره مینه ناکه پښتنه او مونځ ګزاره ښځه وه، هغې هم په ډېره مینه زموږ هرکلي وکړ، په خپل کور کې سره د ستر پردې یوه ځانله د ارام ډکه کوټه یې موږ ته پاکه تیاره ساتلې وه، د حاجي صیب مېرمن د چاي، شربت او ډوډۍ نه وروسته ماسره ډېره ناسته وه، د هغې تجربه کار او ځیرك نظر زما د حالت پوره پوره اندازه

ولګوله، ته خو لکه چې ناروغه يې؟ هغې د يوې نرمې پستې موسکا سره زما د وجود جاج واخيسته، هو... بس! ماهم وخندل په ځمکه په پسته توشکه ناستې زما د وجود نه ټوله ستوماني لرې کړه، خپلې دواړه پښې مې ښې په ارام وغزولې، ملا مې په تکيه برابره کړه، چې پدې کې زما د ملګري نګار رووف زنګ راغی، خور ته چرته يې؟ انټرويو ته تللې يې؟! هغې رانه سمدستي پوښتنه وکړه، زما د خپلو سکه خوېندو پشان دې هم زما د ناروغۍ په هکله زما ډېر تشويش لرلو او خور راغلي يو سبا سحر وختي به ورځو دعا کوه! په لنډو لنډو مې ورسره څو خبرې وکړې، بيا بيا به يې راته د ځان د خيال ساتنې پخلی کولو مابه ورته وخندل چې فکر مه کوه! خير به شي، اوس د حاجي صيب واړه بچي کله کله په لوبو منډو کې د کوټې د نيم کښو وره نه به ماته واضحه ښکارېدل، ماته دا وخت داسې محسوسېده لکه چې د دې ماشومانو ترځنګ زماهلمند هم واړه واړه پلونه اخلي، کله کله په ځمکه راپرېوزي، پوزه يې په پړمخ پرېوتو وينې شوې وي، زما زړه ناقلاره شو، وئي خورې شوی، خېر دی، ګوره مېږی دې مړ کړو، عاجز کور ته روان وو کور ته يې اوړه وړل تا ترې ټول توې کړل، بس ژاړه مه ښه الاهو- ما داسې وګڼل لکه چې په ژړا ژړا مې خپل هلمند د ځمکې نه راوچت کړو په اوږه مې واچولو- د ماشومانو شور، خنداګانو او ژړاګانو تر ډېره وخته زه په داسې کېفيت کې وساتلم دا وخت زه په کوټه کې يوازې ناسته وم، ناياب د حاجي صيب سره مېلمستون (بېټهك) کې

ناست وه او د حاجي صېب مېرمنې د سبا سحر د پاره خپل پاتي نیمګړي کارونه سر ته رسول د مردان نه تر اسلام اباد سفر زه ډېره ستومانه کړې وم، سترګې به مې مرغۍ مرغۍ شوې کله کله به خوب په ناسته جوته راکړه ما سره د نایاب فکر وه زه هیڅ نه پوهېدم چې د ملاستې به څنګه پروګرام وـ خو زر د حاجي صېب مېرمنې زما دا پرېشاني زما نه لرې کړه دا کوټه ستاسې دواړو د ملاستې هم ده، هغې د شنو چایو او وچې مېوې پتنوس زما مخې په دسترخوان کېښودل ـ ته به ځومره ستړې يې، چايۍ وڅښه چې دمه شې او بیا راسره خپله هم کېناسته او د کوټې نه بهر د ماشومانو د شور غوغا نه راتله، ټول مې اوده کړل سحروختي بیا سکولونو ته ځي، هغې په روڼ تندي ماته دېمار د بادامو چکۍ مخې ته کېښودې ـ دا به څومره ستړې وي، په کور کې ددومره وړو لويو خدمت کول په يوازې ځان ډېره ګرانه وي، ما داسوچ کولو چې د کوټې دروازه چا په مزه مزه وټکوله زما ښه کلك يقين وو چې دابه حاجي صیب او نایاب وي، راځئ! او د دې سره لومړي حاجي صیب او بیا نایاب کوټې ته راننوتل، خو حاجي صیب په دروازه کې په ولاړه ولاړه مانه يې پوښتنه وکړه، خور! څه مسله خو به نه وي؟ ماورته وويل، نه حاجي صیب! داسې ګڼم لکه چې خپل کور کې يم، کور دې ودان، حاجي صېب د تلو اجازت واخيسته، په دې وېنا چې اوس تاسو ارام وکړئ سبا سحر وختي به زه راپاڅېدلی يم چې په وخت لاړ شوـ

نایاب تر ډېره وخته ماته بیا بیا دا خبره کوله چې هلته به تانه ډېرې پوښتنې کېږي ته ورته ځان تیار او ذهن بیدار ساته.

مابه ورته وویل سمه ده سړیه! اوبه شي اوس لړ ارام پکار دی ـ زما په داسې بېزارۍ به نایاب کله کله لکه د ماشومانومرور غوندې شو ـ یره هني ! یاده دې وي چې ماته په دواړو کورونو کې (پلارګنۍ او سخرګنۍ) لوی واړه هني یا هني ګل وایي ـ ما خو بس د ډېرې ستومانۍ نه هغه خورې بسترې ته خوار خوار کتل، کومې چې لحظه په لحظه ماته دا اشاره کوله چې هرڅه پرېږده کېږي به خو ته راځه ځکه چې نوره ناسته ماته بیخي ګرانه شوې وه او بس ځان مې په هغه بستره وروغورزولو، مخ مې د پوالل ته واړولو، د پستې تولیې احساس سمدستي دمه کړم، سترګې مې سمدستي پټې کړې او نایاب ته مې د کوټې د باتۍ د ګل کولو ووې ـ هغه هم زما سره ډېر بې ارامه وو خو د هغه تسلي به چا کړې وې ـ زما ټپ کړی فایل یې بیا راواغستو او د یو یو کاغذ یې پکښې بیا جاج واغستو، ما به په نیمه رڼا او نیمه تیاره کوټه کې د کاغذونو د پاڼو په اړولو ورو غوندې مخ راواړولو، بس دی اوس اوده شه ـ خو د هغه په سترګو کې خوب چرته وو ډېره لحظه زه هم د هغه د ویښې پرېشانۍ پرېشانه وساتلم خو اخر خوب یوړم ـ او بیا چې د سحر د اذان په بختوره نعره الله اکبر مې سترګې پرانستې نو لږ خوب راته ډېر ارام راکړی و، زه په یو نوي طاقت اوچته راپاڅېدم، نایاب داوخت په

تشناب کې وه، او چې ځنګه رابهر شو نو ماته داسې ښکاره شوه لکه چې ټوله شپه یې په ویښه خوړلې وي، زه مونځ کوم ته هم ځان تیار کړه، دغه وخت هم د هغه تادي د کتو وه ـ تانه خو مدام ګاډی روان وي، ما یوځل بیا په خندا کې په هغه یو ټك وکړو ـ خو د کوټې نه بهر د کور چپتیا مونږ ته دا ښکاره کوله چې د کور نور وګړي په خواږه خوب اوده وو، یو د چا د غاړې د تازه کونې غږ مې څو شېبې د مخه اورېدلی وو چې په کور کښې د یو کس نیم د ویښې احساس یې راکړو ـ ماهم مانځه ته ځان تیار کړی وو او چې د مونځ سلام مې وګرځولو نو نایاب د تګ د پاره ټوله تیاري سرته رسولې وه ـ ما د ګړۍ مخ ته بیا بیا کتل اوس مونږ ته وتل پکار دي د نایاب سترګې خو مسلسل د ګړۍ په ستنو ښخې وې ـ خو دا وخت به ګاډي چرته وي؟ ماته په بنده کوټه کې د بهر د دنیا د تیاره رڼا هیڅ اندازه نه کېده ـ داسې ښکارېده لکه چې بهر به لاتوره شپه وي ـ زما خیال دی چې حاجي صېب د پرون راسې مونږ سره ډېر په عذاب شوی دی ـ مونږ ته خپله تګ پکار دی ـ د نایاب د دې خبرې سره ما هم اتفاق وکړو ـ مونږ د کوټې نه ورو شان راووتو ـ د دروازې داسې خلاص پرېښودل مې هم نه غوښتل هسې نه دغه وخت د بهر نه څوك کور ته ننوځي، څوك ترې غلا ونه کړي خو کور کې په چا غږ کول هم د هغوي د تکلیف نه خالي نه وو ـ د خپلې دې ویرې ذکر چې مې نایاب ته وکړو، هغه وویل فکر مه کوه، د مونځ اودس خلك دي اوس به راپاڅېدلې وي ـ د سرك په غاړه یوه ټېکسي لکه چې زمونږ

په تمه ولاړه وه، ټیکسي کې کېناستو. نایاب ورته ځای په ګوته کړو او بیا لږوخت پس ټېکسي ولاړمونږ هغه ځای کې د سرك غاړې ته ښکته کړو چرته چې په لږه فاصلهد سفارت خانو هغه اجتماعي مرکز یا اډه وه چې د ډېرو هېوادونو سفارت خانو ته دغه خلك په مقرره ګاډو کې رسولی شي - دلته حفاظتي انتظامات دومره سخت وو چې د تکلیف او ستړیا یو ځانله داستان دی - لحظه په لحظه د تپوس پوښتنو او تالاشۍ ورکولو نه پس هغه ځای ته مونږ دواړه شریك ورسولی شو د وم ځای نهچې به یوائې زهد ګاډي په ذریعه مخکې ورلی شوم - دا د ناستې یو ډېر ښایسته لوی ځای وه چې پکې دوکانونه، هوټلونه، نېټ کېفۍ او داسې نور کاروباري ځایونه وو چې د راتلونکیو خلکو د ضرورت او اسانتیا خیال یې ساتلی وه - دلته به نایاب زما نه یوازې پاتې کېدو او په ژوند کې په لوړمبي ځل دا احساس وشو چې د ژوند د ملګري نه یوازې چرته تلل یا دهغه نه یوازې پاتې کېدل په ژوند څومره د تکلیف خبره وي!. خو د دې ازمېښت نه به مونږ څه ورځې پس خامخا تېرېدو خو د نن جدایي خو د یو څو ساعتو وه په دې خیال مې ځان پورې وخندل او ډېر په چابکو قدمونو مې ځان هاغه کاونټر ته وررسولو چې د ګاډي دپاره کرایه پنځه سوه کالدارې پکې جمع کولې شوې -

دلته د دې پېسو ماته د ټګ د راتګ غبرګ ټیکس راکړلی شو او ماته یې د وړاندې ټګ د پاره یو ورکوټې بُوتهـ ته د

ورننوتو اشاره وکړه ـ دلته یوې ښایسته پېغلې تلاشي اخسته ـ د کاغذونو د یوې یوې پاڼې پلټنه یې کوله دغه کتابونه کاغذونه هرڅه د کېمرې د سترګې نه تېرېدل ـ اوس به زه د یوې لویې پردې د شا نه د ګاډو لوی ټرمینل ته ورتلم او د دې ځای خلکو ګڼه ګوڼه د مېلې په شان زړه راښکونکو منظرونو به اوس د نایاب څېره زما د سترګو نه پنا کوله ما یو وار بیا په ورستو وکتل، نایاب د هرڅه نه بې نیازه ولاړ وه د هاغه منظرونو نه کوم چې د هغه مخې ته لکه د فلم د سکرین چلېدل خو دهغه په مخ د ژوند د هیلو یوه ډېره ښایسته رڼا وه چې د خپلو سپینو برېښېدونکو شغلو په ژبه یې ماته خدای په اماني کوله، د هغه لاس هم پدې اشاره راولاړ شو زه د هغه په مینه او خپل اعتماد ډېره تکړه وم، خو بیا مې هم څه فکرونه او اندېښنې خامخا لرلې، دغه اندېښنو به زما د تاترې په شان د لوی اعتماد مخې ته هم کله کله خپل سرونه راوچت کړل هسې نه وېزه ـ ـ ـ او د دې ویرې سره به مې خپلې ټولې ستړیاګانې او منډې ترړې رامخې ته شوې، د نایاب یوه یوه ستړیا به مې هم مخې ته ودرېدله ـ په دې ټولو سوچونو وسوسو او خوشحالو کې د هاغه لویې ګاډي مخې ته اوس د مسافرو په قطار کې ولاړه وم کوم چې د تګ د پاره چمتو ولاړ وو ـ اوس یوه شېبه پس زه هم په یوه ښایسته ارامه چوکۍ ښه په سُر کې ناسته وم، لکه چې د امریکه د سفر د پاره مې د الوتکې په پوړۍ پښه اېښودې وي ـ چې لږه ساه صورت شوم نو په ګاډي کې د ناستو ولاړو د مسافرو څېرو ته مې پام شو په

هره شېبه د امید او نا امیدۍ ګډوډ تاثرات د ورایه ښکارېدل، زه هم د هغوي په منځ کې ناسته وم، زما هم ټول امېدونه د دې سفر په اړه د خپل راتلونکي بچي د روڼ سبا سره تړلي وو، د هغه راتلل هم را نژدې وو په چوکۍ ناستې نه پس مې خپل سر وروغوندې شاته ولګوله د ارام او استراحت احساس د دې ګاډي په تګ کې لکه د ځانګو خوند راکولو، دغه استراحت یو ځل بیا په ما غلبه وکړه زه یې په خیال خیال کې ډېره لرې یوړم زما د بچي شېبه یو ځل بیا د خیال په شیشه راوځلېده زما د ژوند د رڼا ګانو د مشال مخ، زه خو دا ټوله سخته ستا د ژوند د ښه کونې لپاره په ځان تېروم، که چېرې د دې سفر نه ستا د ژوند څه ښه لاره راووځي، ستا مستقبل ښه شي، د اځل ما د خپل بچي سره داسې خبرې کولې لکه چې هغه یو لوی زلمی وي.

د مور او پلار د ژوند یوه یوه سخته یې د خپل وجود او ژوند سره ډېره د نژدې نه په خپلو سترګو لیدلې وي، لکه چې هغه په دې پوهېده، خپل دواړه لاسونه به یې زما د غاړې نه لکه د هار چاپېره کړه، په کټ کټ به یې وخندل، زما په سترګو کې به اوښکې راغلې د خپل وطن په وجود د لمبو او وینو تصور به رامخې ته شو. درز شي ـ ـ ـ ډز شي ـ ـ ـ او بیا خبر راشي د وطن خاوره بیا په وینه خړوب شوې وي د وطن بچي په وینو کې پراته وي، چاپېره د خلکو چغې نعرې وي، ژړاګانې وي ویرونه وي خلك په خپلو مئینو پسې ګرځي

د هغوي لټون کوي، میاندې خپل مخونه ټکوي زما بچي سحر د کوره وتی دی مزدورۍ پسې تللی دی، بې اسرې پاتې نوې ناویانې په لاسونو د واده نکریزو ته ګوري او د غم سلګۍ وهي پټې اوښکې تویوي، لکه چې په دې لاسونو یې د خپل جانان تیکه تیکه وجود په وینو سُور راټول کړی وي ـ د اسمان رنګ د بارودو په لوګو تور تښتېدلی وي لکه چې اوس درنګ ساعت له یو بل ځای د سرو وینو باران راروان دی ـ اف!! یو ځل بیا د سرو وینو سېلاب راتلونکی دی په دې وینې وینې تصور زما مرۍ کلکه ونښته خله مې بیخي ونښته ځان سره د راخستي د صفا اوبو د بوتل نه مې یو غټ غړپ وکړو خو زما اعصاب دې تصور ډېر لړزولي وو خو دلته هم کله کله به زما په راټوله غېږه کې لکه چې څه ورو غوندې وخوسکېدل زما لاس پهورو شان زما د غېږې نه زما خېټې ته وروغوزېدو او بیا به لکه یوه وړه منګُل زما په لاسو ولګېده ـ ماته داسې ښکارېده لکه دواړه منګلۍ زما اوښکې اوچوي ـ ده بیا اړخ بدل کړو دغه وخت د ژوند او مینې یو احساس زما اعصاب بیا قوي کړل، ما یو ځل بیا د خپل فکر د بدلولو په نیت د خپلو کاغذونو جایزه اخسته ـ خپل ټول کتابونه مې وړاندې پراته وو، دې تخلیقاتو ماته یو لوی نوم او ستر مقام راکړی وه ـ زه ډېره مطمئنه شوم د اطمینان یوه اوږده ساه مې راښکله ـ داسې ښکارېده لکه چې زما بچي د خوب نه خوره وره ستوماني ویستې وي ـ د کړکۍ نه مې د اسلام اباد د شینکي تماشه کوله، د سپرلي موسم د خپلو ټولو رنګونو او خوشبویانو سره د دې

سيمې په وجود خور ليدي شو، او بيا د ګاډي ډرايور به لکه د کليندړ اواز کولو، ايران ايمبسي، په لوي ګاډي کې د ډرايور غږ په ګاډي کې د لوډسپيکر په مرسته تر هر چا ډېر ښه رسېده، د ګاډي نه يو کس د دې سفارت مخې ته ښکته شو، دغه رنګ د کوېټ او د چين د سفارت خانو وړاندې هم څه کسان ښکته شول او بيا چې په لاره هرڅومره امبېسيانې راتلې نو د ګاډي نه به ورته د ډرايور په غږ څوك نه څوك ښکته شو- اوس د ګاډي نيمې سورلۍ په لاره لاره کوزې شوې وې او پاتې نيم کسان ټول د امريکا سفارت ته روان وو، او اخر هاغه اواز هم راغی چې ګاډی پرې پوخ ودرېدو- امريکن ايمبسي! ... د دې غږ سره ټول ناست کسان په يو وخت د خپلو چوکيو نه پاڅېدل، زما مخې ته ډېر خلك ولاړ وو ځکه خو زه په خپل نشت ناسته وم او د کړکۍ نه مې د امريکې د ايمبېسۍ نه د ګېرچاپېره علاقې جاج اخستو- يو دوه امريکنيان د ورزش د پاره په منډه وو چپه چپتيا وه د مرغو او نورو مارغانو ښايسته ښايسته غږونو په دې چپتيا کې سندرې زمزمه کولې ـ زړه مې د هېبت نه هم درزېدو- د اميد او مايوسۍ په يو عجيبه غوندې حالت کې وم ـ افسوس مې کولو چې درېغه ناياب سره مې په موبايل خبرې کولې شوې خو موبايل خو يې رانه ډېر مخکې جمع کړی وه، دګاډي نه ښکته شوي ټول کسان د دې سفارت د ودانۍ مخې ته د ونو لاندې په چوکيو کېناستل، دلته د مخکې نه هم ګڼ خلك ناست وو، ما خپل پاسپورټ د فايل نه راوښکه ورسره مې څو نور کاغذونه هم

تیار په لاس کې ونیول، ټولو خلکو هم دغسې کړي وو، لږه شېبه وروسته یو امنیتي افسر ټول په قطارونو کې ودرول، زه هم د یوې خایسته نوې واده کړې پېغلې سره په قطار کې ولاړه وم.

وار په وار د ټولو کاغذونو کتنه کېدله، او یو یو کس به په قطار کې وړاندې کېده، موږ اوس ددې پړاو نه د سړك بلې غاړې ته د هاغه دروازې مخې ته یو ځل بیا په قطار کې ولاړ وو، اوس د دې ځای د عملې په لارښوونه ټول کسان منظم د استقبالیې مرکز ته ورتلل وو چرته چې د زنانود تلاشي لپاره بیا یوه ښایسته پېغله ناسته وه، هغې د ټولو زنانو بدني تلاشي هم کوله او د هغوي کاغذونه یې هم ډېر په سمي او غور کتل دې سره سره د ښځو په لاسي بېګونو یې هم نظر ساتلو د ډېرو زنانو د بېګونو نه یې د سینګار شیان او نور شیان، د دوایانو پلتې، نوك تراشې وغېره د ځان سره جمع کول، او د دې هر څه به یې رسید ورکوه، ما په دې غرض خپل بېګ د وړاندې نه جایزه کړ، خو داسې څه پکې نه وو پراته، پدې دوران کې مې فهمیده ریاض صاحبه په نظر راغله، د هغې هم په ما سترګې لګېدلې وې، زه ورته زر نژدې شوم، په مینه یې ترغاړې باسلم، په دواړه مخه یې ښکل کړم، د هغې ټول کارونه سرته رسېدلې وه، ځکه نو هغه د مخکې تګ مرحلې ته تیاره وه ما کتل چې فهمیده ریاض ته دې پېغلې د ځینو هدایاتو سره یو چټ ورکړو چې د زیړ رنګ په قطار کې به مخکې ځي - زما تلوسه په

زیاتي وه د جینۍ سره د مختلفو رنګونو چتونه پراته وو چاته به یې یو رنګ چتر ورکولو او چاته بل رنګ ـ د لږ انتظار نه پس اماته یې هم د زیړ رنګ چیتر راکړ، زه هم د دې رنګ په قطار کې په ورو ورو روانه شوم، د هر رنګ د قطار لپاره به د بېلو بېلو رنګونو پرې تړلي شوې وو، دا ټول رنګینه قطارونه نزدې هاغه بوتهـ ته رسېدلي وو، چېرته چې به د پاسپورټ او د نورور کاغذونو لومړنۍ کتنه کېده، ماته په دې قطار کې په روانه داسې ښکارېده لکه چې خپل ماشومتوب راباندې غږ کړی وي، زه خپلې ماضي ته ورسېدم، چې ډېره وړه وم، د خپلو همځولو سره به مې لوبې کولې، کله کله به مو دغه رنګ د دوو غزېدلي پړونه رېل ګاډي جوړ کړ، پدې قطار کې به په وړو وړو پلونو د همځولو نه زه مخکې روانه وم او یابه د نیا د کور په دروازه کې یو دېوال سره د پروت لویې د نښتر په تیر به په قطار ناست وو، دا به مو رېل ګاډي وه.

موږه لانه یو خبر؟!

د وړوکوالي عمر

ښه مې یاد دي، نه هېرېږي

د نیا د کور په دوراه کې به مو لوبې کوې

هلته یو لویې د نښتر تیر به دېوال ته پروت وو

موږ به پرې ناست وو تابه ووې

دا به رېل ګاډي وي!
راځه!
ته ماسره زما ډبه کې جوخته کېنه
موږه به دواړه لکه یو ځای کراچۍ ته ورځو
هلته به سیل د سمندر کوو، لامبو به وهو،
مابه د خپلې لوپټګۍ نه بورقه جوړه کړله
تانه په وروسته غونډه مونډه شانې کېناستمه
ګاډي به ورو ورو په مزه مزه تامخکې بوتلو
مابه د مخ نه پلو اخوا کړو د سیل د پاره
تابه په قهر راته وکتل چې مخ دې پټ کړه
بهر د ګاډي، نه ولاړ خلك دې مخ ته ګوري
ځومره موده اوشوه چې اوس هم لاپه لاره کې یو
د کراچۍ د سمندر سېل مولا کړي نه دي
خو... وخت مو ګاډي کې په خپله خوښه خدای زده،
چرته... کوم یو ځای ته بوځي
موږه لاته یو خبر!!
(حسینه ګل)

دلته هم د دې رنګینه پټۍ نما پړو په راښکلې کړښو کې په قطار روان وو، دغه بوتهـ د یـوې خیمـې شـکل لرلـو، دننـه پکـې دفتـري سـازو سـامان، کرسـۍ، مېـز، کمپیـوټر پـه نظـر راتلـل، د کاغـذونو درانه درانه فایلونه پکې لیدي شول، یو خایسته ځوان پکې ناست وو، سلام یې وکړو او د پاسپورټ غوښتنه یې وکړه پاسپورټ یې دننه او بهر سرسري وکته بیا یې په پاسپورټ د لګیدلي تصویر سره زما د مخ موازنه وکړه، دې دوران کې هغه یو کاغذ راوغستو او په کاغذ یې نظر واچولو یو ځل یې بیا کاغذ د سر نه ترپایه وکتو ښننه غواړم! ستاسو نوم خو په دې فهرست کې نشته! هغه په اردو ژبه ښننه وغوښته.

ماورته زر په پاسپورټ باندې لګېدلي سپین چیټ په ګوته کړو چې د راتګ په کومه نېټه یې راغوښتنې وم او نن دغه نېټه وه، هغه وویل سمه ده خو! ماسره په فهرست کې ستاسو نوم نشته زما د ښو نه لکه چې ساه اووته لینګي مې په رېږدېدو شول ته بهر کېنه لږ ساعت پس بیا معلومات وکړه کېدي شي دې دوران کې بل فهرست موږ ته راغلي وي - زه خو ټول طاقت جوابې کړې ومه نوره یو قدم مخکې نه شوم تلي، خو کول خو دغسې وو، خفه ذهیره واپس د هاغه ځای نه بیا په هاغه کرښه کې را روانه شوم، واپس د ونو په سـیورې پـه یـوه چـوکۍ کېناسـتم د ځـان سـره پـدې نـوي راپـېښ صورتحال مې سوچونه کول دې دوران کې مې نظر په یو دنګ لوړ

سُورسپین زلمي پرېوته، چې په څېره یې د خپګان او مایوسۍ ګردونه الوتل د پرېشانۍ نه تري ناسته نه کېده په ولاړه ولاړه په سوچونو کې ډوب وه او هم د غه وخت د هغه نظر پر ما پرېوته لکه زما په مخ لیکلي مضمون یې ټول په ټوله لوستلي وي.

زر را وړاندې شو زما مخې ته ودرېده...

وبښۍ...! تاسو؟ هغه په انګرېزۍ او اردو کې زمانه څه تپوسونه کول خو که هغه د اردو د وینا په انداز او لهجه زه د ټکه پوي شوم چې هغه پښتون دي! او وروره! زما نوم په لسټ کې نشته او زما په دومره ویلو هغه زر لاس تندي ته راواچولو اوس هغه په پښتو غږېدو زما هم دا مسله ده، هغه هم ډېر مایوسه وه، خو اوس زموږ د دواړو مایوسي اخوا شوې وه، هاغه احساس زموږ نه لرې شوې وو چې ګنې د ټولو کار وشو یو زه پاتې شوم، کېداي شي داسې نور خلك هم وو په هرحال هغه دا زیاته کړه چې زه یو ورکشاپ ته روان یم! اخر د پښتنو سره داسې ولې کوي؟ د هغه دننه لساني نفرت او کرکه رالړزېدلي وه، وروره خېر به شي تسلي مې ورکړه او بیا د یو بل نه خبر نه شو ډېره لحظه پس بیا وراغلم خو صورتحال هم هاغسې وه .
اوس زما دلته نوره ناسته هسې عبث وه خو د سوچونو پنجورو مېږو مې لکه د شوبلکې په مغزو پنجې ښخولې کېدي شي دې تګ کې زموږ خېرنه وي په دې خبره مې ځان ډاډمن کړ او بېرته تګ لپاره یو تیار ګاډي ته په ډېر استقامت راوختم، چې ګاډي په حرکت شو نو

مایوه نظر د ناستو ولاړو خلکو په څېرو واچوه، ډېرې څېرې ډاډمنې وې خو ډېر مخونه لکه زما د مایوسۍ کردونو خړ کړي وې، ماسره په یوې چوکۍ ناستې د پوخ عمر ښځې خپلې ملګري نه پوښتنه کوله ، واېټ چیټ ملي؟ هغې بلې ورته په ډېرغرور ځواب ورکړ، هان! ماته د حاجي صېب خبره رایاده شوه چې د وېزې د ورکړې په صورت کې امېدوار ته په دغه ورځ سپین چیټ ورکولې شي.

پدې خبره ما د دغه ښځې مخ ته بیا بیا کتل، څومره خوشحاله ده، ډېره ډاډمنه وه، دې کې ګاډي خپل ټرمینل ته بېرته ورسېده، زه چې په درنو درنو پښو هاغه لوي د مسافرو ځای ته رانوتلم نو نایاب مې په انتظار ولاړ وو، څومره به خفه شي! ماسره د ځانه سېوا د هغه غم وو، ډېر راسره کړېدلي وو، زما په مخ لیکلي شوي مضمون هغه د لرې نه ولوستلو، ولې خیر خودي! زما د لاسونه یې بېګ او ټول کاغذونه واخستل په ارام په یوه څوکۍ کېنولم، ټول صورتحال مې ورته په مزه مزه مخې ته کړ، هغه وویل مونږ ته زر د دې ځایه تلل پکار دي چې خپل سېل فونونه ترلاسه کړو او د اظفر اقبال سره اړیکه وکړو، خپل سېل فونونه مو ترلاسه کړل او د اظفر اقبال سره مو رابطه وکړه، هغه مې د ټول صورتحال نه خبرکړ، هغه هم لږ خپه شو خو راته یې وویل چې تاسو بېرته مه ځئ! زه معلومات کوم لږ ساعت وروسته د اظفر اقبال زنګ راغی هغه وویل لږه غلطي د پېښور سپیډیکس کوریر والو نه شوې ده تاسو یې خبر

کړې نه يي! موږ ورته نېټه اولسم مارچ ياده کړې وه، د اظفراقبال په دې خبره موږ دواړه خپل سرونه ونيول دلته زموږ ايسارتيا عبث وه، د سوچ کولو لپاره دواړه يوې خواته کېناستو خو د بېمارۍ په دې حالت کې نن بېرته مردان ته تګ او بله ورځ بيا راتګ زما لپاره ډېره ګرانه خبره وه، فېصله مو د بېرته تګ وکړه حاجي صېب ډېر وس وکړ چې موږ د هغه کره پاتې شو خو د هغه نه مو پدې وعده رخصت واخسته چې سبا به هم داسې کوو خو نن کورته تله پکار دي ـ تر مردانه د نوي ناڅاپي راپېښ صورتحال سره تله داسې وو چې په ټول سفر کې مو خپل سرونه نيولي وو، د دې صورتحال نه چې به مې خپل سوچونه او فکرونه و تمبول نو يوې بلې پرېشانۍ په مخه کړم، د مور مې مشره خور چې زما ورسره ډېره مينه وه، ډېره ناروغه وه د ورور او خوېندو نه به مې هره ورځ په ټيلفون د هغې د حالت پوښتنه کوله دا څو ورځې مې د هغې پوښتنه هم نه وه کړې، چې ځنګه به وي؟ په دې خو پوې وم چې هغه د يو څو ورځو مېلمنه ده، خوراك او خبرې يې پرې ايښې وې، خو د ساه ګانو حساب الله پاك ته معلوم وي، بس هغې هم خپلې ساه ګانې پوره کولې د ترور بې بي د مينې او محبت ټول خواږه مې رایاد شول، سترګې مې نمجنې شوې، زما او د ناياب ترمينځ تر ډېر وخت د چوپتيا پرده خوره وه ته مايوسه کېږه مه! الله به خير کړي، د ډېرې ژورې خاموشۍ پرده اخر ناياب څيرې کړه، نه تروربي بي مې يادېږي، ما خپلې اوښکې په کاغذي رومال وچې کړې، د کور ټول غړي زموږ

په دې بې ځایه تګ او کړاو ډېر خپه شول، اوس اظفراقبال ماسره یو ځل بیا د خپلې اړیکې سلسله جوړه کړه، ماسره داغم وو چې د پاسپورټ د پاسه په لګېدلي سپین چټ خو نېټه یوه ده او ځو چې په بله نو موږ سره تصدیقي پرچه نه وي.

اظفراقبال وویل هېڅ خبره نه ده، زه به د شوې غلطۍ له سوبه نوې نېټه تاته په یو برېښنالیك کې درولېږم، دغه برېښنالیك د ځان سره راوړې! سبا له د تګ لپاره مو بیا لاره ونیوه.

د حاجي صېب کورنۍ هم زموږ په کړاو خفه وه، د مېرمن خو یې زما د بیمارۍ له وجې ماسره ډېره همدردي وه، شپه مو بیا په نوو نوو اندېښنو کې تېره کړه، نن سهار په توره خړه د حاجي صېب خوریي موږ د حاجي صیب په موټر کې روان کړي وو، د اسلام اباد هوا او موسم د سهار نه تودوخه لرله خو بیا هم د اسلام اباد په وجود خور د شینکي لباس انساني نظر او زړه ته د ژوند یو نوي حرارت ښنلو، لږه شېبه وروسته موږ د ګاډي نه په هاغه ځای راښکته شو، اوس به بیا د هاغه پړاوونو نه تېرېدل وي؟ د اظفراقبال زنګ راغی زمونږ د راتګ نه یې ځان خبرولو. دا ځل د هغه په اواز او د خبرو په انداز کې زمونږ د پاره نوی امېد وه ځکه خو ډېر ژوندی ژوندی غږېده، انشاالله ! الله خیر کړې ګا!

د هر مسلمان په دې کلمه ایمان او باور وي مرحله یوه یوه سرته رسېده، نایاب یو ځل بیا زما نه په هاغه ځای ولاړ پاتې شو، دې

احساس زه بيا هم د پخوا په شان ناقراره کړم، ته ځه! الله دې مل شه! هغه زه په دعا د راتلونکي پل سراط نه تېرولم، هاغه پرده بيا راټولېدله، زه يې د ګاډي ټرمينل ته بلې غاړې ته کولم، هاغه ګاډى که نه وه نو د هغې پشان بل لوي ګاډى ولاړ وو. په ورستو چوکو کې په يوه چوکۍ کېناستم، خپلې بې واره ساګانې مې په ځاى کړې، هسې نه نن بيا...! يوې اندېښنې بيا په ما چونګارې ولګولې، دې دوران کې ګاډى بيا د امريکې د سفارت مخې ته ولاړ وو، ما بيا ليدل چې څو امريکايانو په لنډو وړو جانګو کې د بربنډو بربنډو پښو سره په منډه وو، دغه وخت د دوي د نراوښځې توپير ما نشو کولاى، ماته داسې ښکارېده لکه چې دې منډه وهونکو خپل ځانونه د دې وطن د اولس وينو څښلو ته چمتو کولو او د خپل ولس د پاره يې د نورې ترقۍ منډه وهله، ماته هم خپل ځان د يوې نوې منډې لپاره توله کول وو، ما پاس اسمان ته وکتل دا ځاى او د دې ماحول يوه ژوره چوپتيا لري، انسان دا خيال کوي چې دلته مارغان څنګه الوځي؟ دې خلکو خو د خپلې سلامتيا لپاره ډېرې وسيلې په کار راوستې دي، دلته خو چې مرغۍ په هوا کې وزرې خورې کړي نو د لګېدلو کېمرو سترګې هم څارنه کوي ما خپل ټول ضروري کاغذونه د سفارت لوې دروازې ته د دننه وړلو لپاره لومړي مرحلې ته تيار په لاس کې نيولي وو، د اظفراقبال هغه نوي ايمېل هم چې د شوې غلطۍ عُذر پکې ښکاره شوى وه، او د نن د راتګ لپاره پکې زما د راتللو سمې برابر کړي شوي وو، دا برېښناليك په ټولو مرحلو کې

کې پکار راغلي وو، هاغه پېغله په خپله کرسۍ ناسته وه، هر ورځ د هغې د نظره دومره ډېرې خبرې تیرېږي چې یوه به څه یاده ساتي؟ خو زما ټول حالت داسې د ګډوډي وو چې هغې د ټکه وپېژندم او بیا مې په لنډو کې هغه د ټول صورتحال نه خبره کړه په ډېر غور یې زما کاغذونه کتل، د بدن تالاشي مې یې واخسته زېر چیټ یې د زوړ بیان سره راکړ. د دې رنګ په قطار کې په ورځې، ما په رپېدونکو ګوتو کې د اچیټ داسې ټینګ نیولي وو، لکه چې دا چټ د ویزې یقیني کولو لپاره د یو لوي زیارت تعویز وي، خو زه نن په ګړندي قدمونو په هاغه کرښه کې روانه وم، په یو څو قدمه فاصله کې هاغه بُوتهـ ته بیا مخې ته په اعتماد ولاړه وم، هاغه زلمي زما کاغذونه بیا وکتل خپل لېسټ یې راواخیسته دا ځل دا زلمي ماته عجیبه غوندې مسکی شو ده هم زه د نوم نه وپېژندم زما مخ او په پاسپورټ لږېدلي تصویر ته یې په غور کتل، جاییۍ...! او د ازادۍ د دې زېري سره یې زما ټول کاغذونه ماته بېرته راکړل، زما په بدن کې لړ دم راغی، زه سمدستي د هاغه ځای نه راووتم ماته هېڅ پته نه وه چې وړاندې تله به چرته وي؟ د نورې لارښوونې لپاره مې د ولاړ یو د امنیتي ساتونکي نه پوښتنه وکړه، هغه راته د لاس په اشاره نزدې یو څو قدمه په فاصله پورې دروازه په ګوته کړه، دریغه نایاب مې د دې نوي تګ نه خبرولي شو!.

د دې پورې ور په شا دنیا د بهر د دنیا ننداره به د کېمرې په سترګه کوله، یو دم په ګېټ ولاړ یو ځوان دروازه خلاصه کړه هغه هم سرسري غوندې زما کاغذونه وکتل او ماته یې دننه تلو اشاره وکړه، اوس زما باور نور قوي شوي وو، زما اعتماد لکه د غره کلک شوي وو، د ټولو مایوسیو او اندېښنونه مې دم ختلي وو زه په یو نوي اعتماد روانه وم خو لږ وړاندې یو غږ زه په ځای ودرولم! ته دلته کېنه! او ما چې د اردو په دې کلمه مخ راواړولو نو یوې نرۍ نروچکې، تورې سکنې پېغلې ماته په یوه کرسۍ د ناستې اشاره وکړه.

دغه پېغلې زما ټول کاغذونه لټ په لټ کړل دلته زما د زړه دننه یوې نا قرارۍ بیا سر اوچت کړ، هغې دا ځل په کمپیوټر کې زما نوم لټوو، د ډېر وخت نه وروسته هغې خپل سر وروغوندې په انکار کې و خوزولو، ښښنه غواړم! او دې ټکي لکه چې د ګولۍ ګوزار پر ما وکړ، زما ټوله حوصله بیا تلا ترغه شوه، هغې پېغلې او هاغه د ګېټ سنتري زمانه پوښتنې کولې څه رسمي او ځنې غېر رسمي ماته داسې ښکارېده لکه چې د ویزې د اخیستو لپاره د انټرویو هاغه پړاو هم دلته په سر راغلې ده خو ژر د یوې بلې څوکۍ نه راولاړ شوي کس چې د هغې پېغلې ورسره پدې اړه خبرې جارې وې یوڅو قدمه زما خواله راو ګرځېد، دا تور سکڼ هلك چې تورې چشمې یې لګولې وې زما وړاندې ولاړ وو، دلته ته څوك پېژنې ماورته ژر د

اظفراقبال نامه واخسته، د ده د پوښتنې اندازه ماته د پاکستان د پولیس ښکاره شو، هغه د کمپیوټر په فهرست کې زما نوم په نښه کړي وو، اوس هغه ماته د مخکې تلو لار راکړه، یاالله!...

نور څومره تګ؟ زه چې امریکې ته ځم زما حال به څه وي؟ خو زما غوږ ته یو نري غږ راغلو چې لاړه خو شې کنه امریکې ته تګ څه ټوکه نه ده.هن! زه په روانه روانه کې ژر په ځای اودرېدم یو خوا بلخوا مې کتل، دا شاید زما وهم وواو پل مې بیا بدل کړو، دا یو عام دفتري عمارت وو چې ځای په ځای پکې د دفتر عمله په کار کې بوخته ښکارېده ماسره د ګېټ هاغه سنتري لکه د سیوري روان وو، دلته چې پېچ درپېچ ګوټ پېرونو او دفتري لړی نه واوړېدم نو مخکې مې یو لوي پراخه او شانداره لاونج ولیدو چې پکې لکه د هوایي ډګر د لاونج ځای پر ځای د مسافرو د ناستې لپاره چوکۍ ایښودې شوې وې، صفا ستهرا ماحول، ښایسته دوکانونه او په دکانونو کې ډول ډول خوراك څښاك څیزونو د مړو خېټو اشتها هم سېواکوله ماخو لاڅه خوړلي هم نه وو، د تېرې فکري او بدني ستومانۍ او خپګان د لاسه مې لوږه ببخي مړه شوې وه، هېڅ مې نه وو خوړلي دلته دې وړو وړو هوټلونو او کېفو ته په کتو مې لوږه محسوس کړه، بیا چې مې ځانله د دې ځای د نرخونو هسې یوه بېکاره غوندې اندازه ولګوله نو د خپلې مور د خولې یوه ښایسته خبره رایاده شوه که ګوشت ګران دي نو صبر انسان دي او ژرمې

خپل پام په بله کړ، خو دې سره د نایاب یوه خبره هم رایاده شوه د خپل ژوند او وجود حقیقت مې مخې ته شو، په هاغه حرکت چې زما بچي یو ځل بیا خپل اړخ بدل کړ، د یوې ډډې نه بلې ته واوړېدو او داسې چې د لاس د وړې پنجې او نرو نروچکو ګوتو خوځول مې هم محسوس کړو لکه چې زما دې کېفیت هغه هم ناارامه کړې وي.

زما سترېا اولوړې هغه هم وارخطا کړي وو، د خورا ك تاته زیات ضرورت دي، دا خبره نایاب ماته بیا بیا کوله او اوس زما بچي هم ماته دغه ویل ځکه چې زما خوراك خو په اصل کې د هغه هم ضرورت وو او حقیقت هم دا دي چې پداسې حالت کې ښځې ته د زیات خوراك اړتیا وي، خو زه لږه د ځانه بې غوره شوې وم، پدې احساساتو کې راګېره وم، ځانته مې یوه چوکۍ پېدا کړه او په کراره پرې کېناستم، دلته یو غټ ټي وي سکرین لګېدلي وو، چې شېبه په شېبه پکې قدرتي منظرې بدلېدې، دغه ټول منظرونه دومره زړه راښکوونکي وو چې زه یې ډېر وخت په خپله ولقه کې وساتلم.

شنه شنه غرونه، چمنونه، ګلونه، ابشارونه، سیندونه؛ ما ځان د یوې نا اشنا دنیا په جنت کې حسابولو، زه په دې غرونو لکه د هوسۍ ګرځېدم خپل بچي به مې کله په تخرګ کې نیولي و، کله به مې د ګوتې نیولي وو، زما بچي هم دا دنیا ډېره خوښوله ماته به یې په خپلو ځلېدونکو مسکو سترګو کتل په څېره یې ډېره بختوره مسکا خوره وه، مورې چرته راغلي یو؟ هغه به په وړه خوله زما نه

لويـه پوښـتنه وکـړه، دا زمـا اوسـتا دنيـا ده، دلتـه مـا تـه د وخـت د حالاتو نه راپټ کړي يې! داوګوره!

پاس اسمان ته به مو وکتل، دا اسمان څومره ښايسته دي...

دلته ستا د پاره هېڅ خطره نشته، ما د خپل بچي تسلي کوله او هاغه مور مې دلاسه کوله چې د حالاتو خونړو پنجو يې د خپلو بچو د مستقبل مخونه نوکارې کړي دي او بيا د لاوډسپيکر غږ زما پام ځان له راوګرځولو- يو يو نوم اخستى شو او ټولو ناستو کسانو د خپلو نامو د اورېدو انتظار کولو، زما وار او نوبت به خداى خبر چې کله راځي؟ يو ځل مې بيا توجه په هغه لوى سکرين ښخه شوه، زما پښې بادو نيولې وې ډېرې پړسېدلې وې، د دې خاطره زه د خپل ځايه راپاڅېدم او په ورو ورو مې څو قدمونه واخستل -دلته مې د ګېټ سنتري بيا وليده چې د يوې نرۍ مسکا سره يې ماته کتل او بيا رانژدې شو، زما د زړه درزا بيا سېوا شوه لږ ساعت کې به تاسو وغواړي! او د هغه په دې خبره زما فکر سم شو، دا څنګه کېدي شي؟ د دومره ډېرو خلکو نه مخکې زما غوښتل؟ خو بيا راته زر د رچېل کوپر يوه ليکلې خبره رايـاده شوه تاته به په سفارت کې ځانګړې اسانتياوې وي، نو اوس زه په دې پوي شوم چې د دې پروګرام په جوړښت کې د امريکې د سفارت مرسته شامله ده، زړه مې پدې خبره ډېر ډاډه شو او بيا ټيك لس بجې زما خواته هم هاغه سنتري راغى ما د هغه څېرې ته په سوالي نظر وکتل! تاسو راځئ!

زه د هغه پدې وینا سمدستي راولاړه شوم، زه په ده پسې ورو ورو روانه وم، ده زه یوې کوټې ته بوتلم ، هلته په ډیوټۍ ولاړ یو غنم رنګي ځوان چې رسمي کارکوونکي وو، ماته هرکلي وکړ.

زما کاغذونه یې وکتل او مخامخ په یوه بله کوټه کې یې راته د ناستې وویل، دلته هم انتظار، هر ځای کې یو انتظار به زما انتظار کوه، دا یوه ساده غوندې عامه د ناستې کوټه وه، کوم دفتري کار په کې نه کېده، لږ ساعت پس یوه نقاب پوښه زنانه هم راننوته د ناستې نه وروسته یې زما نه په اردو کې پوښتنه وکړه، ته د کوم ځای نه راغلې یې؟ هغه د لهجې نه سوچه پښتنه ښکارېده لکه چې په داسې ځای کې یې پر ما د دې ژبې د ویونکي ګمان راغلی وو، په پښتو مې ځواب ورکړ. زه د مردان نه راغلې یم.

هغه ډېره خوشحاله شوه چې یوه پښتنه یې ولیده، هغه د هنګو نه راغلې وه یوولس کاله وړاندې یې یوه لور واده کړې وه چې دواده نه یو میاشت وروسته د خپل ژوند د ملګري سره د امریکې په لور تلې وه او په دې دومره ډېر وخت کې یې یو ځل وطن ته راپېښه کړې وه، هغې خپل مور بلله او نن یې دا مورهم د خپلې لور د لیدو په ارمان د دې ازمېښت نه تېرېده، په دغه مور به د اتېر کلونه څنګه تېر شوي وي؟

زه د هغې لپاره فکر وړې وم چې هغې وویل: زه په دې خوشحاله یم چې لور مې خوشحاله هم ده او په امن کې هم! مور د خپلو سیمو

په روانو حالاتو خبرې کولې چې په دې دوران کې هاغه غنم رنګه زلمي ماته د دروازې نه اشاره وکړه، زه ژر پاڅېدم، او بیا یې یوې بلې لویې کوټې ته بوتلم چرته چې څه ناڅه خلك د وړاندې نه موجود وو، دلته د لاسونو د ګوتو د نښو او د پاسپورټ کتنه کېده، د لاسونو د ګوتو د نښو دا معاینه ډېره ګرانه وه، د غبرګو کوټو ترمینځه دا لوي کاونټر چې ډېرو امریکایي نرو او ښځو پرې کار کولو زموږ په وړاندې یو کس د دې عمل نه زموږ د سترګو په وړاندې تېرېده، دهغه د ګوتو نښې بیا بیا ګډې وډې راتلې، ما په یو نېب د هغه کس مخ ته کتل د هغه پر مخ د هغه خپګان له ورایه ښکارېده.

اوس یوه توره امریکایي ښځه راغله او د ناستو نورو کسانو د لاسونو معاینه یې وکړه، دې د دوي د لاسو تلي معاینه کول د لاسونو د خشکۍ او نرمۍ اندازه یې لګوله، کوم لاسونه چې وچ او زیږه وو، په هغوي یې یو ځانګړي لوشن لګوه، زما د لاسو په تلویې ډېره معمولي غوندې ولګوه اوس به د دې پړاو او عمل نه زه هم تېرېږم، زه د خپل نوم سره و غوښتل شوم او په ډېر اعتماد په هاغه ځای ودرېدم دلاسونو د ګوتو نښې مې په دریم ځل صحیح شوې اوس د دې نه پس دا ټول خلك یوې بلې مرحلې ته مخامخ وو دا هم یوه لویه غبرګه کوټه وه چې د کاونټر د پاسه پرې د ښیښې دېوال لګېدلي وه، پدې دېوال کې د اړیکې لپاره یو تاخ وه، د خبرو اترو لپاره دلته

یو نه ښکارېدونکي د مایکروفون نظام هم موجود وو چې د بټنې په زور روان وو، ماخپل ټول کاغذونه د هاغه کاونټر مخې ته په اېښودې شوي مېز کېښودل، د شیشې د دېوال بلې غاړې نه یوه تورپوستې پېغله د خپلې څېرې نه ښځې یوه هندۍ پېغله ښکارېده، ماته یې دیوې ښایسته مُسکا سره هرکلي ووې زما پاسپورټ او بلنلیك یې په غور وکتل اوس یې په روانه اردو ژبه کې زمانه د پوښتنو پیل وکړ، ډېرې پوښتنې رسمي وې خوکله کله به غیر رسمي پوښتنې هم وکړې، د څه لپاره ځې؟ ما ورته د هاغه ادارې لخوا د جوړ کړي شوې پروګرام حواله ورکړه، دې ته دعوت شوي یم، په مسکا مسکا کې به یې ډېرې د خوند خبرې هم کولې، "د ډېرو خلکو دا غوښتنه وي چې امریکا دې ووینې". هغې خدای زده ولې زما مخ او زما اعتماد ته ډېر په غور کتل، نه زما داسې څه غوښتنه خو نه ده، بس یوه موقع په ګوتو راغلې ده، ضایع کوم یې نه! په دې ټولو خبرو کې زما د ادبي ژوند سفر او کتابونو په هکله ډېرې پوښتنې یې وکړې، که د خپل پروګرام نه وروسته دې هلته ایسارېدو یا پاتې کېدوته زړه وشي نو چرته او د چاسره به پاتې کېږې؟

دهغې د داسې پوښتنې ما توقع کوله، ژر مې ځواب ورکړ، نه بېخي نه، سمدستي به بېرته راځم! ما ډېر کلك ځواب ورکړ.

سمه ده مور، تاته ويزه درکووخو ته به د ځينو خبرو خيال ساتې، اوس هغې يو ځل بيا زما د مخ د تاثراتو جاج واخيسته، "دهاغه وطن د قانون به خيال ساتې، هېڅ داسې بل پروګرام ته به نه ځې چې مقصد يې پېسه ګټل وي، نوره ته د امريکا هر يوه رياست ته تلې شې، خپل ادبي دوستان ليدلي شې، مور، پدې ډېر خوشحاله يو چې تاته د امريکې د چکر موقع په لاس درغلې ده"، دا هغه شېبه وه چې زما په پاسپورټ يې د امريکې ويزه لګول يقيني کړل، ما يې مننه وکړه، خو بغير د دې نه يې چرته پرېښودم چې زما کلام وانه وري، وي مور، به تانه ستا کلام اورو، زما يو څو شعرونه دا وخت زما په ذهن کې نوي پراته وو په ډېره دلچسپۍ يې واورېدل، ډېر داد يې راکړ او د يو بل نه مو رخصت واخسته په تلو تلو کې يې رانه پاسپورټ د دې وېنا سره جمع کړو"اوس ته تلې شې ستا پاسپورټ به مور، اظفراقبال ته حواله کړو، هغه به يې تاته در رسوي" اوس زه ډېره ډاډمنه وم، زړه مې غوښتل چې وزرو والوزم اوناياب ته زر زر په يوه ساه دا ټوله کيسه وکړم اوس خو يو پړاو نه وو، د بېرته تګ سفر ډېر اسان وو، ګاډي چمتو ولاړ وو، د اطمنان او ازادۍ يوه اوږده ساه مې په سړك په ولاړه ولاړه واخسته، شکر چې د ډېرې ستړيا، تلاشۍ، ځاى په ځاى د ناستې ولاړې، د انتظار د قيد نه راوتلې وم، د ډېرو خلکو د وېنا تر مخه چې پدې ټول عمارت کې ځاى په ځاى پټې لګېدلې کيمرې د هر تلونکي راتلونکي څارنه کوي، زه د واپسي تګ لپاره په ګاډي کې په کراره ناسته وم، ګاډي

په دې غلو خاموشه لارو په حرکت کې شو، د ناستو مسافر د يو بل سره غلې ګنګوسې ا وځينې خلاصې خبرې مې غوږو ته راتلې خو اوس زما د چاسره څه غرض وو، د ګاډي د کړکۍ نه مې د اسلام اباد د شنو ځنګلونو ورشوګانو تماشه کوله اوس د ګاډي حرکت ډېر خوند راکولو يو ځل مې بيا خيال د خپل بچي نه چاپېره شو، مبارك شه! خپلې شونډې مې د هغه په مخ کېښودې هغه ورو غوندې وخوسکېده لکه چې يو ځل بيا په ناسته ناسته زما په غېږ کې څه وخوځېدل لکه چې د يو پوست مالوچ لاس کلك بند موټي د ماشومې ادا سره خلاص شوې وې، يوه وړه پسته چاچۍ د ژوند د خوشحالو د راغونډولو لپاره بيا خوره شوې وې، ان تر دې چې ما يې دوړود وړو ګوتو نرې سرونه هم د خپل وجود سره لګېدلي محسوس کړل، پدې حرکت ما د ځان دننه يوه خوشحالي يوه حيراني محسوس کړه، هغه لکه چې د مور په خوشالۍ پوهېده، د مور په احساس خبر وو، مانن ډېر په شدت سره د خپل بچي ټول وجود، ټول احساس ټول شخصيت محسوسوه، زه ډېره خوشحاله وم، د ګاډي د ودرېدو سره مې سترګې پرانستې دا ځل د هرچا نه زه مخکې مخکې راښکته شوم په شنه منډه مې ځان هغه لاونج ته راورسولو چرته چې نا ياب په ډېره بې تابۍ زما انتظار کولو نن زما په دومره ايسارتيا هغه د وړاندې نه مطمئن وه ـ اوس سره غرمه وه زه د هغه مخې ته ودرېدم لږ په شوخۍ مې د هغه په سترګو کې

وکتل یو پېغام، یو زېری، یو کېفیت مونږ یو بل ته په سترګو سترګو کې ورسولو۔

راځه چې کښېنو نایاب که هرڅومره خپله ستړې وه د انتظار په سولۍ یې دا ټول وخت تېر کړی وه خو زما د ستومانۍ ورسره ډېر فکر وه ۔او بیا د دې دنیا ، د دې ځای په یو ښایسته غوندې کېفۍ کې دواړه کښېناستو یو بل ته مخامخ ۔تا خو به څه خوړلي هم نه وي، اول خوراك ورستو خبرې ۔نایاب په دې وینا د هوټل نرخ نامه راواخسته ۔ما دومره انتظار نه شو کولې ۔څه به خورې؟ هغه زما نه تپوس وکړو۔ چایۍ ښنو او ورسره لږ خوراك ۔زما په سر لږ لږ درد هم وه او دغسې دردونه عموماً د چایو توده پیاله راټول کړي او د هغه دا زړه وه چې ډوډۍ خوړل پکار دي او بیا زما په خوښه هم د تودو چایو او ورسره مو څه د خوراك فېصله وکړه، دا وخت د تودو چایو د سرورناکو ګوټونو ډېر چك لګولی وه ۔د خلکو تګ راتګ، د نوو واده کړو جوړو خپلو کې د نزدې ناستې او پټو ګنګوسو دې ټول ماحول ته یو عجیبه رومانویت ورکړی وه ۔د چایو په دوران کې مې د انټرویو ټول روداد هغه ته واورولو۔ دواړه په ډېر اطمینان د تګ د پاره راولاړ شو۔ خپل جمع کړي سامان مو ترلاسه کړ، خپل موبایل فونونه چې په لاس راغلل نو اول مې اظفراقبال ته ټول حال ورکړو، هغه هم ډېره خوشحاله وه خو زما یو ارمان نیمګړي پاتې وو او هغه وه د اظفراقبال لیدل، چې داخبره مې هغه ته وکړه نو په برق برق یې

وخندل، وې ملاقات به وشي خو چې ستاسو کار وشو، نایاب هم په یو ګوټ کې ولاړ وو، خپلو دوستانو، ملګرو ته یې کالونه کول، ماهم خپلې خوېندې او ورور خبر کړل، د کور د خلکو سره مو هم خبرې وشوې، د حاجي صېب کورنۍ هم خبر شوه ټول ډېر خوشحال شول ټولو زما د ښه سفر د کامیابۍ دعاګانې او هیلې زما په نوم کړې خو په دې ټولو خبرو اترو، خوشحالو کې یو ځل بیا زما ذهن خپلې ترور ته لاړ، د مرګ په کټ پرته ترورمې چې د هېڅ نه نه خبرېده، بس د خدای اسرې ته پرته وه، زما سترګې بیا لمدې شوې ترور هم لکه د مور خوږه وي، د ساه حساب د خدای سره وي خو په ظاهره د داسې ناروغي کس حالت او کېفیت هم بنده یوه اندازه ورکوي، ماته هم خپل ورور په فون د هغې د نورې بدترۍ حال راکړي وو، د ګډې وینې او د ډېرې نزدې رشتې درد په خپله سینه کې ناکراره کړم، د دې حالت سره مې د خپلې مور د اخري ژوند د رنځورۍ او کړاو ټوله ستخته را مخې شوه، انسان وي او بیا نه وي دغه ژوند دي هر انسان پکې د خپلې برخې کردار ترسره کړي او بیا فناشي او چې کوم روحونه راتلونکي وي هغوي ته څومره انتظار وي، د هغوي لپاره د ژوند کوم کوم سامان اخستې شي؟ زما د امریکې د سفر مخې ته د ازمېښتونو یو ټولګي ولاړ وو. په دې ټوله ستړیا کې یوه د خوشحالۍ داسې لمحه نه وه چې زه یې د ګوتې نه نیولې وې او چرته لرې د بې غمۍ دنیا ته یې بوتلې وې خو دا د خپل احساس خبره هم وي مونږ ته خدای داسې زړونه راکړي دي چې

د ټولې دنیا غمونه پکې ګرځوو او ترور خو بیا ترور وي اوس هغې ته مې بس د دعاګانو ډالۍ ورکولې شوې۔

تر مردانه سفر هم د دغه رنګ احساساتو په اوښکو او اسویلو کې ترسره کېده د امریکې د تګ یقیني صورتحال ډېر عجیبه رنګ خپل کړي وو، خوشالي وه خو د هغې په شدت کې کمي راغلي وو، چې ولې؟ اوس پاسپورټ ته انتظار وو، خو ورسره دا خطره هم وه چې هوايي کرښې والا به ټکټ راکړي او که نه؟ اوس ټول سوچ دغه وو، په داسې حال کې د ملګري شعېب یوسفزي دې خبرې به مې لړه طبعه برابره کړه چې ستا په پاسپورټ خو چې د امریکې ویزه اولګي کنه دې مسلې سره به روستو ګورو! یاده دې وي چې دغه ملګري دا وخت پې، اي، اي په انتظامي څانګه کې یوه مهمه دنده لري، اظفراقبال دا یقین نه شو راکولې چې په پاسپورټ به ویزه خامخا لګي دغه څو ورځې د پاسپورټ او د ویزې د پاره د انتظار په غرمو ځومره ګرانې وې خو بیا یوه غرمه چې زه په غرق خوب اوده وم.

د اظفراقبال په زنګ مې سترګې وغړېدې د خوب ډکې سترګې مې د لاس په تلي ومښلې د سلام نه پس یې سمدست دا زېری راکړو چې ستاسو پاسپورټ زما لاسو کې دی او ویزه پرې شته ... ؟ ما د هغه نه په بې تابۍ تپوس وکړو۔ هغه زما په دې حالت په بړق بړق په خندا شو ۔ هو! او په ما کې لړ دم راغلو۔ اوس به هغه ماته پاسپورټ د کوریر ډاك په ذریعه رالېږلو او بیا چې سبا نایاب د دفتر نه کورته

راتلو نو په لاس کې يې يوه غټه لفافه نيولې وه د لرې نه مسکی مسکی کېده په پاسپورټ لګېدلې د امريکې د ملتې پل ويزې لکه د ټال وځنګولم اوس لکه ما د دې سفر د پاره د جهاز په پوړو پښه اېښودې وه ـ ډېره خوشحاله وم په لاسو کې مې د جهاز ټکټ نيولی وه، ګېرچاپېره د هوايي ډګر لوی مېدان مې د سترګو د وړاندې دی ـ د مسافرو تګ راتګ ګڼه ګوڼه د رغړنده بېګونو ګړړار، هر يو کس په منډه دی، زما هم د جهاز د الوتو وخت رانږدې دی، سترګې مې د خپلو مئينو نه په جدايۍ لمدې وي، ګېرچاپېراوتراوترګوم چې ناڅاپي چا د متې نه کلکه ونيولم ـ ـ ـ ته نه شې تلې ـ ـ ـ ما په هېبت د دغه کس مخ ته کتل، ژبه مې نښته خو په سترګو کې مې يو سوال وه، اخر ولې؟ خو هغه زما د سترګو په ژبه نه پوهېدواو زر يې يوې کېمرې ته اشاره وکړه، هاغه لګېدلې کېمره دې نه پرېږدي او ما ډېر د افسوس نه سر وخنډلو، مرۍ مې غنې غنې شوه، يو خوا بل خوا مې شعيب يوسفزي ته نعرې وهلې خو هغه مې په نظر نه راتلو، د ګړۍ ستنو خپل رفتار ګړندې کړی وه، زما پرېشاني او حال د کتلو وو او زه د خلکو په دې مېله کې تماشه شوې وم، هر سړی زما مخ ته ګوري، په ما افسوس کوي، د جهاز د روانګۍ اعلان وشو ، اوس به څه چل کيږي؟ زه يو ځل بيا د هاغه کس منت زاري کوم، ما پرېږده چې زه لاړه شم، دواړه لاسونه مې ورته په منت نيولې وي خو د هغه زړه د کاڼي نه هم کلك دی، ګوره بي بي په جهاز کې ستاسو وړل زمونږ د پاره د نقصان دي، ته په دې ولې نه پوهېږې ـ د ډېرې

بې وسې نه زه په ژړا شوم، زما ټولې خوارۍ په سیند لاهو شوې، ټوله منډه مې ضایع شوه ـ اُف! خدایه خلك به څه وایي، د خلکو د خبرو احساس راباندې یخه خوله راوسته، وجود مې سم لکه د زلزلې جړقېدو، چرته یې؟ د نایاب غږ زه لکه چې د یو خوب نه راویښه کړم ـ هن؟ ولې ما خوب لیدو څه؟ د ځان سره وګورېدم ، او چې د دې حالت نه لږه بهر شومه نو په لاس کې مې خپل پاسپوټ لیدلو، خپل عکس ته مې زېر زېر کتل ، بس اوس هرڅه سم دي ، د تسلۍ یوه ساه مې واخسته خو د ویرې د دې څو لمحو کېفیت زما وجود ډېر په لړزان کړی وه، د رچېل کوپر او مارټین رېکر رابطې زما سره نورې کلکې شوې، د ویزې ترلاسه کول په داسې حالاتو کې چې د رېمنډ یوس (امریکایي سفارت کار) د کړې لوی جرم نه پس دا مجرم چې د پاکستان حکومت هغه امریکې ته واپس لېږلی وه او د پاکستان په اولس کې د دې پرېکړې ډېر خراب ردعمل روان وه نو زما د ویزې لاس ته کونه رچېل کوپر او مارټین کوپر خپله لویه کامیابي ګڼله ، اوس ستا ټکټ اوکې کړو؟؟

او زما د پاره د دې نه لویه د خوشحالۍ خبره بله څه وه چې د ټکټ مرحله هم په خوشحالۍ سره رسېدله زما د "هو" په کوه بله ورځ هغوي زما ټکټ ماته راولېږه چې پکې زما د تګ راتګ ټول شېډول برابر کړی شوی وه ـ اوس د نایاب ټوله توجه زما د سفري کاغذونو په فایل راغونډه وه خو څنګه څنګه چې وخت رالنډېدو نو

دې لوی سفر ته مې د خپل وجود د بدلېدونکي حالت له سوبه حوصله هم غورزېدله ـ په دغه وخت کې به د نګار روف هغه خبره بیابیا رایادېدله "خور! ډېر لوی سفر دی، د انسان د جهاز د نوم نه هم کرکه پېدا کړي" او بیا زه خو نو ـ ـ ـ!! به هرحال د ملګري شعیب یوسفزي د وینا مطابق ماته اوس د ډاکټرې معاینه کول وو، او بیا طبي سند ترلاسه کول، چې زه د دې سفر جوګه یم، د ډاکټرې نه مې وخت واخیسته، او په مقرره وخت د ډاکټرې کلینك ته ورغلم، لومړي مې د معمول معاینه وکړه، د څو میاشتو راهسې ماشوم بې ځایه مخ چپه وه، د داسې ماشوم په پېدا ایښت کې ډېرې خطرې وي، خو ډاکټرې دایوه نارمل خبره ګڼله ماته به یې تسلي راکړه چې هېڅ فکر مه کوه! د ماشوم حالت بدلېدي هم شي، نن هم مسله هاغه رنګ وه، ډاکټرې زما تګ کې لړه اندېښنه څرګندوله خو بیا یې وویل چې که ته رښتیا د څو ورځو لپاره ځې، نو تاته لاوخت شته زما درته اجازه ده او د دې خبرې یې راته یو لیکلی سند هم راکړ، اوس زما په تګ کې د نه تلو څه جواز پاتې نه وو، د دې نه وروسته د ترور لیدو ته ورغلم، خیال مې دا و چې د خپلې مور د قبر دیدار هم وکړم او د خپل پلار نه هم دعا واخلم د ترور حالت مې هاغسې و، ستر ګې پټې او لنډه ساه به یې ژر ژر اخسته، زړه مې د هغې په دې حالت ډېر زهیر شو، داسې راته محسوسېده لکه د کټ سرته مې ورسره مرحومه مور ناسته وي، ماته وګوري چې ځه! ترور پداسې په داسې حالت کې مه پرېږده! د هغې داسې کړاو ته مې هم

نه شو کتلای او هغه مې په تورو خاورو هم نه پيرزو کېده، څه مې کړي واي پداسې خپګان کې د کلي نه راروانه شوم، نن ماښام زه د خپل مشر لېورزي عمران ايوب مېلمنه وم، هغه د تګ نه وړاندې ماته په خپل کور کې يو شانداره دعوت راکړ، زمونږ شکور، کور او نغرى يو دى خو د دې لېوني بچي مينه او محبت دومره ډېر دى چې باوجود دې هرڅه دا يې يوه زياتي ګڼي پېرزوينه وه، دا يې وويل چې بس ټول به راغونډ شو او ماښامې به ښايسته کړو او هني به لږه تنګه کړو، هم داسې مو وکړل د کور ټول واړه او غټ په لوي دسترخوان راټول شول ښه خوراك او ښې ډېرې خبرې مو وکړې، په دې کې ډېر پخلي ما په خپل لاس کړي وو چې ټولو يې ډېر صفتونه وکړل د ماښام په رومانوي وخت کې مو ډوډۍ ډېره په مينه او خوند وخوړه، په دسترخوان زه او نایاب نزدې نزدې ناست وو، عمران چې د تورې ږيرې او خپلې ظاهري او سنجيده کوارې سره سره يو شوخ او مست زلمى هم دى خو د پلار او تره په وړاندې د احترام نه ډېر په ادب ناست وه ـ د ښو لاندې به يې راته غلى غلى وکتل لکه چې څه شوخي پرې چونګاره لګوي خو د پلار او تره په موجودګۍ کې دا خبره ماته کولې نه شي، زه پرې ښه پوهېدم ماسره خو لکه د همځولو دوستانوشوخيانې کوي کله کله ورته سمه د خندا نه شنه يم، شېخه! بس دى خداى ته وګوره، ما د خندا نه خپلې کولمې نيولې وي او شېخ به يوې ټوکې پسې بله راخستې وي خو نن د هغه په دې تکليف راته ډېره خندا راتله ، شېخه! وريژې ما پخ کړي دي،

ځنګه قابله یم که نا! اخر مې خبره وکړه او هغه هم نور صبر نه شو او په غوږ کې راته پټ شان وویل، هو! قابله یې خو د وهلو۔ او په دې خبره زه په خندا شوم، داسې د دې ښکلي ماښام یادونه او خاطرې هر یو کس د خپل خپل ژوند په جولو کې راغونډول، د شپې ترناوخته د ګپ شپ سلسله جاري وه، د شنو چایو نه مو زور ویستلی وه.

خو کله چې د شپې د څملاستي د پاره کټ ته ورغلم نو د خپلې مرګانه ترور حالت مې بیا ترسترګو شو۔ د هغې لنډې لنډې ساګانې لکه چې د هغې د ژوند په تړلې سلسله ډېرې ستومانه وې، زما زړه دغه وخت لکه چې چا بند په موټي کې ونیوه، لحظه په لحظه یې زور ورکوه ۔ د ترور د لنډو ساګانو هغه اوازونه مې دلته هم اورېدل ۔ د هغې د ځوانۍ دور ته لاړم، ډېر بچې، ډېره اسودګي، ښه ژوند، پیسې دولت، د خپلو مئینو سره د هغې مینه او محبت ... خو بیا یو دور یې داسې هم لیدلی وه چې د هغې د ژوند خراب دور وه ۔ په بچو کې یې د کرکې او بې اتفاقۍ هوا راالوتلې وه ۔ د دوي ترمینځه حالاتو د بغض او نفرت تخم وکرلو او دغه بوټي زر زر ځواند بدل عن تر دی چې د جهالت او نفاق لویې لویې اونې ترې جوړې شوې، زما د ترور د ژوند ټوله سرمایه یې د خپلو ګور او ازغنوڅانګو د لاندې کړه، هغه یې یوازې کړه، اوس د هغې خله لکه چې چا په څوك تړلې وه، ډېر وخت یې خبرې نه کولې چپ چاپ به ناسته وه، بس د وخت

سره يې په نه زړه خپل وخت تېرولو ټول حاکميت او باچايي ترې اخستلې شوې وه او د بل لاس ته ناسته وه خو د چا نه يې چرې ګيله نه وه کړې او نن د مرګ او ژوند په پوله ولاړه وه، د هغې خبرې ماته د هغې د ژوند د هرې لمحې يو تصوير رامخې ته کړو او تر ډېره وخته ما دې روان فلم ته په يو مخ کتل شپه مې ټوله په داسې ناقلارۍ کې تېره کړه، سحر مې دا فېصله وکړه چې دا څو ورځې کور کې تېروم چې د سفر د پاره تازه او تکړه يم ـ اخر هغه ورځ راغله چې نن به زه روانېدم ـ د خداى بخښلي اختر زمان کورنۍ په دې تمه وه چې موږ به هلته ورځو او هوايي ډګر ته به مو هغوي وړي، اختر زمان خټک په هوايي مېدان کې خپل د پروټوکول افسر ته زما د الوتکې وخت او نېټه د وړاندې ښودلې وه، د هغه په خيال دغه کس به ماته د ټولو مرحلو نه په اسانتيا سره د دې نه د تېرېدو لار برابروله، خو دلته شعېب يوسفزي بيا په موږ زوراور شو، هغه وې تاسو به هم ماسره پاتې کېږئ، د شپې ډوډۍ هم دهغه له خوا وه.

نن غرمه ګرځجنه وه سپېرې سپېرې سيلۍ الوتې، د ټولونه په ډېرو دعاګانو کې د کوره ووتو، په ټوله لاره ګرځجنې سيلۍ الوتې، خو پنډۍ کې د څوڅاڅکو د شېبګۍ په وجه موسم خوشګوار وه شعېب يو ښکلي هوټل کې زموږ د استوګنې چمتووالي نيولي وو، خپله په ډيوټۍ وه مونږ د هغه په ښودلي شوي درك نېغ هوټل ته ورسېدو، د هوټل استقباليې په ډېره مينه هرکلی وکړو اوزمونږ

بېګونه يې په منډه کمرې ته ورسول خو د کمرې دننه داسې ساه نيونکې خُوپ محسوسېدو چې زما په زړه يې ډېره سخته راوسته، اې سي سم کار نه کوه، ناياب د کوټې يوه کړکۍ چې چت طرف ته خلاصېدونکې وه، د هغې دروازه پرانستله، د تازه هوا يوې يخې چپې غبرګې د څه وخت د پاره په سکون کړو خو سمدستي د ماشو يو لوی لښکر کوټې ته راننوتو او مونږ سره بله لاره نه وه چې د دروازې کړکۍ بيا وتړو. نن شپه مو په ويښه وه ولې چې څلور بجې د جهاز د روانېدو وخت وه او دوه ساعته مخکې تګ ضروري وه نا ياب ووې ستا په سر لوی سفر دی لږې سترګې پټې کړه چې تازه شې نو ملا مې په کټ لږه ولګوله.

خو د ماشو لښکرو داسې تنګه کړم چې بيا په کټ کې ابغه نېغه کېناستم، اوس دواړه د دې هوټل په چت ولاړ وو، د دې ځايه مو د پېنډۍ د ښار ننداره کوله، ښکته د پېنډۍ ښار د خلکو په چپو سمندر داسې په خپله سينه پورې کلك نيولي وو، لکه مور چې خپل بچي نيولي وي، يوه شېبه خو دې ګڼې او شور وارخطا کړو، خو زه چې د دنيا يو بل لوي ښار نيويارك ته روانه وم اوس مې د خيال په سترګه د پېنډۍ د ښار او نيويارك موازنه کوله، دواړه مې د يو معيار په تله تلل، خو په خپل سوچ خندا راغله چېرته دا د درېمې نړۍ د يو ورسته پاتې هېواد ښار چې د خيرن والي او ګندګۍ پکې د ماشو مچانو لښکرې راپيدا کړي دي، چرته چې د څکلو د پاکو

اوبو نه خلك محروم دي، خو د دې اوبو په څکلو مجبوره هم دي، چې په نتیجه کې یې د تور یرقان یا زیړي رنځ په شان موذي رنځ ګټي خو د دې وطن سرمایه داره طبقه د ځان د پاره د سوتره اوبه یعنې منرل واټر اخیستلای شي، د دې وطن حکمرانه او افسرشاهي طبقه چې د خوار اولس وینې څښي زموږ د ټېکسونو په دولت خپلې خېټې ځربوي خپلې عیاشۍ پرې کوي، د پېنځۍ د ښار دې رش زما احساسات لکه چې لمبو ته ونیول ــ نایاب ته مې وویل کمرې ته ځو، هغه وویل دا ځای دکمرې نه ښه دی.

هوا خو لګي...! اوبیا ماشي هم نشته، د هغه په دې وېنا زه د لوی چهت یوې خوا ته په یوه جوړه کړې دونکاچه کښېناستم ـ ـ د نیویارك د رچل کوپر) او مارټین نالیدلې څېرې مې ذهن ته راغلې، مارټین رېکر د میانه عمر یوه دنګه لوړه ښایسته ښځه وه، د نرې فریم سپینې چشمې یې په سترګو وي، دخپل دفتر په کارونو بوخته وي، او رچل کوپر هم په دې اداره کې په خپل کار لګیا وي، یو ښکلی ځوان چې په خپلو پستو پستو خبرو ټول بوخت ساتي! د ځان سره مسکۍ شوم، د خپل خیال سره مې د هغوي دواړو عمرونو، قد، قامت، د نر او ښځې د لګولي اندازې سره اتفاق وکړ، خو په دفترونو کې په خپلو خبرو، خوږو خوږو خبرو ځوك بوخت ساتل، هو! دابه چرته پاکستان وي نو، چې د کار پته پکې نه لګي، خو په داسې ځایونو کې داسې بې ځایه هلې ځلې روانې وي! ټیك ده!...

بيا د پينې اوجيده کواره ...؟ دغه ټولو کسانو ته زه پخپل خيال کې مسکۍ مسکۍ کېدم ـ او بيا د دې خيالونو سره په مشغولا کې ډېر وخت تېر شو، ما چې وکتل نو نا ياب نه وه هغه کمرې ته تلې وه. زه هم راپاڅېدم او د کمرې په لور روانه شوم. اوس د ماښام تياره په کائنات خوره شوې وه. مورې دواړه د شعيب يوسفزي په انتظار وو، او لږه شېبه وروسته د کمرې دروازه چا په داسې انداز غلې غوندې وټکوله... چې د هوټل کس خو ببخي نه ښکارېده، ناياب دخونې دروازه پرانسته.

د سلام نه وروسته شعيب په ډېر احترام راننوته ديو بل نه مو پوښتنې وکړې، بيايې زما د سفر ټول احساس راپه زړه کړ، تاسو ته د ارام ضرورت دي زما په خيال ډوډۍ به وخورو خو د دې لپاره به بهر ځو! ما دخدايه څه غوښتل ولې چې پدې کمره کې د چالان اي سي په شتون کې د ګرمۍ احساس نه کمېده.

لږ ساعت وروسته په يو ښکلي هوټل کې چې يو روماني رنګ او فضا يې لرله، ډوډۍ لپاره کېناستو ډېرې جوړې لاس په لاس، غېږ په غېږ ناستې وې، د ژوند ټول ښايستونه دلته په اتڼ وو، په داسې ماحول کې د شعيب ښکلو ښکلو خبرو چې په ادب او سياست يې کولې، ډېر خوند کوه، ناياب او شعيب خو لکه چې يو بل په لومړي ځل ليدل زه ډېر وخت نه غلې ناسته وم، د خپل سفر فکر وړې وم، شعيب زما په څېره خور فکر احساسولو، نن شپه که زما

دنده په هوایي ډګر کې نه وي، نو زما مشر ورور به خامخا وي ته فکر مه کوه!

ما به وخندل او داسې مو د یو بل نه اجازت واخسته؛ شعیب! د ښه سفر دعاګانې زما سره ډالۍ کړې دوه بجې به هوایي ډګر ته روانېدل وو، ددې لپاره مو لږ ارام غوره وګاڼه خو ډډه په ډډه اوړېدل وو خوب چرته وو؟ د نایاب په اواز را پاڅېدم د هغه سترګې بیا سرې تښتېدلې وې، ژر ژر مې ځان تیار کړ، دوه رکعته نفل مې وکړل، دلته د هوټل یو ګاډی تیار وو ډرایور زموږ په تمه ناست وو او بیا ګاډي د پنډۍ د ښار په ویښ بېدار ښار په سړکونو روان شو، زما بچي به د خپل وجود احساس بیا بیاراکولو...ته یواځې نه یې ـ ـ زه تاسره روان یم ...او دې احساس به زه په تسلۍ کړم ...چې ماسره زما بچی روان دی، لاس په لاس، غېږ په غېږ، احساس په احساس، او زما قدم په دې ښایسته احساس لکه د بنګړي سپک شو. د ګاډي د یو کړکۍ نه مې بهر دنیا ته کتل. نایاب هم زما سره جخت ناست وه، دومره نزدې چې د پېنډۍ د ښار د دې نیمې شپې په نیمایي شور او نیمه چپیا کې مې هم د هغه د زړه درزا ښه اورېده. د هغه زړه بل رنګ درزېدو ــ!! د هغه حالت هم زما نه بدل نه وه ــ چپ چاپ وه ـ بالکل غلی ـ!! ته خو سمه یې کنه؟ د هوایي مېدان په دروازه ننوتو دلته هم په دې تیاره شپه ژوند رڼا رڼا وو، بلو رڼاګانو خپلو کې د رڼا په ژبه خبرې کولې، د دې ځای بېداري او

حرکت د کتو وو، د امریکې د تګ نه راواپس کېدل به زما د ژوند د یوې بلې اهمې او مهمې مرحلې سرته رسول وي، زما د بچې د راتګ مرحله، زه ډېره په سکون وم، دې مقام ته روانه هره لمحه زما د پاره ډېره د یاد ساتنې وه. هرې ګړۍ به ماته تسکین راکولو. هر هاغه کړاو او درد ته بیخي چمتو وم چې زه یې د نیشت نه شته کولوم. ډېر زر زما د ژوند د کتاب یو نوی باب سپړدونکی وه. د دې باب په لیکلي هر ټکي به ماته زما د بچي غونډه مونډه څهره پرته ښکارېده. هر لفظ به یې ماته "هلمند" "هلمند" برېښېدو. زما د ژوند د کتاب دې نوي پرانستونکي باب ته د وړو لویو سترګې وې ـ ـ ـ زما د ماشوم هر حرکت اوس لکه چې زما د پاره د خاپوړو تر پاپلې پل رسېدلی وو. لکه چې اوس یې زما د لاس ګوته کلکه نیولې وي ـ ـ ـ په دې سوچونو امیدونو او تصوراتو کې ګاډی د بېنظیر انټرنېشنل ایرپورټ دننه تلی وه. ګڼ مسافر د عمرې د پاره روان وو. مونږ د بېن الاقوامي روانګې په مقرره ځای کې ځان له د ناستې ځای پېدا کړو. ګړۍ ته چې مې وکتل نو لږ وختي وه. ما سوچ کولو چې اوس د سفر د دې مرحلې کاروایي سرته رسول دي او بیا سمدستي د نایاب نه رخصتېدل ... ما د قصده لږ وخت د هغه په څنګ کې تېرول غوښتل، د هغه سترګې د بې خوبۍ او بې ارامۍ د لاسه تکې سرې تښتېدلې وې. د سر وېښته یې ټول ګډ وډ وو، په مخ او سترګو کې د سوروالي سره د امیدونو ډیوې هم روښانه وې، هم دې امید خو مونږ ته د ژوند لارې رڼا کولې، د عمرې په احرامونو

کې نغښتي مسافر هم ډېر خوشحاله خوشحاله ښکارېدل، لکه چې دلته ټولو ځایونو سپین احرامونه تړلي وي. . . ډېر خلك بېلا بېلو هېوادونو ته روان وو. ټول مسافر د سفري پړاوونو نه تېرېدل. زما جهاز پخپل ټاکلي وخت روان وه. زما زړه د ویرې نه بې واره بې واره درزېدو. د اختر زمان ختټك مرحوم (په ګور یې نور شه. امین) پروټوکول افسر مونږ ته په انتظار د ولاړ کس موبایل نمبر راکړی وه. زما په فون دغه کس ماته په خپل ځای د انتظار وېنا وکړه چې "زه درغلم". مونږ د ده په راتګ ډېر مطمئن شو. دا یو غنم رنګی، دنګ لوړ کس د چې خپل لباس یې اغوستی وه، هغه زما بېګ ترلاسه کړو او په چابکو قدمونو زما نه مخکې روان شو، راځه! د هغه د خولې نه دا ټکي څه وتل وو چې زما حالت په خرابېدو شو، ما په یو الوداعي نظر نایاب ته کتل. سحر ته خو لا ډېر وخت دي، دې به دا دومره ډېر وخت دلته څنګه تېروي؟

په دې فکر کې لاډوبه شوم ته ورځه الله دې مل شه! زه هم دلته یم چې رښا لګي نو خپله لار به اخلم، پدې خبره مونږ د یوبل نه جدا شو. هاغه کس دومره زر دننه تللي وو چې د خلکو په ګڼه ګوڼه کې ماته د هغه پېدا کول هم ګران شوي وو، دلته به اوس د یو ګېټ به خلاصېدو زه دننه تلم مخ مې په شا یوځل بیا راواړوه، نایاب هم هاغه ځای کې ولاړ وو، د خلکو ګڼه دومره ډېره وه چې کله کله به

مې هغه نظر نه تېروبېر شو او چې د هغه د لاس الوداعي اشارې ته مې وکتل نو د سترګو نه مې اوښکې روانې شوې...

دا ورځې د هغه نه پرته تېرول زما لپاره يوه لويه ازموينه وه، د هغه د طبع او مزاج کور کې د نورو خلکو نه بدل دی هغه يا ما سره نژدې وي، ياچې زه نه يم يوازې وي، دهغه خوښه ناخوښه او د مزاج ډېرې خبرې ماته معلومې دي، او دا د يوې ښځې خوبي هم ده چې هغه دې د خپل ژوند د ملګري د مزاج او طبعې نه خبر وي.

ولې چې که داسې نه وي نو ژوند تېرول دواړو ته ګران وي، خو زما ټوله کورنۍ هم په دې ډېره ښه ده چې که زه په کور کې نه يم نو ټول واړه لوي، نایاب ډېر نازوي، خپلو ورېرونو ته خو د ایمان تر حده ګران دی ولې چې دغه يو کاکا يې دی، دغه وخت په دې وسوسو مې د اوښکو يوه غرقه لپه تر ستوني کړه اوس ماته د وړاندې مرحلو نه د تېرېدو لپاره د دې ځايه تلل وو، هاغه کس زما د رغړنډه بېګ سره ډېر لرې ولاړ وو او د لاس په اشاره يې ماته د ژر راتلو وويل، دلته جلا جلا اېمګرېشن کاونټرونه وو چې زما به ورسره د دې کس په مرسته څه لږه ایسارتیا راتله دلته مې يو ځل بيا په زړه کې داغم راولاړ شوی وو چې د دې ځای کېمرې به زما ځارنه کوي زما سکريننګ به کوي خو په هر ځای به موجودې په کار عملې ډېر په اخلاق سره زما د کاغذونو کتنه کوله، پاسپورټ ټکټ، بلنليك او نيويارك کې د وسېدو د ځای ټول کاغذونه زما په

لاس کې وو، معمولي پوښتنو باندې به هم وارخطا کېدم اوس هاغه کس زمانه رخصت واخسته، ولې چې تولې مرحلې په خېر سرته رسېدلې وې، زما لوی بېګ الوتکه کې د جمع کېدو لپاره راولېږلې شو او بورډنګ کارډ یې راکړو، زه ډېره خوشحاله شوم اوس هاغه لویي ځای ته تلم چرته چې ټول مسافر دخپل تګ لپاره انتظار کوي د دې ځایه مې نایاب ته فون وکړ، هغه ته مې دا زېری ورکړ چې بس ټول کارونه سرته ورسېدل زما تګ اوس یقیني دی، د هغه د بې ارامۍ راسره ډېر فکر وو، ورته مې وویل لږ ارام وکړه او بیا مې ترېنه رخصت واخسته. دخلکو په دې روان سمندر کې مې ځان ډوب کړ، سترګې به مې عمرې ته د تلونکو احرامونو ته بیا بیا راګرځولې، دې دوران کې یوه د پوخ عمر ښځه زما سره خوا کې کېناسته ددې سره خپل دوه زلموټي زامن هم وو دخبرو لپاره یې راباندې غږ وکړ، چرته روانه یې؟

اردو یې ماته وویله، په لنډو مې ورته د خپل تګ ځای په اړه وویل هغې وویل: چې زه د کشمیر مظفراباد اوسېدونکې یم او داوخت انګلېنډ ته روان یو! موږ دواړه یو ځای تر ډېره وخته ناست وو، ولې چې تر دوبۍ دغه ښځه زما سره ملګرې وه، موږ دواړه په یو الوتکه کې تلونکي وو، هغې دا هم وویل چې څو کاله مخکې چې کومه لویه تاریخي زلزله په دې سیمو کې راغلې وه هغې د هغې ډېر خلك وژلي وو، ډېر کورنه یې ورله وران کړي وو، په دې خبرو نن

هم د هغې سترګې د دې مئینو په ښېلتون لمدې شوې، ماسوچ کوه چې که وخت ډېر واوړي خو په داسې پېښنو کې تللي مئین تر مرګه نه شي هېرېدلي اوس ما د هغې د فکر د بدلولو سوچ وکړ، تاسو په برطاینه کې کله نه اوسېږئ؟

ویې ویل: موږ هم له ډېره وخته هلته اوسېږو نارینه مو کله کله د کوره بهر بوځي، ګنې په کورونو کې د قیدیانو ژوند کوو، وخت په خبرو کې لکه د سیند د ماهي روان وو.

ما په خپل بورډنګ کارډ نظر واچوه په الوتکه کې چې زما کومه ځانګړې چوکۍ وه، دهغې شمېره مې تر سترګو کړه. کله کله به د خپل جمع کړي بېګ فکر ګډه وډه کړم دابه تاته نیویارک کې په لاس درځي؟ دا خبره رایاده شوه زړه مې مې ځانته سم کړ، همداسې به وي، ولې به ورکېږي! د نیویارک په ذکر مې یو واري بیا د تصور مانۍ په خندا شوې، په ډېرو فلمونو کې مې د نیویارک د ښار ډېر منظرونه ډېر ځلې لیدلي وو، خو خپله د تګ تجربه مې اوس کوله، په ناسته ناسته دا نتظار دا ساعت تېرول ګران کار وي، او بیا هاغه وخت هم راغی چې ددې لاونج په لاوډسپیکر ټولو مسافرو ته د طیارې شمېره بیا بیا اعلانولي شوه، زما خو داشمېره لکه سبق یاده وه، خپل پرېس او د کاغذونو فایل مې په لاسو کې توله کړ او راپاڅېدم خو د پرله پسې د ناستې له سوبه مې ټول وجود جام شوی وو، په ملا کې مې هم د ډېرې ناستې نه ددرد نرۍ څړیکه شوه،

پښې مې نن بیا پړسېدلې وې. پخپل دې حالت لږه وارخطا غوندې شوم ځکه چې وړاندې مې لوی سفر مخې ته پروت وه. نایاب ته مې فون وکړ، هو؟ هغه هم اوس د یقین او بې یقینۍ د حالته وتلی وو، دا باور یې پوخ شوی وو چې اوس به الوتکې ته پورته کېږي، د نایاب سره په خبرو زه په ورو ورو مخکې روانو مسافرو پسې روانه وم خو د تګ چالل مې داسې ساتلو چې څوك په ما د امېدوارې ښځې شك ونکړي، ځکه چې د الوتکې په پوهنکود پښې د اېښودو وخت نه وو راغلی، پاکستان کې هره لمحه څه کېدي شي.

د الوتکې پورې تګ په یو لوی اوږد ګاډي کې په ولاړه وه. ولې چې د دې ګاډي ټولې چوکۍ نیولې شوې، د چت نه راځوړندې پټۍ مې کلکې رانیولې د ې لنډ سفر په لږ وخت کې ډېر خوند وکړ، اوس مسافر یو یو له ګاډي نه ښکته کېدل او د جهاز په زینو ختل د الوتکې په لویه دروازه ولاړ یوې ښایسته اېرهوستې په ډېره مینه ټولو مسافرو ته هر کلی ووې. خو خدای خبر ولې ماته داسې ښکارېده لکه چې د دې ښایسته پېغلې په تورو کجلي سترګو کې زما د څارنې د پاره کېمرې لګېدلې دي. په ما د هېبت نه رېندی راغی. وجود مې یوې یخې خولې ګیپ ونیوه. هسې خو په اپرېل کې په بدن خولې راتلل د معمول خبره وي خو د دې خولې سره یو پټ هېبت هم پروت وه. خو ډېر زر لکه د بجلۍ د پړق په لمحه کې ما په مخکې تګ د جهاز لویې خېټې ته خپل ځان دننه کړو. د جهاز لویه

دنیا چې په ډېرو برخو وېشلې شوې وه، یوه لحظمه مې ورته حېران حېران کتل، خپله چوکۍ په خپله پېدا کول اسان کار نه وه دغه ګران کار د مسافرو عملې خلکو ته اسانول. زه هم یو کس خپلې چوکۍ ته ورسولم. داسې مې ګڼل لکه چې زه د خپلې واپسۍ سفر کوم، پخپل خیال کې ډېره لرې لاړم خو دخیال د امېل مرۍ مې هاغه وخت دانه وانه شوې کله چې هم هاغې کشمیرۍ ښځې غنم رنګ زلموټې زوي زما سره څنګ په څنګ په څوکۍ کېنول شو، د هغه مور او یو ورور یې په بل قطار کې کېناسته خو دهغوي تر مینځه په سترګو سترګو کې داشارو په ژبه پېغام رساني په اسانه کېدلي شوه ما د ماشوم په ناسته لکه ساه تنګي محسوس کړه ولې چې زما چوکۍ د الوتکې د کړکۍ سره وه او د هغه دوېمه.

د هغه په مخ هم د ساه ډوبۍ تاثرات ماته څرګند ښکارېدل، د یوې پردۍ ښځې سره په ناسته د هغه حالت هم زمانه بدل نه وه، اوس د هغه مور یوه شېبه وروسته د یوې پستې مسکا سره را ښکاره شوه، هغه د خپلې څوکۍ نه ولاړ شو او خپله مور یې په خپله چوکۍ کېنوله، خدای شته د هغه د مور سره د څوکۍ په تبدیلۍ ماهم لږه د سکون ساه واخسته، ځکه چې یوه مسله دواړو ته په غاړه وه، په جهاز کې د مسافرو د ځایولو کار د عملې خلك په منډه کړې وو، خو چې زما نظر به د عملې د خلکو د نظر سره ولګېده، نو زه به هېبت او لړزان واخستم اوس د الوتکې په روانېدو کې لږ

وخت وو، زما مخې ته د نایاب خفه جوثه بیا راوښکارېده د خپل کور د ټولو مینه والو مخونه هم راته ترسترګو کېدل، ډېرې ګڼې څهرې مې د سترګو مخې ته لکه د فلم اوړېدې را اوړېدې، په دې کې یوه څېره مې د مرګانه ترور هم وه، یوه څهره مې د راتلونکي بچي وه، دا دواړه څهرې چې زما په مخ یې د ژوند خوشحالو خو ورسره ورسره د غم کرښې جوړولې ورانولې زما د زړه ته به دخپل نوي راتلونکي ماشوم د راتګ د خوشحالۍ سرودونه راتلل، خو د ترور مې د دنیا نه کډه بارېده دې احساس به ډېره ودړدولم اوس الوتکې د الوتلو لپاره خپلې وزرې خورې کړې وې، ماهم د اېر هوستېې په وینا د خپلې ملا نه حفاظتي پټۍ ډېره په احتیاط تاوه کړه، ولې چې د دې سره خوا خوا کې یو نوي وجود ساه اخسته، دلته د یو ترپ یو حرکت سره یې بیا ماته د خپل وجود احساس راکړ، زه د ځان سره مسکۍ شوم، په خېټه تړلې پټۍ به مې په لاس بیا بیا کتله چرته ډېره کلکه خو مې نه ده تړلې؟!

طیارې د هوا لاسو ته ځان سپارلی وه، ټول مسافر یې د ژوند د نوو نوو امېدونو سره خپله خېټه کې وړل، لږ ساعت وروسته په الوتکه کې د ناستې لپاره د مسافرو مخې ته لګېدلې مېزونه چمتو شول، پدې الوتکه کې د خوراك ټول انتظام ډېر معقول وو، مسافرو په خلاص مټ ځانونه مړول، ماسره زما خوا کې ناستې ملګرې زما سره خبرې اترې کولې، خو داسې ښکارېده لکه چې سفر، بې خوبۍ

او ستړيا د هغې سترګې هم اوس خوبجنې کړې وې، ورو غوندې يې سرشاته په څوکۍ ولګوه او ويده شوه، ماهم د خوب لپاره کوښښ وکړ، ولې چې پرله پسې بې خوبۍ او ستړيا خو زه هم بې دمه کړې وم، خو ماته خوب رانغلو، د اېرهوستېسو د سترګو نه په ما د هيبت راتلو کېفيت زمانه لرې شوي وو، د هر قطار لپاره يوه دغه مېلمه پاله مقرره وه، زما د قطار دې مېلمه پالې به کله کله ماته هسې يوه ښکلې مسکا راکړه د هغې په دې ادا به زما زړه نور هم ښه شو.

ژوند به ټول لکه چې د يوې شېبې لپاره د خندا او مسخرې لباس واغوندې، سفر په داسې خوشګوار ماحول کې جاري وو، شېبه په شېبه به مو د الوتکې د تګ جاج د هر سيټ مخې ته په لګېدلي ډيجيټل سکرينونو ته په کتو اخستو، د دوبۍ په لور دا روان سفر ډېر ښکلي وو، خو زما په خيال او فکر خو د نيويارك رڼا ګانو پټې پټوني کوه، اخر د يوه اعلان سره الوتکې خپل سفر بشپړ کړ، په ټولو مسافرو کې د بېدارۍ احساس پېدا شو، مسافر د خپل منزل په لور د رسېدو هيلې راژوندي کړ، ددې الوتکې ډېرو مسافرو به د بېلو بېلو هېوادونو لپاره خپل سفر جاري ساته، زما ملا يو پرله پسې درد نيولې وه، خو چې د الوتکې تر دروازې رسېدم نو د تګ سره مې پښې هم چالاټې شوې او درد هم ورك شو، د الوتکې عملې د مسافرو سره خدای په اماني کوله د دوبۍ شاندار هوايي ډګر د

خپلو ټولو ښکلاګانو سره زما د سترګو مخې ته وو، د نرمې پستې خو لړې یخې هوا لاسونه په خپل شرارت او شوخۍ زما په مخ لګېدلي د برقې نقاب وچیرلو د الوتکې د پوښکو په سر خو د هوا چلند دومره سپوا وو چې زه یې د راحت او سکون یوې نوې دنیا ته والوځولم، د دې سمندري هوا خپل یو خوند مې محسوس کړ، په ورو ورو د هواګانو په ټپل ناټپل کې د پوښکونه راښکته شوم، ګېر چاپیره مې د دې ځای د ښکلو ښکلو منظرونو نه خوند اخسته، د مخکې سفر ستړیا راباندې د اوسه ځایه خورېده خو دې ماحول په خپلو ښکلاګانو زه پخپله غېږه کې راټوله کړم. زه د نړۍ د دې تعمیراتي نمونې په ښایست کې ډوبه ډوبه په حېرانتیا ودرېدم، په زړه زړه کې مې د هغه انجینرانو هنري او تخلیقي توان ته سلام کولو چې د دې شاندار عمارت په شکل کې یې په ځمکه ایښودې وه او هر تلونکي راتلونکي نه د خپل ښایست شاباسي اخلي.

په دې دوران کې ټول مسافر قطار قطار هغه لاونج ته ته راروان وو، چرته چې به ډېر مسافر د خپل وړاندې سفرد جاري ساتنې لپاره به دبلې الوتکې انتظار کوي، پدې ځای کې هم د رنګونو او رڼاګانو یوه بله دنیا خندني وه چې د مسافرو ستړیا یې لرې کوله. په ډېر هنر او ښایست سینګار کړې شوي دوکانونه او په دې کې سینګار شویو د خرڅون څیزونو خو د رڼاګانو په خله هر لاروي ته د "راشه" ست کولو. دغه ست به چا څنګه نه قبلولو خو خبره د حساب

هم وه. بیا هم ډېرو مئینو خپلو مئینو د پاره ډالۍ اخستې. د هر مئین په سترګو کې د دې ډالۍ سره به د خپل مئین د مینې یو لازواله کېفیت ننداره مې خامخا کوله. ماته هم خپل یو یو مئین مخې ته ودرېدو. خو زر مې خپل زړه په دې خبره په تسله کړو چې د دې هرڅه سره به په واپسۍ کې ګورو. د دې سوچ سره زما دننه لکه چې یوې وړې پستې چاچۍ زما نه څه غوښتنه کوله. زه یوځل بیا د ځان سره مسکۍ شوم... نه نه، ماته دا واخله ... زه په ځای ولاړه وم..... لکه چې زما بچی ماسره خوا کې ولاړ وي... یو شی یې په نخښه کړی وي ـــ!! هو ولې نه ـــ!! زه زر پېسې راخلم.... او بیا زما د بچي په سترګو کې د خوشحالو ډیوې روښانه شي. هغه د خپلې لوبینې سره په لوبو شي.... په منډو منډو زما نه لرې لاړ شي... زه ورته د خوشحالۍ نه من من غټېږم.... هلمند په لوبو وي... په منډو وي... خوشحاله وي... او زه ورته مخامخ په یوه کرسۍ ناسته ګورم... ناڅاپي یو ماشوم د یوې زنانه نه د لاس ګوته ونیسي.... او دواړه روان شي ـــ!! ما خپلې سترګې بیا بیا اومښلې.... ترلرې لرې مې هاغه ماشوم او مور ته یې کتل. د جهاز په تګ کې څلور ساعته وخت لا وه. زما د پاره په ناسته دا وخت تېرول ګرانه وه. غوره مې دا وګڼله چې ګرځم راګرځم. داسې به د دې ځای سېل هم کوم او وخت به هم ښه تېرېږي. دلته د هندوستان د یوې کورنۍ ډېر غړي ځای په ځای ناست وو چې پکې ماشومان، زنانه او نارینه وو. ښځو یې په مخونو کلك نقابونه لګولي وو او نارینه یې په احرامونو کې پټ وو.

دې ټولو غړو په ګډه د عمرې سعادت حاصل کړی وه او اوس د وطن په لور د سفر د پاره يې د خپل جهاز انتظار کولو. زما په زړه هم د دې بختور سفر د سعادت ارمان راوورېده. د دې مسافرو په مخونو يو پاك نُور ښکارېدو. ما هم د خپل زړه دننه يو نوې رڼا محسوس کړه. بيا بيا مې دې ښهرو ته کتل. وخت په دغسې کېفياتو کې خپل پړاو غوځولو او ما د ايرپورټ د دې ښايسته انتظارګاه په دېوال ځای په ځای د ګهړيانو ستنې ځارلې. دې دوران کې مې د ځان د تازه کونې په نيت غسل خانو او د اودس چاراندام ځای ته د تلو اراده وکړه. د دې ځايونو درك به تاته ځای په ځای په دېوالونو او بورډونو د ليکلو اشارو په عربۍ او انګرېزۍ کې د ليك په مرسته درکولی شي. زه هم د دې ټولو اشارو او علامتونو په مرسته تر دغه ځايه ښه په اسانه ورسېدم. دلته د مسافرو وتل ننوتل په دمادم کې وو. ماته د دومره ګڼې په صورت کې دلته د دې ضرورت پوره کېدل ډېر ګران ښکارېدل. دننه به څه حال وي ...؟ پوزه مې د اوس نه بنده کړه خو د دې ځای د صفايۍ بهترين انتظام ته چې مې کتل نو زړه به مې سم شو. دننه به هم داسې صفايي وي. دلته يوې ښايسته خوشبويۍ کلکه په حصار کې واخستم.. ماته د خپل وطن د داسې عوامي ځايونو حالت مخې ته ودرېده ځای په ځای د اوبو ماتې ګوډې بمبې سخا بويونه...او بيا ...؟

زړه مې د خپل وطن د خوار اولس په دې حالت هم نن ډېر خفه شو، دلته پاکې غسل خانې په دوه اړخيزه قطارونو کې وې هر ځای د يخو او تودو اوبو انتظام موجود وو، يوې تورې فلپاينۍ پېغلې ډېره په خندا او روڼ تندي راته هر کلي وکړ، ژر يې ديوې غسل خانې دروازه راته پرانسته په ارام مې چار اندام وکړ، په لاس او مخ د يخو اوبو اچولو يوه نوې تازګي راکړه، د سکون او راحت احساس يوه اوږده ساه مې راښکله، ددې وطن قدرتي وسايل چې د تېلو په شکل کې يې ټوله دنيا منې خو داسې بې شمېره وسايل خو موږ هم لرو، زموږ وطن هم دداسې وسايلو نه ډك دي، خو فرق داوه چې ددې وطن وسايل ددې وطن د اولس په پرمختګ او مسئلو خرچ کولې شي، او زما د وطن حاکمان، شاهي افسران دا هر څه جېبونو ته اچوي، د دې زړه لړزېدونکي احساس سره په درنو پښو راروانه شوم.

اوس مې د ناستې لپاره يوه چوکۍ راپېداکړه، د ګهړۍ په ستنو چې مې نظر يو ځل بيا ښخ شو... وخت لاډېر پاتې وو، يوې خواته کېناستم؛ دوه رکعته نفل لمونځ مې وکړ، د مخکې سفر د خېر دعاګانې خو مې سمې د مودو نه وظيفه کړې وه، د مونځ نه وروسته بيا راولاړه شوم. ډېر ګرځېدل او حرکت کول زما لپاره ښه وو، ولې چې ډېر وخت به مې په بل جهاز کې په ناسته تېرېده او داهم يو حقيقت وو چې زما په وجود يو زياتي ګړی بوج هم وه، په

دې حرکت بیا د هاغه لګېدلي بازار د کانونو مخې ته راغلم د سرو زرو دا دنیا ډېره پړقینده وه، د سروزرو کالي پترې پرېمانه په نظر راتله د سرو زرو د بنګړو شرنګا به د چانه وې خوښه؟

دغه شرنګ خو ژوند د رومان جزیرو ته بیایي، امېلونه چې د غاړې سینې ښایست ته د لېونتوب ټالۍ ورکوي او داسې نور الابلا د خوشبویانو ویړ بازار خو احساسات وړمه کول، زموږ د خوارو لپاره یې وړیا سېل کول هم لویه خبره وه، د خپلو ارمانونو زړونه مو پرې ټکورول او بیا هاغه وخت هم راغلو چې د مخکې سفر لپاره تابیا کول وو دلته هم د تلونکو راتلونکو یو سمندر په چپو وو هر څوك که زه ډېره ستومانۍ اخستې وم خو د ژوند د دې نوي سفر تلوسې د لاسه نیولم او په مزه مزه یې د حېرانتیا یو ښکلي جهان ته بوتلم ماته اوس هم د خپل تګ حقیقت لکه دیو خوب ښکارېده خو بیا ...؟

ناڅاپي یوه وېره ددې امېد او خوشالو مخې ته لکه ورانې سترګې وازه خوله بلا اودرېده زما سره یو پنامخ ماشوم په سفروو چې تر اوسه د سفر په ټولو مرحلو کې د پټو کېمرو سترګو نه وولیدلي اف! په ما یو ځل بیا د خولو لختي رامات شول مرۍ مې غنې غنې شوه نه نه ...

زه به یې د هرې کېمرې د سترګو نه پټ ساتم، زما لویې تورې ارتې پلنې بورقې زماد وجود نه خپلې وزرې ښې ټینګې چاپېره کړې

وې، او هم دې د تحفظ احساس زما قدمونه نور هم ګړندي کړل، اوس د سفري دستاويزاتو د ښکاره کوني مرحله وه، ټول مسافر ببلو، ببلو ځايونو ته کاغذونه په لاس په قطارونو کې ولاړ وو، ماهم خپل کاغذونه او پاسپورټ په لاسو کې برابر نيولي وو او چې کله زما په قطار کې ولاړې يوې ښايسته پېغلې ماپسې ورستو مخ راوګرځولو او په نرۍ ښکلي مسکا يې زما په برقه کې د ټول وجود اندازه واخسته نو ماته داسې محسوس شوه لکه چې هاغه څارونکي د کېمرې سترګې هم دا دي، زما وجود بيا ګډوډ شو هسې نه دلته مې دسفر کاغذونه رد شي.

دې وهم ډېره ناكراره كړم، خو اوس دومره وخت نه وو چې زما دننه نورې ويرې راپېدا شوې وې، اوس زه په خپل نوبت دغه ځاى كې مخامخ يو تن ته ولاړه وم دغه ټولې عملي لكه مشينونو كارونه كول خو بيا هم د هر مسافر سفري د ستاويزات ټول ډېر په غور كتل كېدل.

اوس دې تور نري، نروچكي هلك زما څهرې ته نېغ نېغ كتل زما ټول كاغذونه د هغه په لاس كې وو، پښې مې داسې رپېدې لكه چې اوس په ځمكه كېنم. او كې ... د دې هلك د خلې دې ټكي زما په بدن كې تلى طاقت بيا راوسته زما ټول كاغذونه ه يې ماته وسپارل او د جهاز پورې تللې نېغ غزولې شوي لكه د بند پل په لار مې قدم كېښو او دسكون د يوې اوږدې ساه سره يو بل لويې الوتكې ته

ننوتـو لیـاره چمتـو وم دلتـه هـم د الـوتکې عملې پـه ډېـره تېـزۍ د مسـافرو پـه ځـای کولـو کـې مرسـتې کـولې پـه لویـه دروازه څلـور ښایسته ښایسته د ښېلو ښېلو وطنوالو فضایي مېلمه پالې ولاړې وې په خپلو مخصوصو مسکاګانو یې زړونه وړل، زما خو خپلې څوکۍ ته تلوار وه چې زر ورته ډډه ولګوم خو د مسافرو ګڼه دومره سېوا وه چې تـر خپلې چـوکۍ تـګ ګران برېښـېده زمـا پـه غوښـتنه ژر یـوې حـورې زمـا د لاس نـه هاغـه کاغـذ واخسـته چې د پاسـه پـرې زمـا د څـوکۍ شمېره لیکلې شـوې وه. زه یـې پـه مـزه مـزه تـر خپـل نشـت ورسولم خو دلته زما د حیرانتیا لپاره یوه بله تماشه لګېدلې وه د دو چوکو قطارونو کې زما سره په بله چوکۍ د سریلنکا استوګن یـو تك تور سړی ناست وو. د هغه مخې ته خپلې چوکۍ تـه اوړېدل راتـه ډېر ګران وو. اف خدایـه! پـه مـا سـم سر وچورلېـده، زه بـه د کرکـۍ خواته په سیټ څنګه ناسته یم، په لاره کې د یو پردي نارینه ناستې او موجودګۍ زه حیرانه کړې وم پخپـل ځـای بـه ناست وي. پخپـل بـه ناسته یم. دا ضروري خو نه ده چې په هر سفر کې دې زموږ د خوښـې ځـای او دخپلې طبعي ملګري وي. دې هم انسـان دی خـو د پښـتني دود دسـتور هـم عجیبـه دی د دې کولتـور دودونـه او قدرونـه مـوږ داسې حالت ته کله پرېږدي؟

ډېره زیاته په فکر کې ډوبه وم اصل کې زما حالت د یـوې ناروغـه ښـځې وو او د پـردي نارینـه پـه څنـګ کـې دومـره لـوی سفر پـه نـږدې

ناسته کول؟ دا ځل زما په اعصابو یو دروند پېټی راپرېوتی و، اخر هغه خوار په ډېر ښایسته انداز کې د خپلې څوکۍ نه پاڅېده او ماته یې خپلې څوکۍ ته د تللو لاره پرېښوده، یوه شېبه په خپله څوکۍ ناسته باندې راته ارام راغی ولې چې د ډېر وخت نه په کینه کې ګېره ولاړه وم. په ناسته ډېر وخت نه و تېر چې غسل خانې ته مې د تللو ضرورت محسوس کړو ولې چې په دې موده کې د داسې ښځې دا تکلیف زیات وي، هغه خوار زر د خپله ځایه راولاړ شو خو هغه هم دې ضرورت تر غسل خانې په منډه کړی وه. ما شکر وویستو او د هغه د پاڅېدو نه سمدستي پس د بل قطار غسل خانې ته دننه شوم، ما وې چې دې خپل ځای ته راځي نو زه به مخکې خپلې چوکۍ ته رارسېدلې یم. د دومره لویې الوتکې کوچني تشناب راباندې ساه ډوبې راوستله، په ډېره ګرانه په کې د مخ او لاس مینځلو لپاره ودرېدې شوې، د سترګو په رپ کې مې مخ او لاس ومینځل بورقعه مې په ځان برابره کړه او راغلم په خپل ځای کېناستم. اوس درنګ ساعت ته د الوتکې لوي وجود د خپلې لویې دنیا سره د هواګانو په لار فضا ته اوچتېده. ټولو مسافرو ته د سفر د ضروري لارښوونو ورکولو سلسله روانه وه، دا لارښونې په فرانسوي، انګرېزي او عربي ژبه کې د اشارو سره ورکول کېدل، ما یوځل بیا د الوتکې په لویه سینه کې د نغښتې لویې دنیا په څېرو نظر واچوه. ټول مسافر ډېر په اطمینان سره په څوکیو ناست وو، د الوتکې له خوا ټولو مسافرو ته د ملاستې لپاره یوه نرمه ګرمه کمبل هم ورکول

کېده، ما او زما ملګري خپلې خپلې کمبلې د الوتکې په بره چت کې کېښودې، زما او د هغه ترمنځ یوه اوږده خاموشي خوره وه، د مخ د څېرې نه یو سنجیده سړی معلومېده، د الوتکې وزرې په هوا خورې وې، په مزه مزه د الوتکې د اوچتېدو عمل جاري وو، د الوتکې دې حرکت ټول مسافر لکه د خوبونو په ټال ځنګول، د الوتکې دا لویه دنیا د مور د غېږې په شان وه، زما سترګې هم د ستومانۍ له لاسه خوبولې شوې، خو ماته د پردي نارینه سره په نږدې ناسته خوب کله راتلو... یو خدايي حجاب او پرده د دې احساس په شکل کې زما زړه ته ده چې هغه مې د یوې نامعلومه پرېشانۍ له سوبه د لاسه نه شوه ورکولې. هغه خپل سر په ارام وروستو کېښود او زما نه لږ په ترس یې خپل ځای داسې د خوب لپاره جوړ کړ، چې څه ناڅه زما په رنګ پرېشاني هغه هم لرله. اوس هغه په خوب ویده و او زما سترګې به په ناسته ناسته کله پټې شوې او کله به وغړېدې، په سیټ راته خپل وجود برابرول ګران شوي وو، پښې به مې کله راغونډې کړې او کله به مې وغزولې، ځان مې داسې راغونډ کړي و، لکه چې د کلي د ژوند چېرته کور ګاونډ مې نه و کړي، زړه کې مې د لوی الله(ج) نه دا سوالونه کول چې خدایا! دا سفر ډېر په خېر سرته ورسوې، لږه شېبه پس زه د خپل ګاونډي د ((خرړا)) په غږ په خپله څوکۍ نېغه شوم... په یو مخ مې د هغه مخ ته کتل، د هغه دې کېفیت زما لپاره یوه بله پرېشاني راپېدا کړه. یاده دې وي چې دا زما یوه کمزوري ده چې په خوب کې په دې

کېفیت کې د چا اواز هم اورم، نو خپل خوب مې د سترګو وتښتي او ژر پرې اواز وکړم. ما چېرته یو مضمون کې لوستي دي چې هر کله یو انسان د خوب په حالت کې په دې کېفیت کې وي، نو د هغه فشار لوړ شي او د ساه بندۍ سره سره په هغه د زړه حمله هم کېدي شي. اوس چې کله نایاب هم د شپې په خوب کې خرړېږي نو زه پرې ژر غږ وکړم، داسې هغه راویښ او د دې کېفیت نه بهر شي. خو دا پردی نارینه چې زه یې نه خوزولي شم او نه پرې غږ کولي شم. زما په دې پرېشانۍ کې د الوتکې خدمتګارانو د چایو، شربت او خوراکي توکو مېز زموږ ځای ته رارسولی و او چې کله زما نه پوښتنه وشوه چې څه به اخلې؟ چایې، اوبه، که شربت؟ نو زما د ګاونډي سترګې هم وغړېدې، شکر دی، ما د سکون یوه ساه واخسته، ژر نېغ په څوکۍ سم کېناسته، یو نظر یې ماته وکتل د هغه په مخ د نرۍ موسکا مړاوې غوټۍ راښکارېدې، خدمتګارانو د اوبو ګلاسونه زموږ مخې ته په ترل شوي مېز کېښودل د تازه اوبو دا یو ګیلاس زما د ضرورت نه ډېر کم و، ما سوچ کاوه چې دغه لاس ګاډي بېرته راځي، نو زه به نورې اوبه یا جوس واخلم، د مسافرو لپاره دا یوه مشغولا هم جوړه شوه، چا به اوبه اخیستې، چا چایې او چا جوس، ایسکریم، د ټولو خدمتګارانو لوڅو بربنډو پښو او پنډیو ته چې مې کتل دا راته د یوې بلې دنیا ښاپېرۍ ښکارېدې، لکه چې دا لویه دنیا دوي په خپلو وزرو راخستې وي، په هوا کړي یې وي او د ژوند او د ښایست

چېرته یو لوی کوه قاف ته یې بیایي د دوي په څېرو ډېر ښایسته مېك آپ پروت وو، لباسونه یې ډېر مختصر وو چې د ناستو ځوانانو جذبات یې راپارول، د ټولو ښاپېرو د پښو، لنګو او پنډیو رنګ یو رنګ وو خو هر کله چې یوه ښاپېرۍ زما د ګاونډي په رابللو د هغه خوا ته راغله نو په لومړي ځل مې د هغې لوڅو پنډیو ته په ځیر وکتل. د هغې په پښو یوه نرۍ لکه د پیازو د نرۍ پردې پوست پروت و، داسې یې د سکرټ سره د نازکې بېخې نرۍ پاجامې په لومړي نظر د کتونکي حېرانتیا او تجسس په ځای کولو. د اوبو څښل څه وو چې یوځل راته بیا تشناب ته د تلو ضرورت محسوس شو، دا خو به ډېره ګرانه شي هر وخت د پردي نارینه دپاسه اوړېدل را اوړېدل. دا ځل مې ټوله حوصله په ځای کړه او دغه کس ته مې وړاندیز وکړ چې وروره! که مهرباني وکړې خپله څوکۍ له ما سره بدله کړې، هغه غلي غوندې له خپله ځایه پاڅېده او ماته یې څوکۍ پرېښوده، ما ترې مننه وکړه، هغه ورو غوندې سره وخوځولو، هېڅ خبره نه ده. د الوتکې ټول مېلمانه په چایو اوبو پاللي شوي وو، اوس د الوتکې دننه د رڼاګانو یوه یوه بتۍ مړه کېده، ورو ورو په دې دنیا د خوبونو د یوې روماني دنیا تصور په حقیقت کې ښکاره کېدو لکه چې ګېرچاپېره ژوند د مینې او محبت ستړیا اوس ټوله د جانان غېږه کې دمه کوي، د احساساتو دنیا په بدلېدو ده، د جذبو وړو وړو ښاپېرو په خپلو نازکو ګوتو د زړونو تارونه لکه د رباب ټنګول، د خوبونو دنیا اوس د یوې کاواکه

سندرې رنګ اخستلو، د خواهشاتو دنيا د رقص او سرور ټالۍ وهلې... د پېغلتوب د بندو دريچو په بلو د لېونتوب ډيوې روښانه کېدلې... د خوب ښايسته ښاپېرۍ زما په مخکې هم ګډېدې، زما سترګې د لږ ساعت لپاره ورغلې. د الوتکې الوتنه د هوا په اوږو داسې د خوند وو لکه چې د ځانګو يې ځنګولوم. څه ناڅه وخت په خوب بدل شو خو په څوکۍ د نيغې ناستې له امله مې په څټ او ملا نرۍ نرۍ درد شو، اوس ماته ودرېدل او څو قدمه تلل په کار وو، ګېر چاپېره ټول مسافر ويده وو، ما کوښښ وکړ چې د سترګو تېروبير شوي نظر مې په ځای شي چې تر تشنابه لاړه شم. په تياره کې مې ټېل ناټېل ځان ډېر په کړاو خو په احتياط تر دغه ځايه ورساوه، طبيعت مې اوس برابر شوی و، خدای خبر چې دا شپه وه که ورځ، ځکه چې د الوتکې د يوې کړکۍ څخه هم د رڼا يوه پلوشه نه راتلله. د شپې احساس ډېرې نوکارې لګولې، په خپله څوکۍ په ارام کېناستم سر مې بيا وروستو کېښود لکه چې د خوب ښاپېرۍ ته مې بيا دا منت کاوه چې اي مهربانې ښاپېرۍ! لکه ددې ټولو ما هم په خپله غېږه کې واخله. خو دا ځل لکه چې ښاپېرۍ زما نه مروره وه، ما هسې سترګې پټې کړې چې دمرګانه ترور څېره بيا د خيال په شيشه راوځلېده، د هغې د راولاړې شوې سينې نه د راختونکې شور او ګډې وډې ساه نرۍ نرۍ اواز مې تر غوږو شو، غلی غلی فرياد....! هن! زه بيا په څوکۍ رانېغه شوم، د سترګو نه مې بې واره اوښکې تويې شوې، د هغې د دايمې ژوند د ښه کولو

دعا مې وکړه، په دې نا کرارۍ کې مې ډېر وخت سترګې ورغلې، د خوب دنیا د خپل ژوند د ماضي لرې تېر وخت ته بوتلم، زما د دې ترور د خانۍ کور وي.... د هغې لوڼه زما همځولې وي يوې ته به مې د مینې نه ښارو ویل، هغې به زه کور ته ورځو شپو ته رابللم، ترور مې راته خواږه ککوړي پخوي، زه ورسره خوا کې په نغري غاړې ته ناسته یم. بي، بي، ! زه هم نن ستا نه چل زده کوم.په دې وېنا مې د ترور مخې ته په پروت خانك کې دواړه لاسونه په اوړو ولړل، سترګې مې خلاصې شوې.. دې خوب ډېره پرېشانه کړم، الوتکه خدای خبر د هوا په اوږو د اسمان د څومره لوړیتا نه تېرېده، خو څومره چې لرې تلو هومره یې د دنیا هاغه ګوټ زموږ نه لرې کولو، کوم کې چې زه اوسېږم، د دنیا د یو ګوټ نه تر بله تلل، ساینسي ترقۍ څومره اسان کړي دي، وخت روان وو او بیا یو داسې وخت هم راغی چې په ټولو مسافرو د امریکې د ایمګرېشن فارمونه ووېشل شول، هر یو تن ته په دې د لیکل شویو پوښتنو ځوابونه لیکل ضروري وو، سوالیه فارم د رسمي او نارسمي پوښتنو نه ډك وه، ما چې دا درېواړه کاغذونه په غور ولوستل نو ددې زیاتې پوښتنې د هاغه فارم په شان وې چې د وېزې د اخستلو لپاره موږ د مخکې نه لېږلې وې، ما بیا هم هسې سرسري غوندې ددغه پوښتنو ځوابونه ولیکل. ټولو مسافرو ته لکه چې د دې کاغذونو په ترلاسه کېدو د امریکې حد ته د رسېدو زېری واورولی شو. ټولو مسافرو دغه کاغذونه د خپلو نورو سفري توکو سره کېښودل، ما هم دغسې

وکړل، دغه فارمونه به د نورو کاغذونو سره د نیویارك په هوایي ډګر کې د ټاپې لګولو په وخت به په یوځای کې جمع کېږي. زه داسې ستړې وم چې په څلورویشت ساعتونو کې مې یو ساعت خوب نه و نصیب شوی، د ستومانۍ نه مې د وجود هر اندام بې دریغه دردونه کول. بلخوا امریکې ته په رسېدو د ایمګرېشن ویرونکو مرحلو راباندې د اوس نه وارخطایي راوستې وه، دسوال د ځواب نه تېرېدل راته سم په غره ختل ښکارېدل، سترګې مې د بې خوبۍ له لاسه سرې تبنتېدلې وې، شګې، شګې کېدې. هسې نه چې له دې ځایه..... یو ځل مې بیا هاغه زړې وېرې په زړه کې سر راوچت کړ او بیا هاغه اعلان هم وشو چې..... موږ د نیویارك په نړیوال هوایي ډګر کوزېدونکي یو. مسافرو ته یوځل بیا ځینې لارښوونې وشوې، خپل سامان به هلته ترلاسه کوئ، د ایمګرېشن عملې سره به مرسته کوئ، خپل سفري دستاویزات په لاسو کې کلك او ښکاره ونیسئ، او نور. اوس الوتکه ورو ورو ځمکې ته تلونکې ده، د هواګانو دنیا بره پاتې کېده، د مسافرو هیلې بیا ژوندۍ شوې وې، یوځل بیا هر مخ رڼا رڼا و، اوس الوتکې خپلې وزرې ټولې کړې او د یوې منډې سره د نیویارك په هوایي ډګر ودرېده. ټول مسافر د خپلو ځایونو نه راولاړ شول، ما خپل نږدې ګاونډي ته د وتلو لاره ورکړه، هغه په الوداعي نظر ماته وکتل ما هم ورته په تلو تلو کې د لاس په اشاره خدای په اماني وکړه. هغه ګړندی ګړندی د خلکو په ګڼه ګوڼه کې زما له نظره پناه شو، زه د هغه په څوکۍ

کېناستم په دې تمه چې د وروستو نه د راروانو خلکو سلسله لړه ودرېږي نو زه به هم پاڅم، خو الوتکې چې په خپله سينه کې څومره مخلوق ځای کړي وو، هغه د شمېر نه وو، ما يوه شېبه په ناسته خپل سر په مخکينې سيټ ولګاوه، درز، دروز د چټونو څخه مسافرو خپل بېګونه او سامانونه راخستل، زه ډېر ساعت پس د څوکۍ نه راپاڅېدم ما سره زما يو لاسي بېيګ وو، نو ځکه په اسانتيا تر دروازې راغلم، د الوتکې هاغه ښايسته حورو بيا په خپله ښايسته مسکا د تلونکو زړونه له ځانه سره پاتې کول، اوس د الوتکې خېټه د مسافرو نه تشه شوې وه، د الوتکې د لويې دروازې سره لکه د پُل بنده لار اوږده اوږده لکه د ښامار غزېدلې وه، د تلونکو راتلونکو د قدم په ښکالو به يې يو خاص اواز کولو، درب درب، لږ ساعت پس د هوايي ډګر لوی حد ته د لارې نه ووتلو، هوايي ډګر څه وو، د فن او هنر يو بې مثاله شاهکار و، چې په خپلو هسکو، هسکو منارې نقشونو يې مسافرو ته هرکلی کاوه، دغه دنګو دنګو عمارتونو ته په کتو به د انسان نظر د دې تر جبين چې تلو نو د خولې نه به يې د اخ!! ټکي خامخا وتو، لکه چې هر نظر په هاغه تخليق کار شاباسی وايي، چې دا يې جوړ کړی و، بې شکه چې دې اولس خپل وطن د ترقۍ بام ته رسولی دی، د دنيا اولسونه دلته راځي، لکه د مشين په کې کار کوي او خپلې کورنۍ په ډالرو پالي، دلته دغه خلك خپله وينه سوځوي، خو ډالر ګټي، نظر مې د دې منظرو نه نه مړېده، اوس ټول مسافر د ايمګرېشن د مرحلې نه

تېرېدل، د وتلو لپاره... د کاونټرونو لويه سلسله په نظر راتله، د تلاشۍ لپاره مختلفې طريقې پکارولې، د مسافرو کوټونه، بوټان، ټايانې، جرابې او په بدن به دې اغوستې جامې پاتې کړي، هر څه به درنه لرې کړي. دغه ويستلي شوي شيان د سيکورټي کېمرو نه تېرېږي. ددې لپاره په لويو لويو قطارونو کې ودرېدل وو، يو ځای کې د مقامي خلکو لپاره دغه کاروايانې سرته رسولي شوې، بل ځای کې د شين کارډ لرونکو لپاره او درېيم ځای د سېلانيانو لپاره جوړ کړی شوی و، ماته هاغه قطار کې ودرېدل وو چې د سېلانيانو يا وېزيټرز لپاره د جوړ ځای مخې ته ودرېدلی وو، دا مرحله د ټولو نه زړه چاودونکې وه، ډېر وخت پس به يو قدم هلته مخکې کېدو، چې يو کس به فارغ شو، ټولو مسافرو به هاغه فارمونه په دغه ځای کې کېښودل او د شيشې د سکرين په شا به شنو سترګو سرو سپينو امريکايانو خپل کار کاوه، ټک، ټک د مشينونو ټکار، د رڼاګانو پړق او پړوق، د ګوتو نښې کټل کېدې، ډېر وخت پس زما نوبت راغلی وه، ما خپل کاغذونه په کاونټر کېښودل، يو شين سترګي امريکايي سرسري زما کاغذونه جايزه کړل، خو ژر يې زما ټول کاغذونه ماته د دې وينا سره راواپس کړل چې دا پوره کړه، اف خدايا! ما خپل سر په لاس کې ونيو، د قطار نه يو خواته مې په ځمکه پرلت وغزولو ټول سفري کاغذونه مې ځانله برابر کړل، نيمګړی فارم مې ډکول شروع کړل، تقريباً لږ وخت کې دغه نيمګړی کار مې سرته ورساوه، چې د ځمکې نه راپاڅېدم نو ملا

مې نېغه کړه، اوس دغه ځای خالې خالې ښوك په نظر راتلل د خلکو ګڼه لږه کمه شوې وه، اوس هاغه شین سترګې امریکایي ته زه بیا مخې ته ولاړه وم، ناڅاپي زما سترګې د هغه په مخ ښخې شوې، هغه په یو نېب ماته کتل لکه چې د هغه سترګې زما د ټول بدن تصویر اخلي، ته څه لپاره راغلې یې؟ او د هغه نه دې غېر متوقع سوال زما وجود لکه د زلزلې په لړزان کړ، لکه چې هغه په دې رسمي پوښتنې زما څه غلا نیولې وي... ما ورته سرسري شان د خپل راتګ جواز مخې ته کړ، اوس هغه د پاسپورت پاڼې بیا بیا اړولې، چې په دې کې څه ګوري؟ ما په زړه کې کرل رېبل دومره همت راکې نه وو چې د هغه مخ ته مې کتلي واي، ورځه....! او دې خبرې سره د ډېرې خوشالۍ نه ما هم دغه رنګ منډه کړه... بیا ډېر ژر هم د هغه غږ په ځای ودرولم... پلیز.... چې وروستو مې وکتلنو زما پاسپورت او نور ټول سفري کاغذونه یې د یوې نرۍ شان مسکا سره ماته راکړل، ما یې شکریه ادا کړه او د وړاندې تګ لاره مې ونیوله، اوس ما د ازادۍ د احساس سره نوې لاره غوښوله، زما د ذهن، ټول بوج اخوا شوی و، ټولې ویرې په شا تمبېدلې وې.. خو د خپل بېګ د ترلاسه کېدو فکر راسره وو، ټول مسافر په یو خاص ځای کې چې د هغوي سامانونه په کې د الوتکې د کومې نه د یوې ډیجیټل لارې په مرسته راوتل، هر چا به خپل بېګ دلرې نه په نښه کړې و، دغه پټۍ ډېره وګرځېده خو دپاسه پرې ما خپل بېګ ونه لیده، اخر مې هلته د ولاړې یوې تور پوستې امریکایۍ ښځه پوښتنه

وکړه چې زما بېګ به چېرته وي، هغې د لاس په اشاره ماته یوځای په نښه کړ او چې څنګه زه دغه ځای ته مخامخ شوم نو د نورو څو بېګونو سره زمابېګ هم موجود و، ژر مې ترلاسه کړ، اوس د هوایي ډګر څخه د وتلو لپاره یوه مرحله بله هم ده او چې په کومه لاره وتم نو هلته یوې لارې یو قطار په ځای ودرولم.. خدایا! چې دلته به راسره څه کوي؟ ماپه زړه کې سوچ کاوه، دلته هم یو تور امریکایي... ژر رامنډه کړه او د دغه ترلې لار په سر کې ودرېد، زماپه لاسو کې د سفري دستاویزاتو نه یې لکه د ټپوس په شان یو زیړ رنګ ورکوټی چټ لکه چې په هوا کې تښتولی وي، دا چټ یې ماته د ایمګرېشن په مرحله کې راکړی و، او دیوې بدرنګې مسکا سره یې داړې چینګې کړې، ماته یې لاره خلاصه کړې وه، د دغه حد نه د راوتو سره مې بهر د ولاړو راغلو هاغه خلکو په څېرو یوځغلنده نظر واچاوه چې په لاسونو کې یې د خپل نالیدلو مېلمنو د نومونو پلی کارډونه اوچت نیولي وو، په دغه کارډونو ما خپل نوم ډېر په بې تابۍ لټاوه، زه کله یوې خواته تلم او کله بلې خوا ته، اوس خو راسره د بېګ پېټی هم وو، چې په راښکلو راښکلو مې د ځان سره ګرځاوه، اخر په یو کارډ مې خپل نوم ولید، یوې نرۍ نروچکې خو چستې چابکې ښځې چې نیم وېښته یې سپین وو او نیم سره... ما ورته منډه کړې، حسینه ګل... ما ورته وویل.. او دې سره هغې خپل لاس ماته په ډېره مینه د هرکلي لپاره راوړاندې کړ. ((پیني اوجبده)) زما پر وړاندې زما یوه رابطه کاره راغلې وه، سمدستي یې رانه

بېګ ترلاسه کړ، ما د سکون یوه اوږده ساه واخسته، شکر خدایا چې په خېر راورسېدم. اوس مې هاغه ټولې وېرې د پښو لاندې شوې وې، په وجود کې مې هر څو د اوږد سفر د ستړیا چینجو چکونه لګول، خو د ډېرو خوفونو او ترهو نه مې ازاري ترلاسه کړې وه او دا احساس ډېر عجیبه وو، اوس مې یوځل بیا د پېني مخ ته وکتل، د هغې سره مې د څلورو میاشتو د ایمېل د رابطو رفاقت رامخکې شو، چې له مخې مو یې د یو بل سره اشنایي ترلاسه کړې وه، خو زما د تصور سترګې پیني اوجېده د یوې ښایسته پېغلې په څېر لیدلې وه، هغې په منډه منډه یوې ټیکسي ته اشاره وکړه او زه د نیویارك لومړي ماښامي او د خورو ورو ښایستونو ورو ورو لکه چې په ځنګل وهلم، ګېر چاپېره مې د دې ښار د وجود نه راتوېدونکي حسن او ښکلا ته لکه د نادیده وو کتل، ددې وخت هوا ښه یخه وه.

زما به ته یادېږې یاره!

که د جنت په منارو کې ناسته یمه

د نیویارك دښار رڼاګانو او پړقېدونکو دنګو هسکو منارو راته دا ټپه رایاده کړه، اوس یوه د ژیړ رنګ ټیکسي زموږ مخې ته ولاړه وه، پیني ماته د ټیکسي وروستۍ دروازه خلاصه کړه او خپله په وړاندې څوکۍ کېناسته، اوس ټیکسي په حرکت کې شوه، د ټیکسي ډرېور د قوارې نه جاپانی، چینایي یا بوټانی ښکارېده،

ګاډي يې ښه پاك او سوتره و، ماته د خپل وطن د ټيکسيانو حال رایاد شو، مالك ته به ښه ډېره ګټه کوي خو د عاجزې په حال به هم چاته رحم ورځي. ورځ خو پکې دهاغه سورلو بده وي چې په کرايه يې رانيولې وي که د خراب حالت له کبله په لاره لکه د ورانې چکړې روانه وي نوپه سورلو به ناوخته وي او که د حرص د سببه پرې ډرايور ماما پښه ټينګه کړي، نو تر روغتونه یا.... به دې خامخا رسوي. په هر حال اوس زه دومره په سکون کې وم چې د نیویارك د ماښام او د ښار ننداره مې کولی شوه، دګاډي نه مې دسمندر په غاړه اباد د دنيا دښايسته ښار نظارې کولې، د ماښامي په خړه کې د ښار په ارته سينه ولاړو دنګو دنګو تر اسمانه تللو قلمي عمارتونو په تندو او مخونو د رنګ رنګ بلو رڼاګانو بلفونو، فانوسونو چراغان يو ښايسته منظر جوړاوه، تا به ويل ښار چا د رنګارنګ مقېش په توره لوپټه کې ول په ول نغښتی دی، يا لکه يو مئين پټ مخ د خپل مئين په تمه وي، خپل ځان يې سينګار کړی وي، ګاډی د ښار په پلنو پلنو سړکونو ګړندی روان و، هسې خو د دنيا دګڼې ابادۍ په ښارونو کې کراچۍ او ممبۍ هم شمېر دي، خو دغه دواړه ښارونه چې د زياتې ابادۍ له لاسه څومره ډېر خيچن والی او سرګرداني لري، نو دا وخت مې د ممبۍ او کراچۍ کېفيت رایاد شو. چې د خپلو هنګامو لويه دنيا يې په خپله لمن کې ځای کړې وه، د مشيني ژوند ډېرو اسانتياوو، ترقۍ که هر څومره په منډه کړي دي، خو د ماحول د الودګۍ، د ګاډو او ماشينونو د شور له

لاسه يې ژوند او انسان په بله اړولی دی. په دې احساس مې زړه يو دم په نيويارك کې هم ډوب غوندې شو. دلته سره له دې چې د شور لوګي او ګندګۍ وجود ډېر په نظر نه راځي، خو بيا هم د ژوند او انسانانو دا لويه په منډه مېله، په زغل ګاډي، د بنده وار ضرور خطا کوي، د ترافيك ټول نظام ډېر ښه دی، د خپل وطن دې نظام او په دې کې د ښښتو ګاډو لويو لويو کتارونو دلته په خيال خيال کې ويده کړم، مرۍ مې لوګو ترخه کړه، د سترګو نه مې د لوګو او ګردونو له لاسه اوښکې رواني شوې، د ګاډو بې ځايه او بې مقصده هارنونو مې په غوږونو کې پنجه ور مېږان خوشې کړل، سر مې په درد شو، خو ژر مې سترګې وزنبولې او هاغه لوګ جن خيال مې وتښتاوه، ځکه چې دا وخت زه د دنيا په يو ښايسته او منظم ښار کې وم، ټيکسي په پاکو صفا سړکونو روان وو، د ښار يو يو منظر د ماښام په روماني خړه کې ډېر خوند راکاوه، زما د وطن ماښامی خو نن سبا هسې په بنده د خفګان او مايوسۍ څادر راخوروي. ما ته د سايل صېب ديوې سندرې مصرعه رايادېده:

((چا هم که ماښۍ د واشنګټن په خوند ستايلي دي..))

خو زما د سترګو وړاندې د نيويارك ماښۍ دنګې دنګې هسکې غړۍ ولاړې وې. دښار وجود اوس د خړ ماښامي نه د تور ماښام رنګ اخستی وو، خو ماته داسې ښکارېده لکه د ستورو ډك اسمان په ځمکه را کوز شوی وي، لکه د ژوند او هنر د ښايست او د ښکلا

زرګران چې په خپلو هنرونو د دې ښايسته شهزاده په تاج او لباس د مينې او رومان زر لګوي، اوس ټيکسي هم په ډېره ناديده رنګ کې خپل دتګ چال اختيارولو، خو يو دم مې خيال د خپل ژوند د ملګري په فکر الول شو، اوس پيني په خپله ځوکۍ داسې ناسته وه چې په ترخ ناستې يې زما سره خبرې هم کولې، زما مخ يې هم ليدلو، هغه زما په احساس پوهېده، ته پرېشانه يې...؟ هغې په تشويش زما نه پوښتنه وکړه، هو! بس زما خاوند.....! او زما د دې خبرې سره هغې خپل موبايل ماته راوړاندې کړو، فون وکړه، زه ډېره زياته خوشحاله شوم، ژر مې د وارث موبايل نمبر هغې ته ورکړ، هغې ډېر په استقامت د موبايل شمېره برابره کړه، او چې د ټيلي فون رنګ ځنګه په ورتلوشو، نو موبايل يې ماته راکړ، خبره وکړه.. هيلو! زما د هيلو په وېنا د ناياب خوبجن غږ مې تر غوږو شو... هن! دې خو ما لکه چې د غرق خوب نه راويښ کړو، ولې ويده وې؟ ماته ژر د ساعتونو فرق د ورځې شپې په حساب مخې ته شو، ورسېدې په خېر...؟ هغه زما نه تپوس وکړ، او بېخي په خېر... بس شکر دې د ځان ډېر خيال ساته او د خپل صحت نه چې بې غوره نه شې... زه به سبا ټولو ته (زما ورور او خويندو ته) فون وکړم. ښه ده... د ناياب په دې تسلۍ مې فون بند کړ، او د مننې سره مې پيني ته موبايل حواله کړ، زما په ځېره راغلي اطمينان هغه هم مطمئنه کړه، اوس ټيکسي د يو شاندار هوټل (Radisson) مخې ته ولاړ وو، د نيويارك د ټولو نه ګران بيعه هوټل. چرته چې زمونږ د اوسېدو انتظام

موجود وو، په لاره مې د پیني نه د فهمیده ریاض تپوس وکړو، هغې وویل هو هغه رارسېدلې ده، خو تاته د درېو بجو نه د هوایي ډګر په دروازه ولاړه وم.. ما ښښنه وغوښته او ورته مې وویل چې زما بېګ ګډوډ شوی وو، ځکه ناوخته شو..! د هوټل په استقبالیه ښایسته پېغلې په کار بوختې وې، د ډېرو مېلمنو د ځایولو او د ډېرو د خارجولو کار یې د حساب کتاب په شکل کې کولو، ما خپل پاسپورت د پیني په وېنا د دې استقبالیې په کاونټر جمع کړو، زما په نوم د کوټې اندراج د مخکې نه شوی و، د کوټې کیلي ماته حواله کړل شوه، چې په دې دوران کې یو وچ کلك خو دنګ لوړ ښایسته سور سپین ځوان لاس کې یې یو غټ فایل نیولی رانښکاره شو، پیني ورسره زما پېژندګلوي وکړه، حسینه ګل، او دې سره هغه ماته د یوې ښکلې مسکا سره رانږدې شو، د هغه د جوړ کړي پروګرام زه دوېمه مېلمنه وم چې دا وخت رارسېدلې وم، او د خوشالۍ دا احساس لېږ لېږ د هغه د سترګو نه راتوېده، پیني زما سره هم د ده پېژندګلوي وکړه، زما سترګې د حېرانتیا نه وازې پاتې شوې، دا مارټین رېکر دی، مارټین رېکر ؟ بې اختیاره زما د خولې نه دا نوم وختو، هم د ده لومړي ایمېل زما په نوم راغلی و، خو ما په خپل فکر دا یوه ښایسته ښځه ګڼلې وه او په خپل تخیل مې د ده د مخ کړه وړه هم انځور کړي وو، زه یوه شېبه غلې ولاړه وم، په دې نوي ډرامایي اتفاق راته خندا راغلې وه، چې هغه یو ځل بیا د لاسو غېږه زما د هرکلي لپاره خوره کړه، ماته خپل اسلامي او پښتني

روايات رامخې ته شول، زموږ په دود دستور کې داسې چېرته دي؟ په نه زړه مې لاس هغه ته وړاندې کړو، هيلو! هغه ډېر په ورين تندي او اخلاص زما هرکلی وکړ، زما په توره بورقه کې ول ول نغښتی وجود د ټولو لپاره يو سوال هم و! دلته ما په ډېره رازدارۍ پيني ته دا خبره کړې وه، چې زه اميد واره يم، پيني اوس مارټين ربکر ته هم دا خبره وکړه، کوم چې د دې پروګرام جوړونکی وو او داسيا سوسايټې نيويارك مشر او منتظم و، مارټين ربکر ماته په حېرانتيا د پښو نه تر سره او د سر نه تر پښو وکتل، ((ستا لوی همت دی)). دا خبره هغه په داسې انداز کې وکړه چې زما طاقت پرې نور ډېر شو لکه چې د خپلې ژبې او ادب سره د خپلې مينې او محبت لرلو پېغام ما په ډېر هنر ټولې دنيا ته په داسې حال کې صرف په خپل راتګ هم وړاندې کړ، په داسې حال کې خوښځې د کټ نه نه پاځي خو زما واحد مقصد دا و چې په دې حالاتو کې دې د مغرب او امريکې هر وګړی دې په دې پوه شي چې پښتانه امن خوښي قوم دی، ترقي پسند قوم دی، پښتنې تور سرې د خپلو پښتني رواياتو په سمون خپل د امن او محبت پېغام د دنيا ګوټ ګوټ ته په خپله ژبه خپل هنر رسولی شي او ددې مثال د هغوي په مخکې وو، زه دلته موجوده وم، ټول زما په همت او حوصله ډېر خوشحاله وو، بيا بيا به يې د احترام نه خپل سرونه ماته ښکته کول او ما په خپل دې کردار د خپل خدای... د خپلې مور پښتو ډېر شکر ادا کولو چې هاغه قام چې دنيا ورته خپل سر ټيټ ساتي. نن ماته سر ښکته کوي، اوس

زما نوره داسې ولاړه د هغوي لپاره هم د فکر خبره ده. زما د ستړیا له وجې یې ماته دا رعایت هم راکړ، چې نن د شپې یوه ناسته لرو، خو دومره ډېره د کار نه ده، هسې یو پېژندګلو او لیدنه کتنه او ګډه ډوډۍ خوړل دي، تاته به د دې نه رخصتي درکړو. ما له خدای څه غوښتل...؟ دې سره مارټین رېکر ماته هاغه فایل حواله کړ چې په کې د مختلفو کتابګوټو سره سره د نیویارك او د هوسټن د پروګرامونو ایجنډا پرته وه او د سبا لپاره د لیدو په وعده یې زما نه رخصت واخست، اوس پیني زما سره یوازې سرګردانه ګرځېده. زه یې د هوټل لوی دوکان ته بوتلم، د استقبالیې شاته اړخ ته په دې هوټل کې یو لوي بازار په نظر راتلو چې د تلونکو راتلونکو د پاملرنې مرکز وو، په دې دوکان کې هر څه موجود وو، تازه بې موسمه مېوې، د بېکرۍ هر قسم څیزونه، چاکلېټ او داسې نور الا بلا څیزونه، خو زه د څه خوړلو په طبع کې نه وم، بس د ستړیا واحد علاج مې د تورې بې شودو کافي یو غټ مګ ګڼلو او وروسته بیا په کټ د ارام راحت خوب. پیني زما د منع کولو باوجود یو د کېك ټوټه هم راواخسته او ورسره یې د تورې کافي غټ مګ. دغه کاغذي بند سر مګونه دلته ډېر استعمالېږي... اوس د لفټ په واسطه موږ د هوټل پنځم پوړ ته روان وو، دا لفټ د نوي طرز جوړ یو ډېر پلن او ښایسته و، چې ساه په کې نه تنګېده او د چالان نه وروسته به په کې د غلې غلې موسیقۍ زمزمه په مزه مزه خورېده. لږه شېبه پس زه پیني یوې ښایسته کوټې ته بوتلم. کوټه په نوم خو

يوه ده، خو لوی والی يې دومره وو، لکه د يو وړوکي کور... په څو برخو وېشلې دا لويه دنيا زما د ضرورت نه ډېره زياته وه، په کې هر يو سهولت په نظر راته، د اخلي پخلي لپاره په کې خودکاره څيزونه پراته وو، چې چايې، کافي خو په کې هم وخت په وخت تيارولې شوه، خو په ما چې کوم څيز ښه لګېده، هغه لوی.... سپنجي (فومي) کټ و، چې ماته يې خوره غېږه نعرې وهلې... په تک سپين کاټني څادر پوخ کړي کټ خو زه د اوس نه خوبجنه کړم. زما د اوږد سفر او ستړيا تقاضا دا وه چې زه يو وار په تازه اوبو غسل وکړم. غسل خانه هم ډېره د مزې وه، د جديد دور د سهولتونو نه ډکه. په لويه ارته غسل خانه کې د لامبلو يو لوی ټب ته مې ځان لکه د ماهي ورخوشې کړ، د يخو او تودو اوبو د استعمال نه مې ښه خوند واخست، وجود مې ډېر راحت محسوس کړو، نرمې پستې جامې مې غاړې ته کړې د نيويارك د ماښامي موسم که څه هم بهر يخ وو، خو دلته د دې هوټل دننه موسم لږه تودوخي لرله چې د ای سي (A.C) پلانټ په کې کارکولو چې له عمله يې د بهر موسم د دننه موسم سره سمون لاره. د ګرمې کافي نه چې مې سر خلاص کړ، نو د مګ نه تودې لوخړې ختې. اوس مې په ډېر خوند خوند د دې کافي نه مزه اخسته، د کوټې په رنګينه قالين مې پښې د دمه کېدو په نيت اوږدې وغځولې، اوس مې وجود، ذهن، زړه او فکر دې ته برابر شوي و، چې د سفر ستړيا او غم ټول لکه د بالښت د سر لاندې کړم. او بې غمه ويده شم. د کوټې لويې وړې رڼاګانې مې ټولې مړې

کړې، یوازې د کټ سره خواته په مېز پروت رنګینه ولاړ ورکوټي ګروپ مې رڼا کړ او بیا د خوب لپاره مې په ځان نرمه کمبل راخوره کړه. شپه په ډېر ارام تېره ده. خوب مې که پوره شوي نه وو، خو بیا هم بدن مې ډېر په راحت وو، سترګې چې مې وغړېدې نو یوې نوې ناکرارۍ راوینښه کړم. د مارټین رېکر هاغه فایل مې پرانیسته چې په کې د نیویارك او هوسټن د پروګرامونو ایجنډا پرته وه، د دې مطابق سهار (۸) بجې د ناشتې لپاره د دې هوټل ښکته لابي ته رسېدل وو، دا خلك خو د وخت ډېر پابند دي یو موږ یو چې هیڅ نه لرو، خو وخت ډېر لرو، بل خوا د دې چې هر څه لري خو وخت نه لري، سوچ مې دا وکړ چې د خپل وطن په نظام کې ماته خپلې لرلې رویې دلته بدلول په کار دي. ما هم د دې له خاطره خپل موبایل کې د پاڅېدو وخت برابر کړ او د لږ وخت لپاره بیا په کټ کې پرېوتم. په ټاکلي وخت راباندې خپل موبایل غږ وکړ او له کټه مې راودانګل. د بېګ نه مې د اغوستو لپاره جامې راوکښلې، غسل مې وکړ، ټوله تیاري مې سرته ورسوله او د خدای د نوم د اخستلو سره مې برقع په سر کړه او ښکته د هوټل لابي ته مې ځان ورورساوه، دلته مارټین رېکر فهمیده ریاض او وقاص خواجه د مخکې نه د ناشتې په مېز ناست وو، زه لږه شرمنده شوم، خو فهمیده ریاض زما شرمندګي په خپله دې خبره لرې کړه، چې زه سحر وختي یوه پیاله کافي څښم نو د دې لپاره د ټولو نه مخکې زه راغلې یم. وقاص خواجه د لاهور اوسېدونکی دی، خو د اټلانټا په پوهنتون کې د اردو

ادبياتو استاد دی، د خپلې کورنۍ سره د ډېر وخت نه دلته اوسېدلی دی، د خوي نه ډېر پوست او شيرين سړی دی، د اردو ژبې ښه شاعر هم دی، د ټولو تر مينځه د غېر رسمي خبرو اترو سلسله شروع شوه، د پاکستان په امنيتي حالاتو تبصرې، د دهشت ګردۍ په وجوهاتو او تاوانونو خبرې د دې وخت اهمه موضوع وه، ما ژر ايجنډا بيا ولوسته چېرته دا خبرې د ايجنډا برخه خو نه دي خو داسې نه وه، بس د وخت او حالاتو ډېر ترخه مونږ تېرول، نو هغوي پرې خپلې تبصرې خو به کولې. په ناشته کې مو د خپلې خپلې خوښې څيزونه واخستل او په لومړي ځل دلته دا خبره ماته مغزو ته شوه چې خدای خبر څه حلال مردار به راباندې خوري، ځکه نو جوش شوې هګۍ او سپوره وچه ډبل ډوډۍ خوړل مې مناسب وګڼل. ټولو خپله خپله ناشته په مزه وکړه، خو فهميده رياض او وقاص خواجه داسې په خبرو کې بوخت وو چې.. دا ترېنه هېر وو چې دا پاکستان نه دی، پيني بيا په لاس تړلي خپل ساعت ته کتل. پليز! د پيني په دې خواست فهميدې ته راياد شول چې دلته د وخت ډېره پابندي ضروري ده. اوس مونږ د پيني په قيادت کې د هوټل مخې ته ولاړ وو، بهر موسم ډېر ښکلی وو، دغه زر زري پلوشې د نيويارك په دنګو دنګو ماڼو ډېرې ښکلې ښکارېدې. له دې سره د يخې هوا احساس دومره د مزې وو چې انساني احساسات يې راپارول، ما په لومړي ځل اسمان ته وکتل خو دې هسکو هسکو ماڼو د اسمان لويه دنيا ډېره تنګه کړې وه، دې منظر د لږ وخت لپاره خوند راکړ، خو

بیا مې د خپل وطن پراخه اسمان رایاد شو... نن زما د خیال په دنیا د خپل وطن اسمان ویره غبږ ولاړ وو، دې قام خپل ځایونه ځومره ښکلي په امن ساتلي دي، د وینو لښتي خو زما په ځمکه بهوي، دې احساس مې دننه د نفرت اور ته لکه چې خپله لمن ووهله، نو بیا به راته خپل سوالي کچکول هم په مخ ایرې باد کړي. اوس موږ یو بل ځای ښایسته کېفۍ ته روان وو چېرته چې د ماښام د پروګرام لپاره موږ ته زده کړې راکول کېدې. په دې ښایسته کېفۍ کې ځلور ځوکۍ زموږ لپاره پیني د مخکې نه ایښې وې. موږ د پروګرام د ایجنډا نقلونه راوکښل، پیني په خبرو اترو کې د پروګرام ټوله ایجنډا موږ ته واضحه کړه، وقاص خواجه زموږ د نظمونو د انګرېزي ترجمان په توګه راغوښتلی شوی و. د پروګرام تشهیر په ډېرو لویو لویو اخبارونو او انټرنېټ شوی وو، زموږ پېژندګلوي په ډېرو ژوندو ټکو کې کړې وه، د دنیا د لویو ژبو د لیکوالانو په کتار کې زموږ عکسونه هم له هغوي سره لګول شوي وو، دلته موږ د تودې کافۍ نه هم خوندونه اخستل او داسې بیا د دې ځایه د ټیکسۍ په ذریعه موږ خپل د استوګنې ځای ته روان شو. پیني به خپل ساعت ته بیا بیا کتل او د څه وخت لپاره یې زموږ څخه رخصت واخست، په دې وینا چې د غرمې ډوډۍ به په ګډه د ایشیا سوسایټي په دفتر کې خورو، د هغې سره مو خدای په اماني وکړه او موږ د لږ وخت د ارام لپاره خپلو خپلو کوټو ته ستانه شو، د

فهمیدې کوټه په څلورم پوړ کې وه نو زه یې په مخه خپلې کوټې ته بوتلم.

فهمیدې اپا چې ماته په غور وکتل نو په ډېره همدردۍ به یې راته ویل، لېونۍ! د ځان ډېر خیال ساته، راځه همدلته په کټ ځمله، د هغې په کوټه کې دوه کټونه وو، ما هم خپله غټه برقع د ځانه اخوا کړه، لږه په سکون شوم او ایغه نېغه په کټ کې وغځېدم. فهمیده ډېره مینه ناکه وه، خو ډېره لېونۍ او اوتره اوتره غونډې وه، کاواکه به ګرځېده، او اړتاوکه اړتاوکه به اخوا دېخوا کېږي... کله کله خو خپل هوش هم د لاسه ورکوي... په خبرو خبرو کې یې ناڅاپي ځان د جامو یو لوی پنډ ته چې د ځان سره یې راوړې وې او په فرش پروت وو، څه جامې جوړې خو په ځمکه خورې ورې پرتې وې. ورساوه... ځان یې لوخ بربنډ کړ. زما نه خو وار پار خطا شو... دا ولې....؟ د ځانه مې سوال وکړ، بیا یې سګرېټ ته لاس کړ، د سګرېټ سر ته یې اور ورته کړ.. خبره یې جاري هم ساتله او هم هاغه رنګ لوڅه بربنډه ښه په ارام په صوفه کېناسته اوس هغې ته رایاد شول چې په هوټل کې دننه سیګرټ څښل منع دي او دا یو قانوني جرم دی... سیګرټ یې ببرته به ډبي کې کېښود.. خو زما دننه د پرېشانۍ او وېرې یو داسې کېفیت راخور و چې زما د لاسو پښو نه یې دم ویسته، ما به کله خپله څنګل په سترګو کېښوده، کله به مې مخ واړولو او کله به مې د حیا نه سترګې پټې کړې. زه ولې دلته

راغلم.. په خپل ځان راته قهر راتلو، دا څنګه ښځه ده؟ نه د چا نه پرده کوي او نه حيا په هغې په يو مخ د يوې زړه چاودي کيسې سر راټينګ کړي و او په ما د وېرې نه د شرم نه د يخو يخو خولو لختي رامات وو، اخر ډېره لحظه پس يې نرۍ پستې سپکې جامې په تن کړې او زما په وجود کې ايله دم راغلو. خپلې ټولې دوايانې يې ځانله مخې ته کړې او د يوې يوې نه يې په خپل نوبت ګولۍ د تالو نه ښکته کولې... هو کنه عاجزه د شکر ناروغه ده، ډېر ذهني مرضونه هم لري... خو څومره درد او مينه چې د انسان لپاره په خپل زړه کې دا لري خو دغه د دردمندۍ خو د هغې فکر او احساسات په دنيا ځلولي دي. د هغې نظر د انساني ژوند او طبقو په لوړو ژورو ښخ وي، دې سره سره يو وېښ سياسي فکر او شعور هم لري... د وطن په ډېرو معاملو او د نظام په ډېرو مسلو کې يې خپل ځان د يو سياسي سوچ او فکر سره دننه کړی دی. د وطن په وينو وينو حالاتو ډېره دلګيره وه. د سيګرټ په لوګو کې به يې د خپل اولس او خپلې ټولنې د سر نه ختونکو لوګو او لمبو ته هم تر لرې لرې کتل. کله کله به لکه د لېونو په خندا شوه. په هر حالت کې د انساني ازادۍ قايله ده. نو ځکه په فکري او جذباتي قدغنونو يوه وړه لمحه هم د هغې په احساس يو درون پېټې جوړوي. د زړه يې خپله يوه دنيا ده، د هغې د ملنګۍ او درويشۍ دنيا چې خپل ځان په کې د خپل هنر ملکه ګڼي. ما سره يې ډېرې خبرې وکړې زما د سيمې په سياسي او سماجي ستونزو ډېره پوهه وه، هغې سره د خبرو اترو دا اوږده لړۍ د

کوټې د ور د ډبېدو په اواز وشلېده. فهمیدې اپا ژر دروازه خلاصه کړه، نو مخامخ پیني ولاړه وه، هغې چې زه هم دلته موجوده ولیدم، نو ویې خندل، لکه چې له کراوه بېغمه شوه، ماپسې به یو پوړ پورته راتله او بیا ژر فهمیدې اپا خپل ګرم جمپر واغوندو او دواړه د پیني سره رواني شو، د هوټل نه بهر یوې ټیکسي ته یې اشاره وکړه او لږ ساعت پس ګاډی د ایشیا سوسایټي نیویارك دفتر مخې ته ولاړ و.

د عمارت په لویه دروازه ولاړ یو چست چابك سیکورټي ګارډ پیني ته د لاس په اشاره دننه د تلو اجازه ورکړه، مخامخ یو لوی کتابتون و، چې ګڼ کسان په کې په کار بوخت وو، دلته د یوې سکڼې لوړې دنګې ډېرې خوږې پېغلې زموږ تود هرکلی وکړ. د رنګ څخه دا یوه شرقي پېغله ښکارېده، چې زما په اندازه د هندوستان ښکارېده. خو هغې چې کله خپل لاس د یوې نرمې مسکا سره ماته د روغبړ لپاره راکړ، نو په اردو ژبه یې ځان د عایشې په نوم زما سره معرفي کړ، چې تعلق یې د کراچۍ سره و، زه د عایشې په لیدو ډېره خوشحاله شوم، هغه د تېرې څه مودې نه په نیویارك کې مېشته ده او په ایشیا سوسایټي کې خپله وظیفه ترسره کوي. په دې کتابتون کې د دنیا د هرې ژبې په هره موضوع لیکل شوي کتابونه موجود دي، وروسته ما هم دې کتابتون ته د خپل نوي کتاب ((ملکه)) ناول سره سره د امین الله داودزي کتابونه او د زلمي شاعر ساحل یوسفزي شعري مجموعه (سپوږمۍ په سمندر کې)

ډالۍ کړل. دې سره سره عایشې مونږ د کتابتون په ګوټ ګوټ وګرځولو او د دې ادارې د کار په اړه یې بشپړ معلومات مونږ ته هم راکول، چې اېشیا سوسایټي د اسیایي هېوادونو په ادب او کلتور هم کار کوي هر کال دې هېوادونو نه د ادب او کلتور سره علاقه لرونکي ادیبان، شاعران او فنکاران راغواړي او د هغوي د فن او هنر ډاډګېرنه کوي دا اداره یوه شخصي اداره ده چې د ریاست سرپرستي هم ورته حاصله ده. خو ددې د امدن لویه ذریعه د دې د غړو مرسته چنده ده. چې د دې ټول غړي میاشت په میاشت یو ټاکلی فیس د دې ادارې په پانګه کې جمع کوي. خو د ملك ډېرې کمپنۍ تجارتي ادارې هم د دې ادارې سره مرسته کوي. اوس عایشې د دې عمارت په دوېم پوړ کې مونږ خپل دفتر ته بوتلو، د هغې دفتر هم ډېر ښکلي پراخه وو چې د نوي دور او زمانې په ټولو جدیدو دفتري سهولتونو ډېر منظم پروت وو. عایشه یوه ځیرکه او باتجربه جینۍ وه خپله د یوې ښایسته وړې ماشومې مور وه، هغې په خپل لومړي نظر زما وجودي حالت پیمانه کړی وو، تاسو خو به ډېر په تکلیف شئ، د ماشوم پیدایش کله متوقع دی....؟ او څوېم ماشوم مو دی؟ ما د عایشې په دې مشکلو پوښتنو ډېر وخندل او چې د خپل ماشوم د پیداکېدو نږدې نېټه مې ورته وښودله، نو یقین یې نه راتلو... کمال دی... هغې په حېرانتیا ماته کتل.. بیا دلته پاتې کېږئ ولې نه... دا به ستا د ماشوم په ګټه وي، چې دلته پیدا شي... د عایشې په خبره کې هم وزن وو، خو دا خبره مونږ هاغه وخت

پرېښودله چې کله مور ټولو په دې ښه غور وکړ او بیا مو فېصله دا وکړه چې خپل پروګرام ته تلل پکار دي او بیا ژر واپس راتلل. ځکه چې دلته څه هم که په انساني بنیادونو... د انساني حقونو پر اساس داسې مسلې ښې حل کېداي شي، خو د ښځې په داسې حالت کې په یوازې سر څه ناڅه ستونزې هم رامخ ته کولې شي. ولې چې د مرګ او ژوند خبره ده. نو دا بحث او په داسې تجویزاتو غور مور پخوا پرېښی وو. ماته ژر تر ژره خپل کور او خپل وطن ته واپس تلل وو. عایشې سره زما خبرې رواني وې... د هغې لومړۍ لور (ماه نور) د شپږو میاشتو وه، نو ځکه د هغې په څېره هم د نوې مورولۍ رڼاګانې او خوشحالۍ ګډېدې. زما دلته لس ساعته کار وي، په دې دوران کې ماته خپله لور ډېره یادېږي! په دې المیه ماته د هغې په سترګو کې د یوې مور مینه نوره هم راوځلېده. د هغې دې جذباتي لېونتوب زما لاس هم ورو شانتې د برقعې په کړلېچونو او ګوتې پېرونو کې پټ زما خېټې ته ور وغځاوه، زما بچی هم واړه واړه ټوپونه وهل... لکه چې هغه زما مخې ته د عایشې مخې ته ژر راتلل غواړي... لکه چې هغه مور دواړو ته دا یقین راکول غواړي چې زه هم خپلې مور ته ډېر ګران یم! زه د خپل بچي په احساس پوهېدم. په خیال خیال کې مې هغه په غېږ کې نیولی وو، خپلې تودې شونډې مې د هغه په پستو پستو رخسارونو لګولې او داسې ما هم د خپلې مینې ټوله ګرمي د هغه زړه، د هغه روح او احساس ته رسوله. هغه ورو غوندې سترګې پټې کړې. دا واخلئ! عایشې د تازه مېوې د

جوسو ګیلاس ماته راوړاندې کړ او زما د خیال لړۍ دانه وانه شوه. ما د جوسو خالي کړی کاغذي ګیلاس نړدې په یوه شکرۍ کې وغورځاوه، چې دې دوران کې یوه ګړندۍ امریکنۍ د خپلو سرو ببرو ویښتو او شنو شنو سترګو سره په برقه په خندا رابنکاره شوه.
هیلو حسینه ګل....!

هغې زما لاس ټینګ ونیو او ما په یو مخ حېران حېران د هغې مخ ته کتل. دا درچل کوپر ده زموږ د ادارې د نیویارك د څانګې مشره....! رچل کوپر زما حېرانتیا د کتو وه، زما سره د خط کتابت او رابطې ذمه وارې د مارټین رېکراو رچل کوپر وه، ما په خپله اندازه مارټین رېکر زنانه او رچل کوپر نارینه ګڼلي وو، خو دلته په راتلو زما دواړه اندازې سرچپه ثابتې شوې، لومړۍ د حېرانتیا دیکه مې د مارټین رېکر په لیدو خوړلې وه او دوېمه د رچل کوپر په لیدو، چې نن زما مخې ته د یوې زنانه په شکل کې موجوده وه، په ځان پورې یوځل بیا خندا راغله، خو د پټې خندا بندونه مې هاغه وخت وشلېدل کله چې رچل کوپر یوه لحظه پس په ښایسته پاکستاني جامه کې په تور پرتوګ او سور کمیس په غاړه او لوپټه په سر زموږ مخې ته وه، څنګه ښکارم؟ هغې د ټولو نه داد اخستل غوښتل او واقعي چې په داسې جامه کې هغه یوه شرقي پېغله ښکارېده. موږ ټولو د هغې صفت وکړ دا راته عایشې د کراچۍ نه راوړې ده، د نننۍ دستورې (فنکشن) لپاره مې په

خصوصي توګه واغوستلې، اوس خو زما نظر بیا د هغې د ګرځېدو په چالم او د هغې په سر د لویې لوپټې په څنګېدونکي پلو پسې اوړېدو، نن فهمیده اپا لږه غلې وه، د سیګرټو څښلو ته یې زور ورکړی وو، داسې ښکارېده لکه چې د هغې په اعصابو څه نوی بوج راغلی وي، د سترګو نه یې تورې حلقې تاو شوې وې. د هغې د خلې چوپتیا لکه چې د هغې د زړه دننه د یو پټ طوفان شغله خوړله. د غرمې د ډوډۍ انتظام ر چل کوپر هم دلته کړی وو، په ډوډۍ کې نور کسان هم شامل وو، هر څه چې وو هر څنګه چې وو، خبټه هم مړول وو، په پروګرام کې لږ وخت وو، دې دوران کې د مېډیا کسانو ته دا موقع په لاس راغله چې د مېلمنو سره خبرې وکړي. په ډېر ښه ماحول کې د مېډیا سره مو خبرې وکړې. د خپل راتګ مقصد مو بیان کړ، په خپل کړي کار مو خبرې وکړې. خو زیاتې پوښتنې زما نه زما د علاقې په سماجي حالاتو د زنانه وو په تعلیم، صحت او نورو سماجي مسلو وشوې. د سیمې د امن امان په هکله ډېرې خبرې وشوې، خو زما په سیمه د اور د لمبو په څنګ کې چې پښتنې پېغلې او نجونه د خپل سماجي ژوند د ښه کولو لپاره کوم کردار ادا کوي نو په دغه ټولو حوالو مې د هغوي مخې ته د پښتنو د امن پسندۍ او ترقۍ پسندۍ یو روڼ عکس وړاندې کړ. د مېډیا سره د خبرو اترو نه پس هاغه لوی هالم ته بوتلل شو، چېرته چې دا لوی پروګرام راجوړ شوی وو، په ګڼ شمېر کې خلك راغلي وو، چې زیات په کې د هند او پاکستان وو، او چې د پروګرام د پېلولو لپاره

رچل کوپر راوغوښتل شوه، نو د ناستو خلکو د لاسونو پړقا د ناستو خلکو د غوږونو پردې شلولې دا ټولې چکچکې د رچل کوپر په تن د مشرقي لباس لپاره وې. هغې د ټولو مننه وکړه، په درنو ټکو یې موږ ته هرکلی وکړ، د خپلې ادارې په اغراضو او مقاصدو یې رڼا واچوله، د اېشیا د هېوادونو په سماجي، اقتصادي او سیاسي حالاتو او د دې سیمې اولسونو ته د راپېښو مسلو په هکله کوټلې بحث وکړ او ادب او هنر یې د دې ټولو حالاتو د سمې لپاره د امن او مینې یوه لاره وګڼله. ناستو خلکو د رچل کوپر د خبرو ستاینه وکړه او د اېشیا سوسایټي امریکې هلې ځلې یې یو مثبت ګام او د وخت ضرورت وګاڼه. موږ درې واړه مېلمانه یې په ډېر عزت سټېج ته راوبللو زموږ د کار او زیار یې مېلمنو او ناستو راغلیو خلکو ته پرچار وکړ، په دې دوران کې رچل کوپر دا خواهش ولرلو او اعلان یې وکړ که چېرې مېلمنو د ځان سره خپل کتابونه راوړي وي نو مخامخ دې یې کېږدي چې راغلي کسان یې په بیعه واخلي، فهمیدې اپا ژر د خپلو کتابونو یو لوی کاغذي بند کاټن راوسپړه او د خپلو چاپو کتابونو ډېرې یې ودرولو... اوس د پروګرام اصلي برخه پیل شوې وه.کتاب چې د امریکې د سفارتخانې په مرسته په پاکستان کې د ماډرن پویټري اف پاکستان په نوم چاپ شوی وو، نن یې اېشیا سوسایټي له خوا د مخ کتنې دستوره کېدله. دغه کتاب هم حاضرینو لپاره مخامخ اېښودلی شوی وو، خو اول د هاغه نظمونو ذکر او پرانسته شروع شوه چې په دې کتاب کې یې

انګرېزي ژباړې موجودې وې... مور ته د خپلو خپلو نظمونو د اورولو بلنه راکړل شوه، لومړی زه د دې مقصد لپاره راوغوښتل شوم، زما پنځه واړه نظمونه ناستو کسانو ډېر وستایل، په دې ټولو مېلمنو کې یو هم پښتون نه و، خو د شعر یو داسې زور او جادو ضرور وي چې دا خپل پیغام هر چاته رسولی شي، ځکه چې شعر او هنر یوه افاقي ژبه ګڼلې شي. ماته داسې ښکارېده لکه چې زه د پښتو او پښتنو په محفل کې وېنا کوم... د هر مخ تاثرات زما د ژبې... زما د الفاظو، زما د لهجې او زما د احساساتو د پوهې وو، او بیا چې کله وقاص خواجه اول زما د نظمونو انګرېزي ترجمه وړاندې کړه، نو اوس زما د شعر معنا هر چاته رسېدلې وه، زما د فکر او د ناستو خلکو تر مینځ د ابلاغ ټولې فاصلې وقاص خواجه اخوا کړې وې. اوس ما لیدل چې ډېر خلك د خپلو څوکیو نه راولاړ شول او په زوره زوره یې ډېر وخت لاسونه پړقول او دا لمحه زما د ژوند یوه داسې شېبه وه چې د لوي الله(ج) شکر مې ادا کړ، په خپلې پښتو خپل هنر نوره هم ونازېدم. زما پیغام د دنیا د یو لوی وطن وګړو ته وړاندې وو. فهمېدې اپا هم د حاضرینو نه شاباسې واخسته، ناستو کسانو زمونږ د دواړو نه پوښتنې هم وکړې چې زمونږ د وطن او په خصوصي توګه د پښتنو په سیمه چې حالاتو کوم اور اخستې دی، په هغې کې پښتنه ښځه د خپل ادب، ژبې او ثقافت د ودې لپاره خپل تګ جاري ساتي او په خپل اعتماد ددې حالاتو په ضد یو مزاحمتي او دفاعي کردار هم لوبوي، خصوصاً

ناستو حاضرینو زما د وطن سیمو په حالاتو ځانونه خبر کړل او په داسې حالاتو کې یې زما کردار او ادبي زيار ته لوی درناوی راوښنلو، د اپا کتابونه په ډېرو ډالرو خرڅېدل او زه خپل نوي چاپ ناول ((ملکه)) ته د فکر په ټال ځنګېدم.

دا کتاب د پښتو وو، او د اپا خو د ډېرو کتابونو انګرېزي ژباړې هم شوې وې چې دا وخت د کتابونو په صورت کې د راغلیو مېلمنو د پام د لاندې وو، ډېر خلك به ماته رانږدې شول... ستاسو کتابونه نه شته؟ او ما به په ډېر ویاړ خپل کتاب ((ملکه)) راواخسته او مخامخ مې کېښود، خو د بده مرغه د پښتو یو ویونکی یو لوستونکی هم دا وخت په دې محفل کې نه وو، چې د یوې پښتنې دا زيار يې هم نانزولی واي. زه په دې احساس ډېره عمژنه وم، ټوله خوشحالي مې د صابون د ځګ په شان ناسته وه، د وطن په هاغه ادارو ډېر افسوس راغلو چې د ژبو او ادبیاتو د ودې لپاره په نوم خو جوړې دي، خو فعالیت نه لري. زما د ژبې او ادب لپاره ریاست تراوسه هاغه کردار ولې ترسره نه کړو، کوم چې د هغې حق دی، د ادب، ژبې او زما ثقافت لپاره زما د قام واکمنو عملاً څه وکړل؟ د یو پښتون ادیب شاعر لپاره داسې اداره ولې نه شته چې د هغه اثار په نورو ژبو وژباړي... فهمیده ریاض هم د دې وطن د یوې صوبې لیکواله ده، د هغې ډېر اثار مخې ته راغلي دي خو یوه بدنصیبه ژبه زما ده، موږ پښتانه ادیبان او شاعران چې په کورنۍ کچه مو لا

څوك نـه پېژنـي، خـو ژر مـې خپـل دغـه راپارېدلي احساسات پـه دې تسله وتمبـول چـې زه پښتنه لیکوالـه یـم، خـو بیـا هـم د دې حالاتو او محرومو باوجود نن زه او فهمیده ریاض دواړه پـه یوځـای یـو محفـل کې ناستې یو. په یو حېثیت رابلل شوي یـو. زمـا لپـاره خـو دا اعـزاز هم ډېر دی. خبر دی زما (ملکـه) دې هـم داسې پـروت وي، زمـا فکـر خو دلته راورسېده، په دې خبرو مې ځان ډېر په تسله وګڼلو، زه چـې د دې سوچونو د حصار نه راووتم، نو یـو اواز، زمـا ټولـه توجه ځانتـه راوګرځولـه، تاسـو پـه دې کتـاب ماتـه خپـل یـو لاسلیك (اټـوګراف) وکړئ، یو ښایسته زلمي لکه چې زما دا ټول پټ ماتم یې اورېدلی وي، او لکـه چـې زمـا د دې وخت لرونکي یـو یـو اضطراب پرېشـانه کړی وي، زه ډېره حېرانه شوم، ماته یقین نه راتلو چـې زمـا ((ملکـه)) هـم یـو ښایسـته زلمـي د ځـان لپـاره انتخـاب کـړې ده. څـه.....؟ مـا تپـوس وکـړو، هـو! تاسـو پـه دې خپـل لاسلیك وکـړئ، هغـه د کتـاب سـرپاڼه ماتـه پـه خپلـه ګوتـه پـه نښـه کـړه او مـا د پـرس نـه خپـل قلـم راواخستو، اوس زما په سترګو کې غټې غټې اوښکې راغلې وې، په رېپېدونکو لاسو مې خپل لاسلیك په خپل کتـاب وکـړ او چـې څنګـه مې کتـاب هغـه تـه ورکـاوه، پـه موټي کـې یـې پټ راتـه د لسـو ډالـرو نوټ کېښود. دلته زما جذبات بیـا بـل رنګـه شول. ایـا مـا وغوښـتل چـې زمـا کتـاب دې خـرڅ شـي؟ کـه مـا وغوښـتل چـې دا دې چاتـه ورسـي؟ دا احسـاس هـم ډېـر قاتـل وو... مـا خـو د خپلـې پښـتو قـدر ژړلـو، نـو بیـا دا خـو د پښـتو قـدر اوشـو... د یـوې پښـتنې لیکوالې

ډاډګېرنه خو کېږي. د دې لوی او یادګاري پروګرام نه پس ماښام دلته په بل لوی حال کې د اردو مشاعره ټاکلې شوې وه، چې د هغې په پېل کې لږ وخت پاتې وو. دلته په ناسته ډېره ستړې شوې وم، نو د بل پروګرام د ناستې پورې دا پاتې وخت مو د تازه کېدو له خاطره په ګرځېدو تېرول غوښتل. اوس اپا هم ښه په سُر کې وه ښه ډېر کتابونه یې خرڅ شوي وو، زه یې د لاسه کلکه نیولې وم او په توکل یوې دفتري کوټې ته ننوتو چې دا وخت په کې څوك ناست یا په کار نه ښکارېدل. دلته په یو لوی اوږد مېز تازه مېوې په ښایسته ښایسته رکېبو کې پرتې وې، د بندسر لوښي کې ګډه وډه وچه مېوه هم ښه ډېره پرته وه او ورسره د شرابو بوتلې د شیشې د ګیلاسونو سره هم پرتې وې. اپا خو چې دغه هر څه ولیدل او لادا هم چې بل څوك شته هم نه، نو ورغوټه شوه پرې، زما خو وارخطا شو، هسې نه دلته کوم مېلمانه راروان وي؟ خو هغې دغه ویل خوره، دا هم زموږ لپاره دي...! زه په دې سوچ کې وم چې دا خو ډېره بده خبره ده... چې په دې کې یوه غټه ځربه د میانه عمر ښځه راښکاره شوه چې د ډېر غټ والي د سوبه ورته ګرځېدل هم ګران شوي وو، فهمیدې اپا ته چې یې وکتل نو بې اختیاره ترغاړه وته، ماسره یې هم ډېر په محبت ستړي مشي وکړل، د دې مېرمنې نوم ثمینه قرېشي و، پاکستان کې د کراچۍ اوسېدونکې وه، په انګرېزۍ کې یې په ((صوفي ازم)) یو غټ کتاب هم نوی نوی لیکلی و، کوم چې موږ وروستو د ډاکټر عذرا رضا هم کره بیا د نظره تېر کړو، ثمینه قرېشي د ښځو د

حقوقو د یوې نماینده په توګه خپله پېژندګلوي لري، د کورني تشدد ښکار ښځو په ژوند او مسلو یې ډېر دستاویزي فلمونه هم جوړ کړي دي. هغه زما په راتګ هم ډېره خوشحاله وه، وروستو موږ ته ښکاره شوه چې دا ټول بندوبست او مېلمستیا هم زموږ لپاره وه، خو موږ پرې لږ بې موقعې راغوټه شوي وو. ثمینه قریشي ماته ډېره توجه راکوله زما د کلي، سیمې او د وطن دحالاتو د ښځینه وو د حال یې رانه بیا بیا پوښتنې کولې، د ښځو ډېرې ستونزې په دې خبرو اترو کې د بحث لاندې راغلې. په دې ډېره خوشحاله شوم چې د ثمینې بي بي د سوات د والي صېب د کورنۍ سره ډېر ښه تعلقات دي او چې کله هم پاکستان ته راځي، نو د والي صېب د اولادونو سره خامخا ویني ګوري، د عدنان اورنګزېب تپوس یې بیا بیا کاوه، چې زما د بچي په شان دی او ډېره مې نازوي، اوس د مشاعرې اغاز کېدونکی دی. رچل کوپر موږ پسې دې ځای ته په خندا راغله او د مشاعرې اطلاع یې راکړه. د مشاعرې د پاره هم هال د خلکو نه ډک وو، د پاکستان او هند وګړي د اسیا سوسایټي په ټولو هلو ځلو کې ډېر په مینه ګډون کوي. د رچل کوپر په تن هاغه لباس اوس لا نور ډېر ښکلی ښکارېدو، د مشاعرې د شاعرانو شمېره لږه وه، خو د اردو د مشاعرې لپاره د راغلیو کسانو ذوق د کتو وو، د مشاعرې مشره مېلمنه فهمیده ریاض وه، شهلا نقوي، افتخار نسیم، رئیس انعام او حمېرا رحمان په کې شامل وو، د مشاعرې لپاره هر شاعر د خپلې شاعرۍ نه ډېر ښکلی انتخاب حاضرینو ته

وړاندې کاوه او هغوي په چکچکو شاعرانو ته شاباسي ورکولو، دې مشاعرې تــه د پاکســتان نــه د اردو نومیــالی شــاعر او دانشــور افتخارعارف هم غوښتلی شوی وو، خو د ځینو مجبوریتونو له کبله د هغه تګ سمی ونه خوړه، د مېلمنو لپاره د تودې کافۍ بندوبست هم و.

زه یوځل بیا د ثمینې په څنګ کې ناسته وم، چې په دې کې یوه لوړه دنګه خوږه ښځه غلې شان زما بل لاس ته په خالي څوکۍ کېناسته او په پښتو ژبه کې یې راته په خېر راغلی ووایه، ډېر وخت پس یو غږ زما غوږو ته د پښتو راغلی و، ژر ورته راوګرځېدم، خو اوس هغه ماته د ترغاړې وتو لپاره راولاړه شوې وه، هغې زه دومره په مینه رانږدې کړم لکه چې یو بل مو د مودو څخه پېژندل، ((زه د ناګمان د شبقدر اوسېدونکې یم او زما نوم نسیمه خان دی)) هغې ژر خپل ځان په ما وپېژنده، ما ورته وویل ډېره خوشحاله شوم ستا په لیدو، ما هم ورته د خپلې خوشحالۍ اظهار وکړ او بیا تر ډېره وخته په روانه ساده پښتو کې د هغې خوږو خبرو زه په خپل جادو کې وساتلم. نسیمې زما نه زما د ادبي هلو ځلو او کتابونو پوښتنې وکړې، یو کتاب یې په لس ډالره زما نه په بیه واخست، هغې هم خپل یو تنظیم چلولو او په اسیا سوسایټي کې یې خپل غړیتوب هم لرلو، مشاعره خپل اخري پړاو ته رسېدلې وه د مېلمنو د هال نه د وتلو سلسله روانه وه، خو نسیمې زما څخه د جدا کېدو زړه نه کېده

او نه ترې زما ، هغې ته چې کله زما د ناروغۍ احساس وشو نو اوس يې په ډېره کلکه راته بيا بيا وويل، مه ځه مرې!! ماسره به يې... پاتې شه. دا به زما خوشحالي وي چې ستا د بچي زېږون زما کره وشي. خو ما ورته هاغه مجبوري مخې ته کړه چې داسې به مې کړې واي خو که خاوند راسره واي، په هر حال په هغې ناوخته کېده ځکه چې د هغې کور ته د دوو ساعتونو د لارې سفر و، ماته يې خپل د پتې کارډ راکړ او په ډېره مينه يې رانه رخصت واخست. مرې پاتې شه کنه..! هغې لکه د وړو ماشومانو ماته منت کاوه، او ما به ورته په زوره زوره وخندل، د خپلې بې پناه مينې پنډونه يې راپه سر کړل او ددې خبرې کلك لوظ يې رانه واخست چې کله ستا د بچي زېږون وشي، نو ما به خامخا خبروې، ما ورسره وعده وکړه او داسې هغه ورو ورو د خلکو په ګڼه ګونه کې زما له نظره پناه شوه، د نسيمې سره زما خبرو دومره وخت واخست چې زما د خياله دا ببخي وتلې وه چې مشاعره سرته رسېدلې ده او پيني عاجزه د ډېر وخت نه زما په انتظار وه چې زموږ ګرځول راګرځول ورته سپارلي شوي وو، اوس چې کله پيني بيا بيا خپل ساعت ته کتل نو ما ته اندازه وشوه چې زموږ د تللو وخت دی، اپا هم چرته د هال به بل سر کې چاسره په خبرو ولاړه وه، خو د پيني چستۍ او چابکۍ د کتو و، ژر به د هغې ځنګ ته هم په منډه ورغله او بيا به ژر ماله د هغې لږ وخت مو ضايع کړو، خو دا غم به د هغې وو چې وخت يې څومره قيمتي وو-؟ په هر حال اوس يوځل بيا د نيويارك په يو بل ښکلي مانبامي کې

د رڼاګانو او تیارو په پټ پټهوني کې د ټیکسي په انتظار ولاړې وو، نن چې دې ښار د رڼا او رنګونو کوم لباس اغوستی و، نو هغه د یو خیالي جانان د ښایسته تصور په شان و، د ښار د ماښام رومانیت بیا په غورځنګونو و، موسم نن ډېر یخوالی لرلو، یو دم د یخې هوا روماني منګولو د احساساتو دنیا راویښوله، دې نرۍ هوا به زما د بورقې نقاب زما د مخ نه کله په یوه اړولو او کله په بله. ټوله ورځ ډېره بې ارامه او مصروفه تېره وه، خو زما په بدن د ستړیا هېڅ اثار نه وو، زه داسې ګرځندۍ وم لکه چې زما په وجود هېڅ اضافي پېټی نه وو او بیا یوې ټیکسي موږ لږ وخت پس د خپل هوټل مخې ته کښته کړو، خو زما بدن اوس لږې ستړیا په خپلو لاسو کې ونیو ځکه چې د خپل کټ او خپلې کوټې اسره مې لیده، د ټولو نه مې اجازه واخسته او په خپله کوټه کې مې د ټولې ورځې ستړیا د تودو اوبو په غسل دمه کړه، دوه رکعته نفل مې ژر ژر د فرض لمونځ سره اداکړل او بیا بې غمه په خپل کټ کې پرېوتم. د خوبونو ښاپېرۍ ژر خپلې غېږې ته کړم، د خوبونو دنیا به ډېره رنګینه رنګینه زما مخې ته وه، د ورځې ټولې سرګرمۍ به مې لکه د فلم په سکرین کتلې. کله به خپل وطن خپل کور ته واپس تلې وم، کله به مې ځان د اولاد د زېږون په مرحله کې د روغتون په کټ پروت لیده، د خپل بچي راتګ ته به ناکراره وم، د دې مرحلې هر درد به مې د زغم په تار کلك ګنډلی و، کله به مې خپله مرګي حال ترور د ځنکدن په حالت کې لیده، کله به روغه جوړه د خوبه راویښه کړم، اوس به په ویښه

دغه هر څه زما سترګو ته کېدل، خوب به لرې وتښتېده، په دې کېفيت کې يوځل بيا ويده شوم، چې د کوټې د دروازې د ډبېدو په غږ په هېبت راپاڅېدم، زړه ته مې راغله... لکه چې زه ويده پاتې وم او څوك زما ويښولو ته راغلي دي، اف! سر مې په دواړه لاسه نيوو چې ور يوځل بيا وډبېدو، پښې ابله چې مې دروازې ته منډه کړې ورو شانته مې تمبه نيمکښو کړه او چې په غور مې وکتل نو اپا ولاړه وه، ما سترګې مښلې.. هن واخله تا د شپې ډوډۍ نه وه خوړلې تا له مو د بازار نه برګر راوړ، دې وېنا سره هغې يوه بنده لفافه ماته راوړاندې کړه. او ايله ماته راياد شو چې زه دومره ژر ويده شوې وم چې ډوډۍ خوړل مې هم هېر شوي وو، د اپا سره وروستو په لږه فاصله وقاص خواجه هم ولاړ وو، ما يې مننه وکړه خو دا مې ورته هم وويل چې ولې مو دا کړاو وکړ، هغه په خندا شوه ويل يې لېونۍ! تانه زيات خو ستا بچي ته ددې ضرورت دي. د اپا کور دې ودان وي زما لپاره به يې ډېر فکر کاوه، اوس هغوي بېرته لاړل او زه په دې تسله شوم چې شپه خو لا په سر پرته ده، دا خو زه وختي ويده شوې وم، ما د ماښام نه پيني ته معذرت کړي و چې د شپې په ډوډۍ زما انتظار مه کوئ، ځکه خو اپا په خپل خرڅ ماته د بازار نه تود برګر راوړي و، برګر مې په مېز کېښود او ما ځان بيا کټ ته ورساوه، چې د خوب شلېدلې لړۍ مې بيا پيوند شي، سحر وختي مې ځان تيار کړ او د ناشتې لپاره ټاکلې ځاى ته مې ځان ور ورساوه، دلته مې خپل ملګرې څوك هم په نظر رانغلل، چې اپا او

وقـاص مـې ونـه لیـدل نـو راغلـم د هوټـل پـه لـوی لاونـج کـې پـه یـوه ښایسته چوکۍ کېناستم، سحر وختي و خـو دلتـه د خلکـو یـوه لویـه مېلـه پـه نظـر راتلـه، څـوك د هوټـل نـه روانېـدل او څـوك ورتـه راتلـل، عجیبـه منظـر و، د هوټـل کارنـده عملـه د مسـافرو پـه خـارجولو او ځـایولو کـې بوختــه وه، د بېګونــو د پــایو کړهــار، د چیتــو پیتــو جاپانیانو او چینایانو د خبرو ګنګوسو ډېر خوند راکاوه، ډېرو جـوړو بـه د یو بل نه لاسونه په مینه تاو کړي وو او د ژونـد او رومـان بـه نشـه کې به ځنګېدلي روان وو، ډېـرو تلونکـو راتلونکـو خـو بـه ماتـه هـم د یوې مسکا سره وکتل او په منډه بـه تېـر شـول. دلتـه مـا ډېـرې غټـې غټـې په وجود پنډې زنانه لیـدلې... ډېـرې نـرۍ زنانـه مـې هـم پـه نظـر راتلې چې لکه د نازك تار ګومان پرې کېـده، دا خلـك د خپـل صـحت ډېر خیال ساتي، ورزش او پیاده ګرځېدل خو کوي، خـو چـې پـه ډېـرو نـرو ښـځو دا دومـره وزن څنګـه جـوړ شـوی وو؟ خـو سـره د غټـوالي د هغـوي چسـتي او د تـګ چـال د کتـو وو، زمـوږ خلـك خـو چـې وزن واخلي یو قدم هم نه شي تللی، په بدن بـه یـې عـامې جـامې پتلـون او کمیس پراته وو، بلخوا موږ یو چې د اسراف خپـل یـو یـوه جـوړه بـه د زرګونو روپو وي، خو د هغې به بیا بیـا اغوسـتل خونـد نـه راکـوي. د ژوند هم دې رویو زموږ مسایل زیات کړي دي او نن زما د ټولنې یـو نه یو بنده په څه ناڅه دغـې مـرض اختـه دی. د دې خلکـو سـادګۍ او ښه ژوند ښه زغـل او مطمینه څېـرو زه هـم د فکـر پـه ګـودر لاهـو کـړې وم، وخت په مزه مزه تېرېـده چـې د لـرې نـه مـې اپـا پـه دانګـو دانګـو

راراوانه ولیده ستا، ستا طبیعت څنګه دي؟ هغې زمانه لومړۍ پوښتنه به دا کوله، ډېره په مینه او شفقت یې لکه د خپلې لور نازولم، ما ورته د خپل ځان پوره باور ورکړو، چې ښه یم، بیا مو خپلو ځایونو ته د ناشتې لپاره ځانونه ورسول، سحر وختي د ګرمې ترخې کافۍ ګوټونه تېرول مې دلته سمه نشه جوړه شوې وه، حالانکه زه به اپا د ډېرې خشکې کافۍ څښلو څخه منع کولم، خو زما به بغیر د شودو کافي خوښېده، دلته د خوراك څښاك نه خو به د حرامو مردارو په خیال زما زړه د خرابېدو ډېره ګوزاره مې په مېوو، ایشېدلو هګیو او په سپوره، ډبل روټۍ روانه وه، د چایو او ناشتې په مېز یوځل بیا د دنیا په روانو حالاتو پېښو او واقعاتو د خبرو سلسله پېل شوه، وقاص په امریکې کې د خپلې استوګنې او د ځینو ستونزو خبرې کولې او ما سوچ کولو چې دلته د خلکو دا مسایل څنګه دي؟ دلته خو ډالر خبرې کوي او چې د معاش ذریعه دې وي، نو بیا خو دلته ژوند ډېر ښه دی، خو وقاص به اکثره دا خبره کوله چې څلور کسه په کور کې د ګټې وي نو هله به یې د کور ګوزاره کېږي او په پاکستان کې کورنۍ به یې اسوده او خوشحاله وي. په داسې حال کې به راته خپل وطن جنت ښکارېدو که چېرې د امن و امان حالت یې سم شي نو زما د وطن خوشحالي او د اولس اسودګي به یې د کتو شي. که چېرې د بدعنوانه حاکمانو د لاسه وځي... نو بیا خو به یې تماشه جهان وکړي خو دا خو یو ارمان دی او تل پاتې ارمان به وي، شاید... اوس پیني هم په خپل وخت

راورسېده هغې به د کور نه ناشته کړې وه، نن د ایجندا له مخې تفریحي ورځ وه، یا خو به د فلم کتو ته سېنما ته تلل وو او یا د سمندر سېل ته، فهمیدې اپا خو معذرت وکړو چې زه ډېره تلې راغلې یم، نه د سمندر غاړې له ځم او نه فلم کتو له، دغه معذرت د وقاص خواجه هم وو خو زما د سمندر د غاړې سېل ډېر ارمان وو، ځکه چې په ژوند کې دا موقعه ویړیا ګوتو ته راغلې وه او بیا د ژوند او داسې اتفاقاتو څه پته لګي؟ اوس پیني یواځې زما لپاره په انتظار ولاړه وه، یو ځل بیا پیني یوه ټیکسي د لاس په اشاره ودروله او بیا ډرائیور ګاډی د سمندر د غاړې په لار په حرکت کې کړو.

نن چې مې په رڼا ورځ د نیویارك د ښار سېل کولو، د ښار خایست د وخت په هر کېفیت کې ډېر د مزې وه، لکه جانان چې په هر لباس کې بس جانان ښکاري، دغه د جانانه رنګونو او اداګانو ښار نیویارك هم سترګو ته دومره تسکین ورکوي، زړونو ته د لېونتوب د درزا چل ښايي، ژوند په کې په هره لار، په هر سړك، په هر ګودر ډېر د خوند روان دی، وختونه پکې د دې مثالي جانان د حسن د نغمو په ژبه ګویانه دي، د دنیا لوی لوی منظم پولونه چې د ګاډو د رش لوی پېټی یې په ډېر استقامت په سرونو اوچت کړی دی، د دې مشیني ښار ژوند ډېر په هنګامو کې تېرېږي، خو د استوګنو په څېرو یې د ستړیا کرښې بېخي په نظر نه راځي، بلکه دلته ټولې پېغلې لکه د کوه قاف د ښاپېرو په څېر د خپلې ترقۍ په

وزرو د ژوند په فضاګانو کې په الوت دي، کراچۍ مې رامخې ته شوه، لاهور مې په نظر شو، خو چې زړونه مو پرې راټول دي نو خپل پېښور او خپل کابل راته بې دریغه رایاد شول، زړه مې د دې دوه ښارونو په مینه او یاد راټول غوندې شو، اوس راته نیور یارك یو عام ځای، عام ښار ښکارېدو، که څه هم ځمکه یې ډېره پراخه ده، خو د ځمکې په سینه ولاړو دنګو ماڼو د نیویارك اسمان بېخي تنګ کړی دی، لکه چې د ښار اسمان هم ددې ودانو په ستنو ولاړ وي، ګاډی د سمندر غاړې ته نږدې شوی وو، دلته هم د ژوند خاپستونو خپلې کېږدۍ لګولې وې، د انسانانو یو بل سمندر هم په نظر راتلو، نن د اتوار ورځ ده، د مئي هم وړومبۍ نېټه ده، په ښار کې عامه چټي وه، نو نن دلته ډېره ګڼه ګوڼه وه، خو حقه حېرانه وم چې د جاپانیانو او چینایانو یو لوی سمندر په دې پرسکونه ځای او ماحول کې یوه ناقلاري پېدا کوله، په اعصابو او غوږونو د هغوي چنګ چونګ ډېر بد لګېدو، یوه لویه اژدها کشتۍ د سمندر غاړې ته لنګر انداز شوې وه، او د خلکو قطارونه ترې بهر راوتل، ماته پینې په یو خایسته او پرسکونه ځای کې د ناستې وویل او هغه خپله د کشتۍ (بوټ) د ټکټ اخستلو لپاره په مقرره ځای کې په قطار کې ودرېده، امریکایي قوم به هر څه مات کړي خو د خپل ژوند نظم و ضبط برقرار ساتي او د دې خبرې عملي مظاهره مې د دې قوم په ډېرو ځایونو کې ولیده، زه په ناسته ناسته ستړې شوم، راپاڅېدم د سمندر په غاړه لګېدلې د اوسپنې تورې غټې جنګلې

سره ودرېدم، او په چپو چپو سمندر ته مې کتل، یو ځل بیا د تصور دنیا ته ورګډه شوم، خپل بچی مې د لاس نه نیولی وي او په داسې خایسته ځایونو یې ګرځوم، کله ورته یو شی اخلم او کله بل، خو دلته ډېر خلك موجود دي، په دې ګڼه کې زما (هلمند) زما نه بې درکه شي، زه چغې وهم، هلمند.....! هلمند.....! ته چېرته یې؟ لکه د لېونو ګرځم اخوا دېخوا ګورم خو هلمند نه وي په چغو ژاړم د سر وېښته شوکوم، خو هلمند په نظر نه راځي، پلیز....!! د پیني په غږ زه ددې بدرنګه تصور د ټال نه راکوزه شوم، اف خدایه! څنګه بدرنګ خیال وو، ددې خیال سره مې ټول وجود په لړزان شو زړه مې بې واره بې واره درزېده، پیني! ماته په ځیر شوه، واخله کور ته فون وکړه، هغې ژر خپل موبایل ماته راوړاندې کړو، او ما د دې احساس نه د وتو د پاره دا غوره وګڼل چې ژر د خپل خاوند غږ واورم، د کور کلي په حال ځان خبر کړم، د خپلې ترور پوښتنه وکړم، د نایاب د فون شمېره ډېره ژر برابره شوه، د بلې خوا نه مې د هغه غږ واورېد، ټول حال یې راکړو، زما څه قدرې تسلي وشوه، ته فکر مه کوه خپل وخت ښه تېره کړه، چکرې ولګوه او د ځان خیال وساته، د خپل ژوند د ملګري په دې بې پناه مینه مې زړه نور هم غټ شو، د پروګرام د کامیابۍ زېری مې پرې وکړو، ورته مې ووې چې دلته زما ډېره لویه حوصله افزایي وکړې شوه، هغه هم زما په ډاډګېرنه ډېر خوشحاله شو، خبرې مې کولې چې پیني دوه ټیکسه په لاس کې نیولې راښکاره شوه، د نایاب سره مې خدای په اماني وکړه، او زه

راپاڅېدم خو کشتۍ ته د خلکو لوی لوی قطارونه ولاړ وو دومره ژر به مونږ څنګه تلو؟ نو د انتظار نه بله چاره نه وه، خو د دې انتظار خپله یوه مزه وه، سترګو پکې خپلې لمنې د ډېر څه نه ډکولې زړه د یو لاړواله راحت په درشل ولاړ وو، لېونۍ درزا یې څه بل رنګ وه، زه د ژوند او ښکلا ګانو په منظرونو کې ډوبه وم، قطارونه په ورو ورو وړاندې کېدل کله کله به د دې لویې کشتۍ دنګ لوړ قامت ته په کتو خپلې حېرانتیا د لاسه نیولې وم، د هغې نه چې کوم د شمېره وتلي خلك راوتل نو هغه وخت ما د کشتۍ د دننه جهان د پراخوالي اندازه لګولې وه، یوه لویه دنیا یې په خپله سینه کې ځای کړې وه، اوس یې د نوو سېلګرو لپاره خپله غېږه خورولې، خدای خبر چې دننه به دا څنګه وي؟ ما سوچ کولو، او بیا هغه وخت هم راغلو چې مونږ په خپل نوبت د کشتۍ په زمکه قدم کېښود، څنګه څنګه چې مخکې تلم زما حېراني ډېرېده، یو لوی ښار مې د سترګو وړاندې وو، د ښار سینګار کړي بازارونه او هوټلونه لکه د ژوند د تودې مېلې ښکارېدل، د چینایانو او چاپانیانو ګڼه ګوڼه راته اوس ډېره د مزې لګېده، ځینو جوړو پکې یو بل سره لاسونه او غېږې د ژوند او محبت په لوظ ټینګې نیولې وې، ما خپله کېمره پیني ته حواله کړه چې د دې خایسته منظرونو د قید کولو هڅه وکړي، پیني د کشتۍ په هر منزل زما تصویرونه واخستل، دلته په هر ځای کې د ناستې خایسته ځایونه موجود وو، خو خلك په ولاړه ډېره خوشحاله وو، اوس مونږ د کشتۍ اخري سر ته ختلي وو، دلته د سمندر هوا ډېره

په زور وه، د نيو يارك ښار د خپلو هنګامه خېزو هلو ځلو سره د سمندر په سينه د ولاړې كشتۍ نه لانور ښكلي ښكارېدو، اوس كشتۍ د تګ لپاره خپل اړخ بدل كړو، په ډېر مكېز په ډډه واوړېده، د سمندر په سينه د نرمو نرمو څپو په څنګ رواني كشتۍ لكه چې ټول سواره د رنګونو او خوندونو يو خايسته جهان ته په مخه كړي وو، د خلكو خنداګاني، د مينو پټې ښكاره ګنګوسې، د يو بل په څنګ كې د نزدې ولاړې لېونتوب ته لكه چې يوه نوې مستي وركړې وه، دې سفر رنګونه راغونډول او د خپل ((ياد)) په خزانه كې يې د تل لپاره خوندي كول، ما هم دا ټولې د ژوند او سرور ډكې لمحې د ځان دننه جذب كولې، ما ګڼل چې ددې يادګاري لمحو د خوشحالۍ او لذت احساس زما بچي هم محسوس كړي او هم داسې يې كول ځكه خو به يې په يو ټوپ زما تر زړه خپل ځان راورسولو، ماته يې بيا بيا دا باور راكولو، زه تاسره يم، زه هم دا هر څه وينم، كله چې زه ستا غېږې ته راشم نو زه به تاته ټول حال ووايم، ددې پركېفه تصور سره به مې سترګې، د سرور د يوې ناوياته نشې سره د څه وخت د پاره درنې غوندې شوې، د پيني غږ به د كشتۍ جهان كې بيا اودرولم، هغې په ناسته، ولاړه غرض د هرې زاويې نه زما تصويرونه اخستل او ورسره ورسره يې د سمندر په غاړه پروت د نيو يارك د ښار د يو يو ښكارېدونكي ځاى زما سره پېژندګلوي كوله، په دې ټول چكر كې ښكارېدونكې ټوله وداني تجارتي مركزونه دفترونه او د استوګنې ځايونه وو، د دې

کشتۍ د یو تن کرایه پنځوس ډالره وه، ما سوچ کولو چې د کشتۍ دننه تجارتي بازارونه، دوکانونه، هوټلونه، چې خلکو ترېنه خوراکي توکي رانیول او په مزو یې خوړل د دې یوې کشتۍ د یو تګ (چکر) نه به څومره امدن راځي؟ هم دغه وجه ده چې دې قوم د خپلو وسایلو د سېوا کولو د پاره د امدن نوې نوې وسیلې ځانله برابرې کړې دي، زه په دې سوچونو کې راګېره وم او کشتۍ اوس د سمندر دنګو دنګو څپو ته رسېدلې وه، ما کتل چې د اسمان په مخ د وریځو غټې غټې سپین او خړ ګټان هم د نمر د پلوشو سره په انګته وو، خایسته خایسته مارغان به راوالوتل او د کشتۍ په بلو او چجو به کېناستل، نورې وړې وړې کشتۍ هم د سمندر په غېږه کې لرې لرې روانې په نظر راتلې، موسم نن د وریځو او د لمر د مقابلې وو، دغه د وریځو او لمر پټ پټوني ډېر خوند راکولو او ډېر د فطرت لېونو دغه ننداري په خپلو کېمرو کې خوندي کولې، په اسمان د خایسته برګو برګو مرغانو لښکرې داسې په قطار کې روانې وې چې وریځو ته یې خُلې ورکولې، دې سره به د سمندر نه د یوې کاواکې هوا د زور چپه راوچته شوه چې زما د لوېې درنې برقعې نقاب به یې زما د مخ نه ډېر په شرارت اخوا کړو، خو د سرڅپو ټکي مې په سر ډېر ټینګ نیولی وو، لکه د خپلو پښتني روایاتو، د سر ټول ترلي وېښته به مې په مخ د هوا د زوره دانه وانه شول، دا چکر په یو ساعت کې سرته رسېدلی و، اوس کشتۍ د واپسۍ په لور خپل د ودرېدو ځای ته رسېدونکې وه، د خلکو د وتلو سلسله

بیا په دوام کې شوه او داسې د ژوند دا یادګاري سفر د تل لپاره د یاد په تختئ لیك پاتې شو.

(د ډاکټرې عذرا رضا کره د غرمې ډوډۍ)

د سمندر د سېل نه په واپسۍ یو ځل بیا پیني په منډه وه، نن یوه بجه د عذرا رضا کره تلل وو، د ټولو مېلمنو په درناوي کې نن د غرمې د ډوډۍ انتظام هغې په غاړه اخستی وو، عذرا رضا د کراچۍ سره تعلق ساتي، د ښځو د رنځونو ماهره ده او د خپلې کورنۍ سره په نیویارك کې مېشته وه، د اردو ښه ادیبه او شاعره ده، دلته خپل کلینك هم چلوي، کور ته یې د نیم ساعت په اندازه سفر وو، په لاره مو فهمیده ریاض او وقاص خواجه هم راواخستل او بیا لږ ساعت پس د یوې کمې ودانۍ علاقه چې ډېره شنه او زرخېزه وه، لوی لوی پراخه چمنونه او د لوبو مېدانونه پکې په نظر راتلل، راورسېدو، ګاډی د یوې دنګې لوړې ګڼ شمېر منزله ودانۍ مخې ته ولاړ وو، دلته هم یو ولاړ محافظ مونږ ته اول خو برند برند وکتل، پیني ورته خپل کارډ ښکاره کړو او مونږ ته یې دننه د تلو اشاره وکړه، دلته هم یو لوی پراخه لفټ د تلونکو راتلونکو د ورړلو راوړلو کار کوي، مونږ د لفټ د دولسم لمبر منزل بټن زور کړه، دلته ګېر چاپېره د ډېرو کورونو پورې تنبې لکه چې دننه دنیا یې په خوب ویده ده، د عذرا رضا په فلېټ د هغې د نوم تختئ لګېدلې وه، د اطلاعي ټلۍ په کړنګا عذرا رضا زموږ مخې ته په مسکا

ولاړه وه، په پاکستاني لباس کې ډېره باوقاره ښکارېده، ټولو سره یې په مینه ستړي مشي وکړه، کور یې ډېر ښکلیسینګار کړی و، د دننه تلو سره سم مو سترګې د باورچي خانې په مېزونو د ټولو تیار شوو کورنیو پخلو په لوښو ښخې شوې، د تازه پخلي رنګ رنګ مصالو خوشبویو راته اشتها څه بل رنګ راژوندۍ کړه، دلته د کورونو د تعمیراتو طرز بېخي جدا دی، د پخلي ځای به ټول ښکاره وي، په ډېر هنر سره سینګار شوی د پخلي ځای د عذرا رضا د کورنۍ ژوند سره د لرلې مینې او هنر یو ثبوت وو، په هر ګوټ کې پروت په خایسته مېز د مصنوعي بوټو او ګلونو ایښودې شوې ګملو خو سترګو ته یو نوي طاقت ورکولو، د کور یوه لویه برخه په ښکاره کتابخانې مشتمله وه، په کتابتون کې ډېر په ترتیب د کتابونو د روایت په سمون ډېر په منظم ډول د بېلا بېلو موضوعاتو کتابونه ایښودل شوي وو، چې د ډاکټرې عذرا رضا د علمي او ادبي ذوق ترجماني یې کوله، مونږ د هغې د کتابتون په ګوټ ګوټ وګرځېدو او هغې په منډه منډه خپل نیمګړي کارونه سرته رسول، دې دوران کې د دروازې ټلۍ بیا په ګړنګار شوه، ډاکټر عذرا دروازه خلاصه کړه، اوس ثمینه قریشي، شهلا نقوي او افتخار نسیم په مسکا مسکا رانغوتل، ټولو د یو بل نه حال احوال وپوښتل، ثمینه قریشي زما نه زما د صحت تپوس وکړو، خو هغې چې زه خوشحاله خوشحاله ولیدم نو دا هغې له زما په روغ صحت پېغام وو، د خبرو اترو او ټوقو ټقالو یوه مزېداره سلسله تر ډوډۍ شروع شوه، عذرا

رضاا هم خپل نیمګړي کارونه سر ته کړي وو او زموږ سره شامله وه، خو فهمیده ریاض غږ وکړو، موږ خو ډوډۍ ته هم راغلي یو کنه، د هغې د یادګېرنې په دې خبره ټولو وخندل په ټول کور کې د خوشبویه مصالو او پخلو خوشبو خورې وې، زه خو د ټولو نه زیاته خوشحاله وم چې د کور پخلي به مې نن خوړو، په دې خبره اوس عذرا ټولو ته د ډوډۍ خوړلو غږ وکړو، په ټولو اختر شو، په اوږدو مېزونو ګرمې ډونګې پرتې وې، چې د هغې نه سر اخوا کول څه وو چې بس بیا یو بل منظر و، د ایشېدلو سپینو وریجو سره په چرګ کې پوخ کړي مزېدار او مصاله دار د مسورو دال، ماسته، چکنې، اچار او ورسره ورسره د شړشمو ساګ دا ټول زما د خوښې پخلي وو، د شړشمو د ساګ ذایقه خو به مې په ژوند هېره نه شي، نن مې لکه د خپل کور د خپل لاس ډوډۍ لکه چې خوړلې وه، ددې نه پس د عذرا رضا په کور کې د یوې وړې شان اردو مشاعرې بند بناء هم موجوده وه، مشاعره فهمیده ریاض په خپلو خایسته شعرونو او افتخارنسیم په خپلو ترسکونو (مزاحیه) شعرونو اولوټله، پینې موږ ته د تلو غږ وکړو موږ هم د دې محفل نه اخر په نه زړه پاڅېدو، د خپلې کوربنې مننه مو وکړه او د یو بل نه مو د ژوند په تمه اجازت واخستلو، په نیو یارك کې زموږ ټولې هلې ځلې سرته رسېدلې وې، د عذرا رضا د کور مخې ته په شین چمن کې د هوا په زمزمه غلی غلی د سرو ګلابونو بوټي په ورو ورو خوځېدل، زه د یو ګلاب په څنګ کې د پښو د پنجو په سر کېناستم، په خپل لاس مې د

ګلاب یـو خند پـدلی ګـل ورو ورو محسـوس کـړو، بیـا مـې د هغـه د خوشبو مستۍ اخستلو د پاره خپلـه پـوزه دغـه ګـلاب تـه نـږدې کـړه، خـو زمـا احسـاس تـه د هغـه ګـلاب نـه ښـخـي هغـه خوشـبويي رانغلـه کومـه خوشـبويي چـې زمـا د وطـن ګلابونـه لـري، خـو د هغـه خـاورې خوشبويي هم زما د خاورې په شان جنتي نه وه، زمـا پـه خيـال د خپـل وطـن د ګلابونـو او خـاورې خوشـبويي راخـوره شـوه، مـا څـو اوږدې اوږدې ساګانې واخستې، د سترګو ليدل د پردۍ خاورې ګلونـه وو، خو احساس د خپلې خاورې په خوشبويي معطره وو، وخت مازيګرى وو، د نيو يارك په اسمان د لمر رنځورې پلوشـې هم د ورځـې د سفر نه ستړې ستړې وې، فهميده رياض او وقاص خواجه خو نـن ماښـام په نيويارك کې په يوه واحده برطانوي وړې کيفي کـې د چـايو څښـلو پروګرام ټاکلی وو، په لاره لاره مې د خپلې کېمرې سينه د تصـويرونو نه ډکه کړه، د ښار يو يو منظر مې پکې قيد کړو.

مـونږ د هغـه کېفـۍ مخـې تـه ولاړ وو، دا کېفـۍ د برطـانوي طـرز يـو خايسـته مثـال دی او چلـوونکي يـې هـم د ولايـت دي، پـه نيويـارك کـې د چـايو څښـلو دا ځـای ډېـر ښـکلی دی، خلـك ورتـه پـه ډېـره مينـه راځـي، د برطـانيې د حکمرانـۍ د دور ډېـر تـاريخي تصـويرونه پـه دې وړه شـان کېفـۍ کـې لګېـدلي دي، چـې د خپـل شـاهي دور د عـروج و زوال قيصـه هـم راتلونکـو تـه کـوي، د چـايو څښلو د لوښو طرز يـې هـم ډېـر کلاسـيکي او د خونـد و، سـوچه نـرۍ

نرۍ لکه کاغذ پیالۍ پرچونه، واړه واړه چیت چیت ښایسته ټاپې دار چانکونه، د څلورو مېزونو چې هر مېز د څلورو کسانو د پاره جوړ وو دا لنډه تنګه کېفۍ دومره ښکلې وه چې بهر ورته ګڼ شمېر راغلي خلك خپل وار ته په انتظار ناست وو، بهر په لوی پراخه ځای کې په ترتیب د ناستې د پاره چوکۍ ایښودې شوې وې، څنګه چې یوه مختصره عمله دننه د مېلمنو خیال ساتي دغه رنګ د برطانیې د شاهي خاندان په څېر ټوپۍ په سر دا ټوله عمله بهر هم د راغلو مېلمنو د پاره لاس په نامه ولاړه وي، هر یو تن ته یو چټ ورکوي د خپل نوبت او شمېرې، د مازیګر وخت خپل پړاو سرته رسولی وو،تود ماښامي د نیو یارك ښکلاګانې په خپلو شوخو چونګارو رابېدارولې، وقاص خواجه خواهش وکړو چې د چایو سره څه خوړل هم پکار دي، او بیا لږه شېبه پس د ورکړي ارډر مطابق د ګرمو ګرمو چایو سره د تازه بېکرۍ د دې نمکینې دانې چې اون نه یې تودې تودې راوخکلې وې، مونږ ته وړاندې کېښودې، د چایو سره واقعي چې دي خوراك خوند وکړو، دلته د خوراك نه پس هسې د ناستې تصود نشته، ځکه نو د بل د پاره مو غږ وکړو، ټول شپږ دېرش ډالره بل وو، وقاص اووي چې امریکایي رواج به وکړو، بوج په یو کس ښه نه وي، دولس دولس ډالره مو راجمع کړل او د تلو د پاره راولاړ شو، د امریکایي رواج دا انداز د بوج د تقسیمولو ډېر ښه خو ده، خو ما سوچ کولو چې زموږ پښتني روایات د مېلمه پالنې په دنیا کې مشهور دي، ځان به خرڅوو خو د مېلمه مېلمستیا

به کوو، مېلمه به نازوو، بحرحال د دوي رواج ته ګوته نه نیسو، د واپسۍ د پاره په هاغه لاره پېدل رااوان وو.

دې ماښام خپل رومان او مستي د هر چا سترګو ته رسوله او سترګو زړونو ته ښکته کوله، لږ مخکې چې راغلو نو دوه ماشومان چې عمرونه به يې دولس دیارلس کاله وو، خایسته هلك (د مزېداره نوي نوخېزه پېغلوټې.....چې د نوي پېغلتوب په درشل یې لا پښه کلکه کړې هم نه وه، خو د رومان یو خایسته جهان یې د خپلو معصومو اداګانو په زور جوړ کړي وو، دغه ماشوم یې کلك راترغاړې ایستي وو، دواړو د هر چا نه بې نیازه د یو بل سترګو کې په مینه کتل، لکه چې د زړونو خبرې یې کولې، لکه ځینې د نوې ځوانۍ خواږه یې په یو بل پېرزو کول. لکه چې یو نوي جهان یې جوړولو، ما یوه شېبه دواړو ته مسکي وکتل او بیا لکه د هوا په څېر د هغې د مخې نه تېره شوم، خو فکر مې ددې دواړو ماشومانو په مینه پسې بیا بیا په وروستو وروستو کتل، نن شپه راته د وخته اوده کېدل وو ځکه چې سبا د دې سفر بل پړاو هوسټن ته رسېدل وو، خو د نیویارك زړه راښکونکو ښکلاګانو مې زړه بیا بیا د ځان سره پاتې کولو، د نیویارك د هرې لمحې یاد مې د ژوند په کتاب کې د یوې خایسته پاڼې اضافه کړې وه، خپل بېګ مې د شپې نه تیار کړو، ټوله شپه د د نیمې اودې او نیمې ویښې په کیفیت کې سرته ورسوله، خو سحر چې څنګه غسل خانې ته تلم نو

د کوټې د دروازې په ښکته رو کې مې نظر په سپین کاغذ پرېوتو، کاغذ څه وو، لکه چې د بجلۍ بربنډو تارونو ته مې لاس وروړی وي، د هوټل یو بل وو کوم چې زما په نوم جوړ کړی شوی وو او په بل کې مصرف د یو انګریزي فلم د کتو د پیسو ادایګي زما په نوم لیکلې وه، څلېریشت ډالره؟ په ما سر وګرځېد، مونږ فلم کله کتلی دی؟ په دې پرېشانۍ کې مې خپل بېګ راواخستلو، په کوټه مې یو الوداعي نظر هم وانه چولو، په کاونټر مې دغه کاغذ یو کس ته ښکاره کړو، هغه هم وویل، دا د فلم د کتو چارجز دی، ما سوچ کولو چې فلم خو مې نه دی کتلی البته په کوټه کې اېښودلی ټلوېزیون به مې کله کله ولګوو، خو دا ټلوېزیون به دومره پیچیده وو، چې ما به واپس بند کړو، بحرحال هغې وویل، تاسو ته وروستو بیا وایو، اوس چې زه څنګه د کاونټر نه راوګرځېدم نو فهمیده ریاض مې هم اوتره شان ولیده چې په لاس کې یې هاغه رنګ کاغذ نیولی وو، هغه د پنځوسو ډالرو قرض داره وه، هغې ته هم دا وویلي شو چې دا په کوټه کې د موي د کتو پیسې دي، بحر حال لږ وخت پس وقاص خواجه راورسېد، مونږ ورته د کاغذ ذکر وکړو، هغه دواړه بلونه د هوټل منېجر ته یوړل هغوي ته یې دا وضاحت وکړو چې د مېلمنو سره دومره وخت چرته وو چې موي یې کتلې ده، د هوټل والو زر خپل ریکارډ وکتو او وقاص ته یې وویل چې ټیک وایې، خو د موي بټن خامخا زور شوې ده، د لږ بحث نه پس هوټل والو دغه دواړه بلونه منسوخ کړل، او مونږ د ټي وي د بټن د زور

کولو په ذکر ډېر حېرانه هم شو او په خندا هم، واقعي کله کله به د خبرونو کتو د پاره به مو د ټي وي بټن زور کړه، خو په سکرین په ډېرو فلمونو options راغلل، کوم فلم کتل غواړې؟ زما به ساه ډوبه شوه، زر به مې ټي وي بند کړو، مونږ څه خبر وو چې د دې بل به راځي، اوس پیني هم رارسېدلې وه، هغې چې مونږ تیار ولیدو نو ټیکسي یې ودروله، پیني د هر یو کس نه دا یقین واخستلو چې خپل سفري کاغذونه، پاسپورټونه را یو ځای کړي، ټیکسي د نیو یارك د هوایي ډګر په لور په حرکت کې شوه، د یوې نوې ورځې فضا، شین اسمان او دغه قلارې نرمې نرمې پلوشې لکه چې یو ستړي مسافر ته د ارام او دمې زېرې ورکوي، مسافرو ته د خپل منزل په لار د سفر توان بخښي. اوس پیني مونږ سره خدای په اماني کوله. ددې مینه ناکې مېرمن په محبت مو دلته ټول وخت ډېر د مزې او په ارام تېر کړی وو، داسې ښکارېده لکه خپله سکه مور خور چې رانه پاتې کېده، کلکه غاړه یې راکړه، د ځان او خپل ماشوم ډېر خیال ساته، وخت کم وو، یو ځل بیا د نیویارك نه د وتلو د پاره د هاغه زړه چاودونکو د ایمرګیشن د مرحلو نه تېرېدل وو، پیني خپل لاس خوزولو، ما به چې وروستو وکتل هغې به د خپلې مسکا سره لاس ښوځولو، او اخر د ایرپورټ دنیا د هغې څېره زموږ د نظر نه پناه کړه.

په ذهن او زړه د تېرو ورځو یادونه ښخ ولاړ وو، وقاص خو ډېر بلد وو، ولې چې د امریکې یو یو ریاست یې لیدلی وو، مونږ دواړه د هغه په ډاډ روانې وو، خپل کاغذونه مو وقاص ته حواله کړي وو، دلته بیا هغه د قطارونو قطارونه وو، د پل صراط نه اوړېدل وو، د سیکورټي کېمرو پټو سترګو د هر مسافر څارنه کوله، یو ځل بیا د هر کس نه د لباس اضافي مواد اخوا کولي شول.. زما غټه لویه توره برقه د هر چا د توجه مرکز وه، وقاص خپل کوټ، بوټان، ټایي، جرابې، بوټان مخ ته تلونکې روانې پټۍ ته واچول، ما هم د څه وخت د پاره خپله برقه اخوا کړه، دغه وخت مې د کرکې او نفرت یو تریخ احساس په خپل زړه کې محسوس کړو، خو شکر مې اوکړو چې په تن اغوستې جامې خو راته پاتې کړي، وینې مې یو ځل بیا جوش وهلو، بیا بلې غاړې ته په یو تنګ بوت کې تکې تورې امریکنۍ به اول خپلې داړې چینګې کړې بیا به یې بدني تالاشي واخسته، یوه یوه لمحه د ستړیا ډکه وه، د مسلمانانو تور سرو په دې بې عزتۍ خو ځکه ددې قوم خلاف په اسلامي نړۍ کې د کرکې جذبات راپېدا شوي دي، دغسې ټولې مرحلې په یو اضطرابي کېفیت کې سرته ورسېدې، او مونږ ته بورډنګ کارډونه راکړي شول، ما ډېره ستوماني محسوسوله په ملا مې نری نری درد وو، اوس د جهاز په انتظار کې په لوی لاونج کې ناست وو، دلته ما د فهمیده ریاض سره یو لوی د ګتې کاڼن ولیدو چې د هغې د کتابونو نه ډك وو، د ایمګریشن په ټوله مرحله کې د هغې د

پرېشانۍ سوب هم دغه کاټن وو، ولې چې دلته د هغې هر کتاب د نغدو ډالرو کار کولو، هغې خپل ټول کتابونه یو ځل بیا په کاټن کې برابرول او په خله یې د ایمګریشن عملې ته سخت بدرد ویل، یوه لحظه پس د جهاز د روانېدو اعلان وشو، د ټولو نه اول په دې زېري زه راولاړه شوم د حورو په شان ښایسته ایرهوسټسو دلته هم راته هر کلی وکړو، دا جهاز یو وړوکي جهاز وو چې مختصره عمله یې لرله، زما چوکۍ بالکل مخې ته وه، چې لږه پراخه هم وه خو راسره خوا کې چوکۍ تر ډېره وخته د خپل کس په انتظار وه، خو چې ښه وخت تېر شو او دلته څوك ناستې ته رانغله، نو فهمیدې اپا په دانګو دانګو ځان دې چوکۍ ته ماله راورسولو، زه ډېره خوشحاله شوم ولې چې دوه ساعته سفر داسې بې همسفره خوند نه کوي، اوس جهاز خپلې وزرې خورې کړې وې، د هواګانو په لور یې حرکت کړی وو، د زمکې دنیا اوس په یوه وړه دایره ښکارېده، څه لحظه پس ایرهوسټې د مسافرو د پاره مالګین چپس او ساده اوبه راوړلې لکه زما د وطن د هوایي کمپنیو دې کمپنیو هم د ناشتې او ډوډۍ روایات پرېښې وو، خېر ناشته خو مونږ سحر وختي ښه برابره کړې وه، خو یو کپ کافي ته خو د هر چا زړه کېدو.

نن فهمیده اپا ډېره غلې غلې وه، لکه په یو درون فکر کې ګېره وه، زما په غږ د فکر د دنیا نه رابهر شوه ما کتل چې د هغې په سترګه کې یو تېر هېر وخت یو لوی غم اوښکه ځلېدو لکه

چې د هغې دننه د ډېرې جذباتي ماتې ګوډې یو عمل روان دی، ما ورو شان د هغې لاس په خپل لاس کې واخستو، هغې خپل سر د یوې لمحې لپاره زما په اوږه کېښودو او بیا غلې غلې سلګو ونیوه، زه ډېره پرېشانه شوم، تپوس مې ترېنه وکړو چې ولې اپا؟ هغې په خلاګانو کې اوس کتل.... ماته خپل بچي رایادېږي.....!! هغې ورو شان د اوښکو یوه ګوله د ستوني تېره کړه، ما سوچ کولو چې دا یوه مور ده، د خپل بچي نه دا وخت لرې ده نو د هرې مور جذبات هم دغسې وي، خو بیا چې ما کومه خبره د هغې نه واورېده نو د هغې په صبر او استقامت مې حېرانتیا سېوا کېده، د هغې یك یو نیازبین بچی څه موده مخکې د امریکې سمندر خوړلی وو.....!! اُف! زما زړه د غم په چاړه لکه چا ډېر په شدت وهلی وي. د دې حادثې څو کلونه تېر شوي وو، خو د یوې مور د پاره د ځوان اولاد غم ټول عمر ځوان وي، ماته خپل ځواني مرګ ورور اعجاز علي شاه را یاد شو، اوس ماته دا احساس وشو چې زما او د اپا مینځ کې د شعر و ادب نه علاوه د یو شریك غم شریك نسبت هم شته، ما د هغې ډېره تسلي وکړه، د هغې راپارېدلی غم د تسلۍ په څو ټکو دومره زر کله قلارېدلی شو؟ ډېره شېبه زما او د هغې تر مینځ یوه خاموشي خوره وه، د هغې خپل ذاتي ژوند هم د کورونو مسلو ښکار پاتې شوی و، یو واده یې ناکامه شوی وو، د دوېم واده تجربه یې هم ډېره ښه نه وه، یوه لور یې د دوېم واده په نتیجه کې لرله، خو هغه

هم ورکړه مروره ناسته وه، د هغې د ژوند په يوه يوه الميه زما زړه ډېر خفه وو، ځکه خو داسې اوتره اوتره ده.

د دنيا نه ورکه بس د خپل فکر او د زړه د دنيا يوه درويشه، يوه ملنګه چې د هر انسان په غم ډېره دردېږي، د هوسټن ښار رانزدې شوی وه اوس جهاز ورو ورو زمکې ته رسېدو. او بيا لکه چې جهاز د زمکې د مخ نه يوه کلکه بوسه واخسته. اوس وقاص هم خپل د لاس بريف کېس په لاس راښکاره شو. لږه شېبه پس د جهاز د پوړکو نه راښکته شو. د دې ځای موسم د نيويارك د موسم په مقابله کې لږه تودوخي لرله. دلته دنګ دنګ عمارتونه چرته خال خال په نظر راتلل. د دې اندازه مونږ ته د جهاز د پوړکو په سر په ولاړه د ايئرپورټ نه ګېرچاپېره د ودانو په ښکارېدو وشوه. د هوسټن هوايي ډګر هم ډېر ښکلی وه. د نوي طرز يو شانداره ايرپورټ چې انسان يې په کتو نه مړېږي. دلته هم د ضروري مرحلو نه تېرېدل وو خو د وقاص سفري موجودګۍ مونږ ډېر په سهولت ساتلي وو. دلته د ايشيا سوسايټي د هوسټن د څانګې مشر ښاغلی ويلئم فرټيهنر موجود وه. د درميانه عمر يو سور سپين ځوان وه چې ډېر په مينه يې زمونږ هرکلی وکړ. په خپل ګاډي کې يې کښېنولو. د ګاډي چوکۍ ډېرې فراخه وې. په مزه مې پکې ډډه ولګوله. اوس ګاډی د ايرپورټ د حد نه بهر د ښار سړك ته په حرکت وه. د هوسټن د ښار انداز د نيويارك نه بيخي بدل وه دلته ډېرې دنګې قلمي ماڼۍ خو

نه وي. پلن پلن سړکونه او د سړکونو خوا ته شنه شنه چمنونه په نظر راتلل. سړکونه یې هم ډېر پلن وو. دلته شین اسمان د لویو دنګو قلمي ماڼو د لاسه تنګ نه وه بلکې خلاص شین اسمان انساني زړه او نظر ته یو راحت بخښلو. د دې ښار ډېر استوګن د پاکستان او هند دي ځکه دا ښار په ورکوټي پاکستن مشهور دی. او په رښتیا چې د دې ښار د ودانۍ طرز زمونږ د وطن د لویو ښارونو په شان دی. څنګه څنګه چې ګاډی د ښار په سړکونو مخ په وړاندې تلو دومره دومره به د حسن او ښکلا ډېر ښایسته نوي نوي منظرونه به یې هم په مخه وړل. ښه ډېر ساعت پس ګاډی د یو ښایسته هوټل MARRIOT مخې ته ودرېدو. هوټل د بهر نه هم ډېر ځانګړی وه. د استقبالیې په کاونټر یې تورو امریکنو پېغلو په خپله پېشه ورانه مسکا مونږ ته هرکلی وکړو. د خپلو خپلو کوټو چابیانې یې راکړې. دلته مو د فرټېهز سره د غرمې ډوډۍ په شریکه وخوړه. یو ځل بیا مې سپینې یشېدلې وریژې د ځان د پاره منساسب خوراك وګرځولو. فرټېهز د ټول پروګرام یعنې دلته زمونږ د ټولو مصروفیاتو لیکلې شوې ایجنډه مونږ ته حواله کړه. د دې هوټل لابي د نیویارك د هوټل نه ډېره ښکلې وه. د ټول هوټل دننه څلور طرفه داسې یو ښایسته بوټی لګولی شوی وه چې زېلې یې په ټولو دېوالونو خورې وې. دغه هوټل د دې بوټي د زېلو لاسونو ډېر ښکلی کړی وه. داسې ښکارېده لکه د شینکي دې زېله دار شال دا دنګ دېوالونه په خپل شین پلو کې کلك رانغاړلي وي. ماته دې نااشنا غوندې منظر دومره مزه

راکـړه چـې زړه مـې غوښـتل هـم دلتـه ناسـته وي. د بـېلا بېلـو معروضاتو، پابندو او سفري ستړياګانو د دې سکون په ارمـان کـړي وو. اوس فريتهېز په دې وېنا اجازت واخسـتو چـې تاسـو ارام وکـړئ او مازيګر به هم دلته بيا رايوځای کېږو. مونږ دلتـه پـه ناسـته ناسـته د دې نـوو منظرونـو نـوو نـوو څيزونـو نـه خونـد اخسـتو چـې وقـاص خواجه يو لوی خبر مونږ ته واورولو.

پـه ايبټ ابـاد کـې د اُسـامه وژنـه او د لـوی اپرېشـن خبـر. فهميدې په دې خبر يو لوی "هائی" وکړو. لکه چې پـه دې لويـه پېښـه د هغې جذبات رالړزېدلي وي خو زه پوهـ شوم چې په پاکسـتان کـې د امريکې او مغرب لوی دشمن موجودګي چې دې قـام د دنيـا د ټولـو نه لوی او خطرناك ترهګر ګرځولی وه، نن په دې لويه پېښـه يـو سـوال خامخا وه. او بيا تر ډېره وخته په دې موضوع ډېرې خبرې وکـړې. پـه اسلامي نړۍ کې د دې پـه اثراتـو د ردِ عمـل مـو ډېـر بحث وکـړو. پـه دې نوي راپېښ صورتحال زما لويه توره برقعه او د مـخ نقـاب زمـا د پـاره د يـوې لـويې پرېشـانۍ در پرانسـتو. د وقـاص کشـره خـور چـې ډاکټره وه او د خپلـې کـورنۍ سره دلتـه مېشـته وه، نـن هغـه د خپـل ورور د ليدو د پاره راروانه وه. هغه هم په هوسټن کـې وسـېده، خـو د وقاص د وېنا ترمخه د هغـه د کـوروداني او د دې کشـرې خـور د ډېـر وخت نه په څه نالګي شوې ده خـو د مشـر ورور پـه حېـث يـې دلتـه پـه راتلو زړه صبر نه شو او خپلې خـور تـه يـې پـه ټيليفـون د خپـل راتـګ

ووئیل، خور یې ډېره خوشحاله شوه او وقاص یې د دې خبرې پابند کړی وه چې هوټل ته به نه ځي ځکه نو اوس وقاص د خور کور ته ډېر د مینې سره روان وه. د ډېر وخت بېلو مئینو د یوبل مخونه لیدل.مونږ هم دا مناسب وګڼل چې د ماښام د پروګرام د پاره لږ ارام وکړو. داځل زمونږ د دواړو یوه کوټه وه، شریکه کوټه. خو ماته فهمیدې اپا ووې چې "ته خفه نه شې زه د ډیپریشن بیماره یم یواځې ډېره ویرېږم ځکه نو ستا د اجازې نه بغېر ما د ځان د پاره د یوې ګډې کوټې خوښې ښکاره کړې ده." ماته هیڅ اعتراض نه وه. د هغې سره خو هسې هم زما همدردي وه د وخت او حالاتو د "جرندې" نه وتې د ژوند په داسې مقام ولاړه ده چې ډېره مایوسه او خفه ده ـــ!! دا کوټه هم ډېره ښکلې وه د توري کفۍ د جوړولو معقول انتظام پکې موجود وه. لوی لکه مېدان پوست کټ، ښایسته ځربې ارام ده صوفې، لوی فراخه باتهـ روم، پکې د لامبلو مزیدار ټب. خپل خپل بېګونه مو په الماري کې سمبال کېښول. او د لږ وخت د ارام د پاره مو په کټ ډډه واچوله. اپا خو کټ ته د تلو سره سمه په خرېرا شوه. زما سترګو ته راغلی خوب ته لکه چې چا په مری ګوتې کېښودې. نېغه په کټ کې کېناستم، سوچ مې کولو چې اواز ورکړم که نه؟ اوس هغې خپله اړخ بدل کړو او ساه یې سمه شوه. ماته هم لږ ارام راغلو. دې دوران کې اپا پاڅېدلې وه او دوه کپه توده کافي یې پخپلو لاسو جوړه کړې وه.په صوفه ناسته وه او په خوند خوند یې کافي څښله. زه یې چې ویښه ولیدم نو لکه چې مور خپل بچي ته د

هغه په وړه ژبه کې وایي "اوتو کافي پي لو" پخپل ځان ډېر ویاړ راغی د اردو یوه لویه پېژندلې شاعره ماسره دومره مینه کوي، لکه د خپلې مور مې نازوي. زه راغلم د هغې په خوا کې لکه د وړې ماشومې کېناستم. هغه زما په جذباتو پوهېده چې څومره د مینې او احترام په سترګه مې ورله کتل. هغې هم ماته په ډېره مینه په سرلاس کېښودو. راته یې ووئیل چې د تللو تیاری به وکړو. د هغې په اجازه وړمبی زه غسل خانې ته ورغلم. دلته د دې غسل خانې ټول نظام په بټنو روان وه. د هرڅه نه د کار اخستو د پاره یوه بټن زور کول وو. او ماتــه پــه بــټن زور کولــو د نیویــارك د اخــري ورځ د راروانېــدو او "جرمانې" پېښه رایاده شوه، د څلیریشتو ډالرو پېښه چې په غلطۍ د یوې نااشنا بټنې د زور کولو په "جرم" کې په ماپسې لیکلې شوې وې. خدایا! سر مې په لاس کې ونیوــــ د ګټېر د استعمال نه پس د هغې د صفایۍ د پاره اوس د بټنې زور کول وو. د یخو تودو اوبو د راوستو د پاره هم بټن زور کول وو. سترګې به مې خلاصې کړې. چرته په دې کې داسې بټن نه وي چې د هغې زور کول یوه بله جرمانه او بل پېل نه شي. (د ځان سره مې وخندل او دغه وخت مې د تودو اوبو یوه بټن زور کړه.)

(په هوسټن کې د پاکستان د قونصلګرۍ مشر عاقل ندیم له خوا د ډوډۍ وړمبی دعوت)

د ویلیم فریټهز هاغه ښایسته ګاډی یو ځل بیا زمونږ د پاره د هوټل مخې ته ولاړ وه. دلته د وخت پابندي په مونږ کې هم راغلې وه. پخپل ټاکلي وخت د هوټل ښکته لابي ته راغلو. د عاقل ندیم ښائسته بنګله چې د هغه سرکاري دفتر سره بیخي تړلې ده، د دې هوټل نه د یو ساعت په فاصله پرته وه. د کور هیڅ درك او سمت فریټهز ته هم معلوم نه وه خو په موبایل فون کې د یو سهولت ترمخه دغسې نامعلومه درکونه تاته د موبایل فون د پېغام په وسیله ښودل کېږي. او د دې کار د پاره دا OPTION وقاص پکار راوستلو. د لږې سرګردانۍ نه پس مونږ د عاقل ندیم د کور مخې ته د لوی شین چمن څنګ کې ولاړ وو. د پاکستان لوړ هسك سپین او شین بېرغ د نرۍ هوا په قلارو قلارو څپو شورېدو. د دې ټول شینکي په پس منظر کې تکې سپینې لکه د بکرې د غره په څیر ولاړې بنګلې د ماښام په توره تیاره کې ډېر د مزې منظر جوړولو. د بنګلې دننه د تورې تیارې په اوربل وړو وړو بلېدونکیو بلبونو یو روماني ماحول جوړ کړی وه. د دروازې او پورې ور کړکیو په شا رازوړندې اوږدې اوږدې پردې په نیمه تیاره نیمه رڼا کې لکه د ولاړ سنترانو (څوکیدارانو) ښکارېدې. دلته یوه عجیبه چپتیا وه. لکه چې د دې ماڼۍ دننه ژوند په خواږه خوب اوده وي. خو داسې نه وه دننه د کور منظر بدل وه. ټول په مینه ولاړ وو او د دروازې سنتري پورې ور په قلار خلاص کړو. او نزدې د عاقل ندیم سینګار شوې مېرمن د یوې مئینې مُسکا سره مونږ ته سترګې په لار وه. ورسره خوا کې په

ښایسته سوټ (کوټ، پېنټ) کې دنګ لوړ ځوان، چې سپینې چشمې یې لګولې وې، په مینه ولاړ وه. دواړو په ډېره مینه مونږ د کور په دننه ښایسته سینګار کړي شوي مېلمستون کې کېنولو. د ټول کور نه ښایست او رومان په کاسو کاسو راتوئېدو. هم هاغه د موم بتیو په روماني رڼا او تیاره کې د ناستو خلکو زړونه په یو نااشنا احساس بې واره بې واره درزېدل. دې ماحول په مزه مزه په ناستو خلکو خپل جادو پوکو. او اوس په دې جادو ټول نشه نشه ځنګېدل. د عاقل ندیم مېرمن یوه ښایسته جینۍ وه. هنر منده، سلیقه منده، په ډېره خپلوۍ د مېلمنو نه تاوېده. لږ ساعت کې د نورو مېلمنو د راتګ سلسه هم شروع شوه. دا ټول لرې نزدې وطن وال دي چې د یو بل سره داسې په مینه اوسي. د عاقل ندیم مېرمن به کله کله زما د پاره په ماته ګوډه هندکۍ پښتو کې څه خبره هم وکړه، چې ماته به یې ډېر خوند راکړو. د عوامي نېشنل پارټۍ د یو ستر مشر حاجي عدیل د کورنۍ سره یې اړیکي لرلې او د پېدایش ځای یې مردان وه. په دې ټولونسبتونو یې زه ډېره خوشحاله شوم. په نورو مېلمنو کې مېرمن شهناز یوه د پوخ عمر درنه خوږه مېرمن وه چې تعلق یې د کراچۍ سره وه. مېرمن عاقل ندیم د یو یو راتلونکي کس سره زمونږ پېژندګلوي کوله. دې دوران کې عاقل ندیم، چې په ظاهره ډېر چست او تکړه ځوان ښکارېدو خو د خبرو کولو دومره ګړندی نه وه، هغه د خپلې قونسلګرۍ ټولې ادبي، ثقافتي او قامي هلې ځلې مونږ ته بیان کړې. مونږ یې د خپلې ادارې د فعالیت نه

اګاه کړوز ناستو ټولو کسانو په ښو ټکو د هغه هلې ځلې وستايلې. د عاقل نديم مېرمنې زما د بيمارۍ په اړه ډېر تشويش کولو. دا خبره يې راته ډېره په کلکه وکړه، چې که ته پاتې کېدل غواړې نو مونږ سره پاتې کېدې شې تاته به کومه مسئله بيخي نه وي. خو زما دننه هاغه احساس زه بيا بيا ويرولم چې "مرګ ژوند شته، د کور نه يواځې يم هسې نه چې . . ." د هغې د مينې مې مننه وکړه. اوس د خپلو مېلمنو په خاطر تواضع کې په منډو تررړو وه. په کور کې يې د هر کار د پاره نوکر وه خو د هغې دا سود وه چې ډېر څه خپلو مېلمنو ته پخپلو لاسو پاخه کړي. د نوکرانو په مرسته يې يو يو څيز په مېز کېښودو. لږ وخت کې څلور پنځه مېزونه د رنګ رنګ نعمتونو نه ډك شو. " دا مې پخپل لاس تيار کړی دی" هغې د سره کړو چرګانو يو غټ تالی په مېز کېښودو. په تازه مېوو کې ډېرې نابلده او رنګ رنګ مېوې چې ما په ورځمبې ځل وليدلې، د تورو تازه توتانو يوه يوه دانه دومره غټه وه لکه غټه خُرما. ډوډۍ مو په ډېر ښايسته ماحول کې وخوړه. اوس دلته په دې رنګينه شان تياره دنيا کې د موم بتيو رڼېدونکو رڼاګانو لکه چې ډېر وخت پس دوه مئين د ډېر اوږد هجران نه پس د وصل په غېږه کې يو بل ته رانږدې کړې وي، او دا مئين يوبل ته په مينه مينه د هجر د تورو شپو قيصې کوي. لکه چې د ديدن په پهو د فراق زخمونه ټکوروي. نن د دې شپې کېفيت خو د شاعر د رومان دنيا په بله اړوله. او داسې دا يادګاري دعوت په ډېر ښايسته ماحول کې تر ناوخته جاري وه. د راپاڅېدو او

راتګ په وخت راته د عاقل ندیم مېرمن دا زېری هم راکړو چې سبا به پروګرام ته زه هم راځم او ستا نوی کتاب به هم ګورم!!

د شپې چې مې د ستومانۍ د وجې زر اوده کېدو ته تلوار وه دومره به د فهمیدې اپا "خرنړا" د خوبه رابېدارولم. د دې بې ارامۍ د وجې مې سر ناروا دړد شروع کړو. هغه چې د تنهایۍ نه ویرېده، بې غمه اوده وه خو شامت زما راغلی وه چې په ارام او خوب پسې مې سترګې وتې. کله کله به د کټ نه راولاړه شوم د لويې کړکۍ وړاندې به ودرېدم، پړده به مې ورو شان اخوا کړه، بیا به راغلم په صوفه به مې ډډه ووهله، د خوب نه به مې سترګې درنې وې خو د ملاستې کوشش به مې نه کولو ولې چې د کچه خوبه بیابیا راپاڅېدل زما په طبیعت ډېر بد اثر کوي. بیا مې په سر ډېر وخت دړد وي. اخر دا شپه هم سبا شوه او د ګړۍ ستنو راته د سبا غږ وکړو، د تکې تورې شپې د خېټې نه د سحر رڼاګانې په راوتو وې. زه په مزه د کوټې نه اووتلم، د جنګلې سره ودرېدم، ښکته د رڼاګانو منظر ډېر خوند راکړو. د هوټل په لوی چمن کې ښایسته د مېلمنو د ناستې انتظام موجود وه، مېزونه او کرسۍ د هوټل په طرز دلته لګېدلې وې او ناستو خلکو پرې د ناشتې خوندونه اخستل. ښایسته ښایسته پېغلې د هوټل په جامه کې لکه د چنار د ونو ښکارېدې، په منډو منډو یې چاته د کافۍ ترماس وړلو او چا ته نور هرڅه. کړنګ ګړونګ د لوښو ډېر د لرې نه راتلو، په دې تور

سحر د دې خلکو ویښه او ناشته کول راته ډېره عجیبه ښکارېده. زمونږ د ناراستو په حساب خو دا لاتوره شپه وه او دلته ژوند داسې ویښ او بېدار روان وه، تابه وئیل چې د ورځې سفر یې هم نیمې ته رسولی دی. نظر مې د دې هوټل د هر منزل څلور واړه طرف ته لګېدلې د اوسپنې مضبوطې جنګلې بیا بیا ځان له راړولو. د جنګلې په سُورو کې ول په ول تر اخري سره رسېدلي شین بوټي خورو ورو زېلو د زړونو او خیالونو دنیا په خپل ښایست ښکلې کړې وه. د دې زېلو مینځ کې به لرې مخامخ د رڼاګانو مخونو هم څیره وهله. دلته ژوند لکه د ښایست سره غاړه غټې په دې شینکي او رڼا کې راغونډ شوی وه. حسن لکه چې د دې منظرونو نه راتوئېدو. ما خپل ځان او احساس د دې ماحول یوه برخه ګڼله. غلی شان لکه د غلو بیا کوټې ته راننوتم ــ په قلار مې خپله بورقعه واچوله او د پنجو په سر د کوټې نه ووتم. کله چې لږه شېبه پس دې شین چمن زار ته نزدې شوم نو منظر نور هم ښایسته وه. د دې چمن په یو ګوټ ولاړه دروازه دغه شنې زېلۍ داسې ول په ول پرتې وې لکه د یوې ښایسته پېغلې په مخ د زلفو لړۍ ځانګې، دلته یوه پېغله هم د مسکو شونډو سره ولاړه وه، په څهره یې د ژوند او امید رنګونه په غورځنګ وو، په سترګو کې یې د خپل مستقبل خوبونه مسکي مسکي کېدل، د سترګو په اشاره یې راته نزدې په یوه چوکۍ د ناستې پیام راکړو. د ناستې سره مې په لوی مېز خپلې دواړه څنګلې ودرولې او د لاسو په کاسه کې مې خپل مخ راټول

کړو. ګېر چاپېره د خوند او رنګ جهان ته ځير شوم، يوه لمحه مې سترګې د ځان سره پټې شوې او بيا د يوې بلې پېغلې په معذرتي ټکو مې اوچت هغې ته وکتل. زما نه يې په مسکا تپوس کولو- څه راوړم؟ او ما ورته د کافي ووې. دلته د خوراکونو امبارونه يوې خوا ته لګولي شوي وو، هر کس د خپلې طبعې خوراك ځان له راخستلو. خو دومره سحر وختي زما زړه ته څه هم نه کېدل، البته د سر د دړد د قلارونې د پاره مې د تودې کافۍ يوه پياله څښل غوره وګڼل. د تودې کافۍ پياله مې مخې ته پرته وه، تودې تودې لوخړې ترې ختلې او ما ګېرچاپېره د دې منظرونو تماشه کوله. اوس رڼا په خورېدو وه، د هوټل اضافي رڼاګانې ووژلې شوې، ځنې خلك واپس کېدل او ځنې راتلل، دا ټول خلك په دې هوټل کې دېره وو. په هوټل کې په بېل بېل وخت بېلې بېلې عملې کار کوه. د ډېرو خلکو د روزګار او معاش لمن ورسره تړلې ده. د هوټل د استقباليې په کاونټر هم عمله بدله شوې وه. نن د سحر دا وخت زمونږ سره وه څه خاص پروګرام پکې نه وه، غرمې ته به فرټيهز راتلو. او د غرمې د ډوډۍ يو بل دعوت ته به په شريکه تلو. دغه ټول وخت ما او اپا په خبرو اترو تېر کړو. هغه د ملك او دنيا په سياست يو خور وور نظر لري او دغه نظر يې د ټولو خبرو نه ښکاره وه. خو د سګرټو بې تحاشه څښل يې مجبوري جوړه شوې وه. د ټولو قوانينو يې پوره پوره خيال ساتلو د سګرټ د څښلو د پاره به يې زما لاس کلك ونيو او د ځان سره به يې د هوټل نه بهر اوويستم. په دمه دمه په ولاړه

ولاړه به یې سګرټ وڅښلو او بیا به بېرته راغلو. په هوسټن کې هوا نن لږه یخه وه او دومره تېزه وه چې د هوټل مخې ته د یوې لحظې په ولاړه خو ماته دا ویره راپیدا شوه چې د دې هوا لکه چې زما په تن لوی لوی پښتني جامې او برقعه نه ده خوښه. . .... د هوا شوخو لاسونو به زما د سر نه د برقعې څپوټکی د ځان سره په هوا کولو. خو ما د دې هوا دې ادا ته ځان کله پرېښودلو. دلته نوره ولاړه که څه هم د مزې وه خو په زړه کې مې یوه ویره هم وه ـــ د اسامه بن لادن د وژنې په اړه د دې ځای په مسلمانانو کې به څه نه څه ردعمل خامخا پټ وه او بیا زما حالت، زما په تن لویه پرته توره برقعه دې اور ته پوکی ورکولی شي. په دې سوچ مې ځان یوې ډډې ته کړو خو د هوسټن د دې ځای شبنمي شینکی مې په نظر ډېر ښه لګېدو. زړه مې غوښتل چې د پښو پېزار د پښو نه لرې کړم او په دې شنو شنو ورشوګانو لېونۍ لېونۍ منډې کړم. خو نه راته د خپل وجود حالت د دې خبرې اجازت راکولو او نه دې نوي راپېښ صورتحال.... د زړه ټول ارمانونه مې په ډېره بې وسۍ هم د زړه په صندوقچي کې سمبال کړل.

د فرټهیز په فراخه ښایسته ګاډي کې یو ځل بیا په ډېر ارام کېناستو. ګاډی د هوسټن ښار په سړکونو او لارو په سفر شو. څه شېبه پس یو بل ښایسته ځای ته، چې نسبتاً ډېره خاموشي یې لرله، د یو ښایسته سپین کاټېج مخې ته ودرېدو. د ګاډي د ودرېدو په

اواز یوه ښایسته مشره ښځه چې واړه واړه وېښته یې ډېر په ترتیب ساتلي وو، راښکاره شوه. خپل نازولی ساتلی سپی یې په څنګ کې ولاړ وه. فهمیده ریاض دې مشرې ته په ډېر لېونتوب ورغاړې وته او بیا دې مشرې چې په روانه اردو کې خبرې شروع کړې نو زه حېرانه شوم چې امریکنۍ مېرمن داسې روانه اردو وایي. او بیا یوه لحظه پس د هغې مینه ناکې مېرمن د نرو نرچکو خو د مینې په طاقت د مضبوطو څانګونو په حصار کې ما د خپلې مور خوشبویي محسوس کړه. "میری بچی!!" زما په سترګو کې د هغې په دې خپلوۍ او مینه اوښکې راغلې. څه هم که د وخت تار په تار کلونه د هغې په مخ او څهره د خپلو کرښو په شکل کې ښکارېدل خو د هغې چټیا او چابکتیا د کتو وه. اوس مونږ د هغې تك سپین لکه د بکرې کاټېج ته رانوتلي وو، په ډېره سلیقه پکې هرڅه پراته وو. ساده ژوند او ډېر محبت او مینې پکې منډې وهلې. مخامخ برخه یې د کور د مېلمستون وه او د هغې سره خوا کې د ډوډۍ خوړلو، لږ دننه د کور برخه په کوټو او لاونج مشتمله وه. په لاونج کې یو لوی ځای د پخلي د پاره وه چې سکڼې دنګې لوړې سرې لنکن پېغلې پکې اخلی پخلی کولو.زه ډېره خوشحاله شوم چې دا مېرمن د پاکستان وسېدونکې وه. تعلق یې د پارسي مذهب سره وه، د انګرېزۍ ژبې لویه لیکواله وه، ناول نګاره او دانشوره بېپسي سدهوا (Bapsi Sidhwa) وه. د پاکستان وړمبۍ ښځینه ناول نګاره چې ناولونه یې په امریکه او مغربي دنیا کې ډېره مشهورتیا لري.

پاکستان کې د لاهور وسېدونکې وه خو د څه وخت نه د خپلې کورنۍ سره په هوستن کې وسېږي. د دې مېرمن ورور مئيو بنداري به هم په ورځپاڼه ډان کې ليکل کول. يوه ارټ ګېلري يې هم لرله چې ډېره فعالتيا يې لرله، د دوي ټوله کورنۍ د پاکستان په عزتمندو کورنو کې شمارلې شي. خو څه وخت مخکې د دې کورنۍ غړو ته په پاکستان کې د فرقه واريت په حواله د امن و امان څه مسئلې راپېښې شوې چې څه وژنې ترېنه هم وکړلې شوې، دغه رنګ دا د امن خوښونکي د دې فساداتو او د فرقه واريت د اور نه د وتو په خاطر امريکه کې پناه ګزين شول چې اوس هم د خپل وطن په ياد ژوندي دي. د دې مېرمن د کور ټولو غړو مونږ په ډېره مينه ونازولو. او بيا زما د ليکلې ناول "ملکه" په هڅه خو دومره خوشحاله شوه، بې واره يې ښکل کړم، دغه وخت ما خپل جذبات بيخي نه شو سمبالولی. زه د يوې ډېرې لويې ليکوالې مخې ته ناسته وم، د ټولو مېلمنو نه هم زياته توجه يې ماته راکوله. ماته يې د ښه ليك، تخليق حوصله راکوله. وئيل يې چې د هر ليکونکي افکار او تخليق هم دغه رنګ نوې نوې انساني خپلوۍ راپېدا کوي، انسانان يوبل ته نزدې کوي، کرښې او دېوالونه ورانوي او د مينې يو نوی جهان جوړوي. لفظونه، قلم او فکر لوی طاقت دی ته هم په دې طاقت دومره لرې راغلې يې. زه تر ډېره وخته د هغې په ښايسته ښايسته خبرو مشغوله وم. شهناز هم راغلې وه، د چا سره چې مې عاقل نديم کره ورمبی ملاقات شوی وه. وخت ډېر د مزې

تېرېدو هغې مونږ پخپله مينه سېرابه کولو. خو يو حقيقت د خبتې د مړولو هم وه، او نن بيا زه د کور په پخلي مېلمنه وم. دغه وخت د سدهوا نوکرې د خوراك ټول هرڅه په مېز اېښودي وو. سدهوا په مينه مېلمنو ته د ډوډۍ غږ وکړو. په سلادو کې د شنې پودينې خوند به د چا نه وي خوښ؟ خو دلته په سلادو کې اودي رنګ پودينه د خپلې تازګۍ او خوشبويۍ سره جومبك جومبك پرته وه. په دې پخلو کې د باتينګړو يوه ډونګه هم پرته وه، چې د پخلي انداز يې لږ بدل وه. خو د خپل خوند له کبله په ټولو ښه ولګېدو. په خوندورو خبرو اترو کې د مزېدارې ډوډۍ دا محفل د مېرمن سدهوا له خوا د ډېرې مينې او محبت د لازواله وختونو د يادونو سره سرته ورسېدو. د واپس تللو منظر هم ډېر عجيبه وه. زړه وه چې په ورستو ورستو د ګوګل نه پاتې کېدو. ټولو د مېرمن سدهوا مينه او محبت په درنو ټکو وستائيلو او بيا زما د پاره خو دا خبره د زېري نه کمه نه وه چې نن ماښام به د ماډرن پوئټري آف پاکستان د مخ کتنې دستورې ته مېرمن سدهوا هم راځي!!

ماښام د هوسټن په يو ښايسته کميونټي سنټر کې د امريکې د سفارت خانې اسلام اباد په مرسته د چاپ شوي کتاب چې د پاکستان د لويو لويو شاعرانو اثار پکې خوندي شوي دي، ماډرن پوئټري آف پاکستان د مخ کتنې دستوره راجوړه کړې شوې وه. د ايشيا سوسايټي امريکې د سيوري لاندې دې دستورې ته ډېر

په امریکه کې مېشته پاکستانیان او د هند وسېدونکي رابلل شوي وو. ډېر پکې مقامي امریکنیان هم موجود وو. د ذرائع ابلاغ سره تعلق لرونکي ګڼ شمېر خلك هم موجود وو. د کتاب ډېرې نسخې یوې خوا ته د راتلونکو د پاره اېښودې شوې وې. فهمیده ریاض خپل راوړلی د ګتې لوی کاټن چې د خپلو کتابونو نه یې ډك راوړلی وه، هغې هم خپل کتابونه ډسپلې کړي وو. ما هم د خپل ناول ملکه څو نسخې ځان سره راخستې وې. په ډېر اهتمام د دې مېلې واکمنو هغه هم د نورو کتابونو په څنګ کې اېښودې وې. مېلمنو د راتلو سره به اول په کتابونو خپله تنده ماته کړه. دلته د ماډرن پوئټري آف پاکستان ګڼې نسخې په بېعه خرڅې شوې. د فهمیده ریاض په کتابونو کې هم مېلمنو خصوصي دلچسپي لرله. کتابونه ئې په ډېرو ډېرو ډالرو خرڅېدل. کله کله به زه هم د هال نه راووتم د خپل کتاب د جاج اخستو په نیت به د کتابونو خواله راغلم خو یوه نسخه هم د ځایه نه وه بې ځایه شوې... دلته یو پښتون هم راپېښه نه وه کړې، البته دغه وخت مېرمن عاقل ندیم او شهناز په منډه منډه راروانې وې چې څنګه یې زه ولیدم زما کتاب یې راواخستو او دواړو د حوصله افزایۍ په نیت یوه یوه نسخه قیمتاً واخسته. زما خوشحالي هم د کتو وه. د دې نه پس مې یوه نسخه مېرمن سدهوا ته ډالۍ کړه. هغه زر د خپل ځایه راولاړه شوه، په تندي یې ښکل کړم، د کتاب سرپاڼه یې په ډېر غور وکتله، بیا یې راته ووې چې دا به ستا د لاس کړي دستخط سره زما سره سمبال

پروت وي. خو اوس زه د دې کتاب دوېمه نسخه قیمتاً اخلم... او زر یې د پرس نه د لسو ډالرو یو نوټ زما په لاسو کې کېښودو. دغه رنګ یو ډېر مینه ناك مشر امین باسط چې شاعر ادیب خو نه وه خو زما د حوصله افزایۍ د پاره یې دوه نسخې په بېعه واخستې او دا یې راته هم ووئیل چې په کېلیفورنیا کې زما یو دوست دی چې پښتون دی دا یوه نسخه به زه هغه له تحفه لېږم. نن زه هم ډېره خوشحاله وم ولې چې ډېرو مېلمنو د ماډرن پوئټري آف پاکستان د نامې په کتاب زما دستخطونه په مینه اخستل. د خلکو ټولګي به راتلل او زما سره به یې عکسونه اخستل، د مېډیا سره مو یو شمېر مرکې وکړې. د نیویارك په نسبت په هوسټن کې زمونږ د ډاډګېرنې یوه لویه وجه دلته د ډېرو پاکستانیانو موجودګي هم وه. او بیا چې کله هاغه نظمونه یو ځل بیا وار په وار د هوسټن په ښایسته ماښۍ کې د شعر ذوق لرونکو ته مونږ وړاندې کړل نو د انګرېزۍ ژبارو نه پس ټولو حاضرینو زمونږ فکر په ډېرو چړچقو کې وستائیلو. اوس زما د سیمې په حواله د امن و امان په حواله د پښتنو ښځو د ژوند او ستونځو په حواله زما نه ډېرې پښتنې روانې وې. .. ما د خپلې سیمې لمبه لمبه تصویر یو وار بیا د دې ځای د فکر و نظر خاوندانو ته وړاندې کړو. په داسې حالاتو کې په ژوند کولو او د ادب د پاره په سټړیا کولو یو ځل بیا حاضرینو په ولاړه ولاړه احتراماً زما هلې ځلې وستائیلې. زما همت او حوصلې یې مضبوطې کړې. داسې ماسخوتن تر ناوخته پورې دا یادګاري دستوره هم د ډېرو ښو یادونو

سره د ماضي د ژوند يوه برخه جوړه شوه. په ذهني توګه اوس مونږ ازاد شوي وو ولې چې ټولې هلې ځلې په وخت سرته رسېدلې وې.

د فهميدې اپا واده کړې خورزه د هغې خاوند او بچي هغې ته د ملاقات د پاره د ډيلس نه راروان وو. د دې ځايه به اپا د هغوي سره تله. خو زما د خيال په پرده اوس زما د بچي تصوير سره زما د خپلو خپلوانو د تصويرونو ګرځېدو... ماسره د خپلې روغې او ناروغې ډېر فکر وه. کور ته واپس کېدل مې ضروري ګڼل. خداى خبر چې ترور به مې په څه حالت کې وي... وي به هم که نه..؟ دا ټولې وسوسې رانه چاپېره وې. د واپسۍ په لاره اول به زما جهاز شيکاګو ته تلو د هاغه ځايه به بيا دوبۍ ته راتلم... د دومره لوى سفر ستړيا رانه اوس خپل لاسونه چاپېره کول. د فهميدې اپا ډيلس ته د روانېدو وخت نزدې وه، زه هغې په دواړه مخه ښکل کړم، په الوداعي نظر مو يوبل ته کتل، اوس د هغوي د ګاډي دروازې وتړلې شوې د يوې کړکۍ د شيشې پورې غاړه د فهميده رياض غمژنو سترګو ماته کتل، د هغې د خداى په امانۍ د پاره د خوزېدونکي لاس منګول اوس د ګاډي د حرکت سره زما د سترګو پناه شوه....
ډېره لحظه زه هلته ولاړه وم. ډېر وخت مې د هغې د مړو سګرټو ايرو او ټوټو ته کتل. بيا په درنو پښو هوټل ته راننوتم. نن د هوټل کمره کې زه يواځې وم، د شپې د ملاستې نه مخکې د ډېرو يادونو سره مې د سفر سامان راغونډولو.. لکه چې ډېر يادونه مې هم پنډ

کول... ټول کارونه اوس سرته رسېدلي وو. بس نن شپه ماته ښه ارام کول ضروري وو. ولې چې د یوې ورځې او یوې شپې مزل مې مخې ته لکه د غر ولاړ وه. خوب ډېر زر راغی، د خوب دنیا کې بیا د ژوند د ښایستونو بازارونه لګېدلي وو. د خپل بچي د پاره مې رنګ رنګ شیزونه اخستل. جامې، د لوبو شیزونه، په هغې کې ګاډي، جهازونه، زما بچی ډېر خوشحاله وه.... د ګوتې نه یې کلکه نیولې وم... ځای په ځای یې ګرځولم. هغه ډېر خوشحاله وه. او زه هم د هغه په خوشحالۍ خوشحاله خدای خبر چې نور به مې کوم منظرونه ترسترګو کېدل چې په موبایل د لګولي شوي الارم ټنګار مې سترګې وغړولې. د خوبونو په دنیا د ځان سره مسکۍ شوم، د تللو تیاری مې وکړو، وقاص نن اټلانټا ته واپس روان وه، او فرټیهز به زما د سهولت په غرض زما سره د هوایي ډګر ترڅه ځایه تللو. د سرسري ناشتې کولو نه پس زه د فرټیهز په انتظار د هوټل په لاونج کې ناسته وم، خپل رغړنده بېګ مې ترڅنګ اودرولی وه، فرټیهز هم په خپل ټاکلي وخت راورسېدو. د هوټل ټول حساب یې د عملې سره په څو لمحو کې بې باکه کړو اوس یې زما بېګ ته لاس کړو، ما یو الوداعي نر د هوستن په دې ښایسته هوټل واچولو. او په منډه بهر ووتم. خپل وطن او کور ته د بېرته تلو احساس دومره ښایسته وه چې لکه یو قیدي چې د جېل نه بهر وځي. یو ځل ګاډی بیا د هوسټ ښار په سړکونو په حرکت کې شو. دلته ایرپورټ په ډېره لږه فاصله دی. د سفر ټول کاغذونه مې ښکاره په لاس نیولي وو. بیا د یوې

یوې مرحلې نه په زړه چاودون تېرېدل وو. لږ ساعت کې وقاص زمونږ نه رخصت اخستو د یو بل سره مو خدای په اماني وکړه، وقاص راته ووئیل چې زه ډېر زر پاکستان ته در روان یم، کېدی شي مردان ته راشم!! وقاص هم ډېر ګړندی ګړندی روان وه. فرټیهز ما سره په ځنو مرحلو کې موجود وه، زما بېګ یې جمع کړو او ماته یې بورډنګ کارډ راکړو. اوس زه د جهاز په انتظار د هوستهن په ښایسته ایرپورټ کې د واپسۍ د پاره بیخي تیاره ناسته وم. دا لاونج هم ډېر منظم وه. د مسافرو د سهولت د پاره پکې هره اساني موجود ده. فریټهیز زما سره ډېر وخت ناست وه. خو اخر مې ورته ووې چې ستا به خپل کارونه وي، وړاندې ماته هیڅ څه مسئله نشته، تاسو لاړ شئ..!! هغه هم زما په لرلي اعتماد ډېر خوشحاله شو، د خدای په اماني یې راسره وکړه او زما نه رخصت شو. په ایرپورټ د خلکو تګ راتګ، د مسافرو په څهرو د سترِیا او امیدونو ګډوډ تاثرات څه هم که وخت دلته په ناسته په داسې مشاهده ښه تېرېږي خو زما خپل وطن او کور ته د واپس کېدو تلوسه داسې د لېونتوب وه چې زه یې د دنیا نه... د دې لویې دنیا... د خور وور انساني سمندر او غېږ غېږ ښکلاګانو نه بې نیازه کړې وم. .... ما پخپل تصور کې د خپل وطن فضا لیدله. څه هم که د بارودو د لوګیو نه ډکه ده خو د خپل وطن او خپلې خاورې مینه هله راژوندۍ شي چې انسان د وطن نه لرې پاتې شي. زما د خیال په آئینه زما د مئینو څهرې زما لیدو ته هم ډېرې بې تابه وې. کله کله

به د فکر دا تسلسل ټول په ټوله د یوې نوې معصومې څهرې نه چاپېره شو. د هغه په مسکو سترګو ماته زما ظاهري جهان د یوې نوې رڼا سره روڼ ښکارېدو. د هغه ژړا مې د تخیل مارغانو ته د نوي ژوند نعرې وهلې. د هغه په کټ کټ د خندا سپرلیو به زما نه ګېرچاپېره ګلونه وغوړول.... د هغه وړو وړو قدمونو د پاپلي پل احساس به لکه چې زه د عرش منارو ته وخېژولم... دا احساسات ډېر د خوند وو. زما په سینه کې د مور یو ناقلاره زړه د خپل بچي په مینه درزېدو. زر مې پخپل زړه لاس کېښودو لکه چې زما په دواړو سینو کې د سپینو پیو لختي د اوس نه په چپو وو. د یو ښایسته وجود د لمس احساس به زه د ځان سره مسکۍ کړم. د جهاز د روانېدو اعلان وشو، دا جهاز یو وړوکی جهاز وه چې ډېره محدوده عمله یې لرله. په تور پتلون او تور قمیص کې یوې ښایسته پېغلې ټولو مسافرو ته هرکلی کولو. او یوې بلې د مسافرو راهنمایي کوله. جهاز پخپل وخت د الوت د پاره څانګونه خواره کړل او د شکاګو په لوري حرکت وکړو. ماسره خوا کې یوه غټه تورپوستې امریکنۍ ناسته وه چې په ټوله لار پخپل لېپ ټاپ یې سر داسې راځوړند کړی وه چې د دنیا نه بې خبره وه د شکاګوهوایي ډګر هم د پخپلو ښکلاګانو تر مخه هر نظر ځانله لکه د مقناطیس راښکلو. د مسافرو د ناستې پاستې ډېر ښایسته ځایونه لري. د جدید طرز یوه شانداره نمونه چې انساني نظر ورته اریان پاتې شي. خو وخت دلته هم د انتظار په سولۍ تېرېدلو. کله به مې د چا مخ ته

کتلو او کله د چاــــ!! ټول مخونه نااشنا وو، د شپې اتنيمې بجې دوبۍ ته روانګي وه، د امريکې نه وتل هم په پل صراط تېرېدل دي، هم هاغه سترپا هاغه په قطارونو کې ودرېدل او بيا د مېږي په قدم مخکې په قطارونو کې تلل. خو اوس زه د يوې پټمې يا ښکاره کېمرې د سترګې نه نه ويرېدم ځکه چې ماته اوس ښېرته تګ وه په دې وجه د ډېرو خوفونو نه ازاده وم. بس د دوبۍ پورې په ناسته سفر به مې په ملا کې درد کړو. دلته د ډېرو ميانډو سره واړه واړه بچې زما د سترګو مخې مخې ته کېدل. دا ميانډې بچې په غېږه کله اخلي؟ د لاس په ورکوټي ګاډي کې يې روان کړي وو. په يو لاس کې خپل سفري رغړنده بېګ وي او په بل لاس کې ګاډی. ډېر مې زړه په هغه ماشومانو خفه شو چې د مور د غېږې په ځای په داسې ګاډيانو کې موسېدلي پراته دي. يوه ماشومه چې مور يې په قطار کې زما نه مخکې ولاړه وه، او دغه ماشومه يې په لاس ګاډي کې مخکې وړله، ماشومې ته ما په يو نېب ځير ځير کتل، هغې په خله کې د لاس کټه ګوته نيولې وه، او په يو مخ يې رولـه. د دې ماشومې سترګې چې زما د سترګو سره ولګېدې، په سترګو سترګو کې مې ورسره خبرې کولې، اوس هغې خپل دواړه لاسونه په مينه راوچت کړل، "ما واخله" او زما زړه وغوښتل چې ياخو په زمکه د دې ماشومې د ګاډي سره خوا کې کېنم او يا يې پخپله غېږه کې راوچته کړم. ما زر د خپلې کېمرې سترګه د ماشومې مخ ته برابر کړه. دا وخت د هغې مور په ما پوهه شوه. نېغ نېغ يې زما په تن لوېې تورې

بورقعې ته وکتل، هغې زما په لاسو کې کېمره لیدله، په ډېره سنجیدګۍ یې راته ووئیل "تصویر مه اخله" او ماته داسې ښکاره شوه لکه زما د یوې لحظې نه د راپېدا شوي ارمان ما تېره چاړه راښکلې وي. ما زر خپله کېمره سمباله کړه، دلته دا یو قدم نوره مخکې شوه، زه هم د خفګان نه ډېره سنجیده شوې وم. زما توجه د لږ وخت د پاره د دې ښایسته ماشومې نه ګډه وډه شوه خو بیا مې ورته وکتل اوس هغه هم لږه سنجیده شوې وه، زر په خندا شوه لکه د سپړدي ګلاب وغوړېده، اوس ما خپله توجه قصداً د دې ماشومې نه ګرځوله. په دې دوران کې د هغې مور د ایمګرېشن کاونټر ته رسېدلې وه، زه یوه لحظه د هغې نه په فاصله ودرېدم خو ورستو راپسې د ولاړو خلکو قطارونو زه هممخکې تګ ته هځولم. اوس د ماشومې مور د دې مرحلې نه تېره شوې وه او د یوې ګُټ پېرې نه پناه شوه. زه د کاونټر مخې ته د خپلو سفري کاغذونو سره ولاړه وم. یو یو کاغذ دغه امریکنیانو لټ په لټ کولو. او اخر ماته هم د مخکې تلو اشاره وکړې شوه، بیا په یو لوی لاونج کې زما ناسته وه، د دوبۍ د جهاز انتظار وه. او اخر هاغه شېبه هم راغله چې په مسافرو د جهاز د روانګۍ زېرې هم وشو.

دا یو لوی جهاز وه د عملې غړي یې هم ګڼ وو. د جهاز د ایرهوستې په مرسته زه خپلې چوکۍ ته ورسېدم. په جهاز کې د مسافرو ګڼې ګونې، د ماشومانو د ژړاګانو غوغا اوازونو یو خاص

کېفيت جوړ کړی وه، د بېګونو سمبالولو درز دروز راته په سر دړد کړو، خو سيټونه يې هم داسې تنګ وو چې د دومره اوږدې ناستې سره به څه کووــ ما سوچ کولو ماته د وقاص خبره رايادة شوه چې "ته د خپلې بيمارۍ له سوبه په جهاز کې د خپلې طبعې چوکۍ غوښتلې شې، د داسې بيمار د پاره په جهاز کې څه سيټونه محفوظ ساتلی شي." چې د خلکو رش لږ په کمي شو نو زه د جهاز عملې ته راغلم او د يوې ايرهوستېې نه مې په خواست د يوې داسې چوکۍ غوښتنه وکړه چې زما د پاره د ارام وي، خو چې څنګه مې هغې ته د خپلې رنځورۍ او حالت ذکر وکړو نو زما په دې خبره يو الغاو تلغاو جوړ شو. خبر د هوايي ډګر لوی سکيورټي افسر ته په وارلس ورسولې شوه، په ما خو سمه ايمرجنسي ولګېده. په يوه لحظه کې دغه سکيورټي افسر زما مخې ته ولاړ وه. "ته د څو مياشتو حمله‌داره يې؟" زما نه يې ډېر په هېبت تپوسونه کول، ما ورته ووې د شپږو مياشتوــ!! وې ته راپاڅه او راځه. زر دو کسانو د لاسو ونيوم، لکه د مريض يې ورو ورو بوتلم، زه په دې نوي راپېښ شوي صورتحال سختې پرېشانۍ واخستم. دا په څه شر واوړېدم. هغه پخپل وارلس د دې واقعې رپورټ چا ته ورکولو. اوس د جهاز لويې دروازې سره د لارې په سر کې يو ويل چيئر زما د پاره راغوښتې شوې وه، خلك په منډو تړړو وو، د جهاز الوت کې لږ وخت پاتې وه، زه يې په ارام سره په کرسۍ کېنولم او دوه کسان لکه د پهره دارانو مې په سر ولاړ وو. د هاغه سکيورټي افسر پرېشاني

هـم د کتـو وه. "تاسـره د دې خبـرې څـه ثبـوت دی چـې تـه د شـپږو مياشـتو نـاجوړه يـې؟" هغـه زمـا نـه تپـوس کولـو ــ مـا ورتـه ډېر پـه اسـتقامت ووئيـل چـې ماسـره د خپلـې ډاکټـرې د معـائنې سـند (مېډيکل سرټيفيکېټ) پروت دی. هغـه ووئيـل "چرتـه دی؟" مـا ورتـه ووې زما پـه هاغـه لـوی بېـګ کـې چـې زمـا نـه جمع کـړی شـوی دی. اوس هغه په وارلس سټ څه کسان راوغوښتل خو د هغه پرېشـانې او حالت ډېر خراب وو. يـوه شـېبه پـس دوه زلمـي د اېرپـورټ لباس کـې زما مخې ته ولاړ وو. خو هاغـه مشـر ډېر پـه ادب او شايسـتګۍ زمـا نه تپوسونه کول. ما ورته د خپل بېګ رنګ رغونه په ګوتـه کـړه. او زما حېرانتيا هغه وخت د کتـو وه کله چې لږ ساعت پس هاغـه دوو زلمو په منډه منډه زما بېګ راروان کـړی وه. مـا د امريکنيـانو د دې وارخطايۍ نه ډېر خوند اخستو. په ځان مې هيڅ د پرېشـانۍ اثـار نـه راپېدا کول. هغوي بېـګ د پرانسـتو د پـاره زمـا مخـې تـه کېښـودو. زړه کې مې له خدايه سوالونه کول چې که دغه وخت دا سند پـه لاس رانه شي نو زما حالت بـه د شـك شـي. اوس زمـا لاسونه هـم رپېـدل او اخر د نـورو کاغـذونو پـه لـوی فايـل کـې دغـه سند او د ډاکټـرې يـو ورکوټی فايل موجود وه. زما حالت په سمې شـو، هغـه زر زر رپـورټ کتو او بيا يې د اوکې سره ماته جهاز تـه د تلـو اجازت راکـړو. اوس زه په ويل چيئر کې ډېر په مزه ترخپلې چوکۍ ورسولې شـوم. ماتـه د يو قطار مخکنې سيټونه ټول څلور پـه څلـور د خصوصـي توجـه سره راکـړې شـول. مـا شـکر ادا کـړو چـې پـه يـو تنـګ سـيټ د دې دومـره

اوږدې ناستې نه خلاصه شوم. په ارام مې پښې وغزولې، نرمې تکیه ګانې مې سر ته بالښت کړې، په ځان مې کمبل راخوره کړه او بې غمه مې ډډه واړوله. د جهاز شورېدو به لکه د ځانګو ځنګولم، خوب به یوړم او بیا به د ایرهوستسې په غږ د خوبه رابېداره شوم. کله به د جوسو د ګلاس په لاس ولاړه وه او کله به یې ځانله خوراك راکولو. څه خوراك خو به د ټولو سره شریك وه خو څه به زما د پاره په خصوصي توګه راوړلی شو. نزدې ناستو مسافرو به راته ډېر په عاجزۍ کتل. د لرې ناستې نه پس به مې بیا پښې اوږدې کړې. وخت ډېر په ارام سره تېرېدو، د جهاز د عملې یو دنګ لوړ ښایسته زلمی چې د کراچۍ وسېدونکی وه، هغه ته زما د خصوصي خیال ساتنې هدایات شوي وو. کله کله به هسې راغلو زما نه به یې زما د طبیعت پوښتنه وکړه. دا سفر ډېر د مزې وه. چې جهاز د دوبۍ په بې شانه ښکلي هوایي ډګر خپل پړاو سرته کړو. اوس هاغه دنګ لوړ هلك زما نه رخصت اخستو. "مخکې هم د ځان خیال ساتئ" د هغه په دې خبره راته ټوله پېښه بیا رایاده شوه.

دلته هوا لږه ګرمه وه.... خو د سمندري هوا خپله یوه مزه وي نو په چا بده نه لګېده. سترګې مې اوس د هر منظر نه مړې وې. بس د خپل کور او خپل وطن فکر اخستې وم او یا د پاتې سفرــ دلته هم د چا تله وو د چاراتله یوه لویه دنیا وه چې پخپله لمن کې یې ډېرې دنیاګانې ځای کړې وې. خو ما ځانله د ناستې ځای کتو.

په زړه کې ډېره په تسلی وم. اوس خو د هاغه لرې دنیا نه په خېر واپس راغلی وم. لکه چې خپل کور کې وم. په دې ډاډ مې د پاتې سفر د پاره ستړی وجود دمه کولو. دلته هم د تور سکنې مابنام حسن د دوبۍ رڼاګانو ښکلی کړی وه. د شپې پاوباندې لس بجې د دوبۍ نه اسلام اباد ته تلل وو. د ټولو نه ښه خبره دا وه چې زما په ټول سفر کې یو ځل هم جهاز د خپل ټاکلي وخت نه ایسار شوی نه وه. پاتې وخت مې د دوبۍ د ایرپورټ په ښایسته لاونج کې تېرو چې په دې کې یوه ښایسته جینۍ د خپلو دوو بچو سره راغله او زما په څنګ کې کېناسته، د هغې ماشومانو خپلو کې پښتو کې خبرې کولې، زه ډېره خوشحاله شوم چې په نیویارك کې د نسیمې نه پس په دې ټول سفر کې دا پښتنه چې زما سره یې پېژندګلو هم شوې وه، اخر یې په پسته صوابي واله لهجه کې زما نه تپوس وکړو. "تاسو هم اسلام اباد له ځئ؟" ما ورته ووې هو! د اسلام اباد نه بیا خپل وطن او خپل کور کلي مردان ته ــ! هغې پېښور ته د تلو ذکر وکړو، خپل نوم یې فرزانه راوښودلو، د تېرو پنځو کلونو نه په شکاګو کې وسېده، د واده نه پس سمدستي امریکې ته تلې وه.... او نن د دومره وخت نه پس په وړمبي ځل خپل وطن ته روانه وه. د کور کلي وطن او مئینو د لیدو تلوسې هغه هم ډېره ناقلاره کړې وه، د دوه نیمو کالو لور یې وه پلوشه او د غېږې بچی یې ننګیالی نومېدو، داسې ښکارېده چې د یوې سوچه پښتنې او نظریاتي کورنۍ سره یې تعلق وه، بیا یې پخپله هم ووې چې زما خاوند یو قام پرست پښتون دی.

د خپلې پښتو او خپلې خاورې سره ډېره مینه لري، دا وجه ده چې د خپلو بچو سره په کور کې په پردۍ ژبه خبرې کول د هغه د طرفه په ما منع دي. زما بچي خپله سوچه پښتو وايي او په سکول کې مې لُور په انګرېزۍ کې ډېره کمزورې ده، د سکول نه يې هم دا شکايت راغلی دی خو د وخت سره به يې دا مسئله خپله حل شي، زه خوشحاله په دې يم چې د خپلې ژبې سره مې ساتلي دي. زه د دې پښتنې په دې جذبه او مينه ډېره خوشحاله شوم. هغې به هم خپله ګړۍ بيابيا کتله، بيا يې رانه په جهاز کې د تېرې پېښې تپوسونه وکړل، په خندا خندا مې ورته خپله قيصه وکړه، اوس د هغې لور پلوشه زما په غېږ کې ناسته وه. د مور سره يې ځنګ چې زه پښتو کې په خبرو واورېدم نو د خپلې ژبې نسبت زما غېږې ته په ډېره خپلوۍ راوستله. فرزانې ماته ووې چې تا نه لويه غلطي وشوه، دغه وخت چې جهاز ستا د ورلو نه انکاري شوی وه، تاته به دلته د استوګنې موقع په لاس راغلې وه. د بچي زېږون به دې دلته شوی وه.... ماورته ووې چې زه په خپل بچي د خپل وطن هوا لګول غواړم. زما خواهش دی چې په خپله خاوره د ژوند د دې مرحلې نه تېره شم....!! هغې زما د خبرې سره اتفاق وکړو، پلوشې زمونږ خبرې اورېدې چې په دې کې ننګيال زر خپلې چاچۍ راوچتې کړې چې ما واخله ــ فرزانې وخندل، وې وئيل چې "دې دواړو د مور او پلار نه پس په وړمبي ځل تاسو وليدی چې پښتو کې خبرې کوی نو ځکه يې په تاسو ډېره مينه راغله.!! پلوشې خو په لږ وخت کې ټوله د سکول

بسته ماته راپرانسته، خپل کتابونه یې راته وښودل. دلته هم په انتظار دا وخت ډېر ښه تېرېدو. اوس مونږ سره نزدې یوه ښایسته درنه خوږه د پوخ عمر مېرمن بله هم راغلې وه. دې په اردو ژبه کې خبرې کولې، خپل زوی د عمرې د پاره رابللې وه او واپس پاکستان ته روانه وه. د جهاز د روانېدو اعلان وشو، مسافر ټول رارون شو، فرزانه د خپلو بچو سره د هغوی په چال روانه وه.

زه او دغه بله مېرمن یو ځای روانې شو. دغه مشره ښځه هم ډېره مینه ناکه او ځیرکه مېرمن وه. په بورقعه کې پټ زما حالت یې اندازه کړی وه، زما یې ډېر خیال ساتلو، د صفا اوبو یو بوتل یې په لاس کې ، ساعت په ساعت یې ترېنه اوبه راکولې. د جهاز په پوړو هم زه د هغې په امداد ډېره په اسانه وختم. په جهاز کې زما د چوکۍ سره په خوا کې یو نارینه په دوېمه چوکۍ ناست وه. زما زړه یو ځل بیا په دې اتفاق تنګ غوندې شو. دغه مېرمن د لرې نه زما په پرېشانۍ پوهه شوه، خپلې چوکۍ ته یې هاغه کس ولېږلو چې په ډېره خاموشۍ او شرافت، خو څه په نازړه پاڅېدو، دغه مېرمن مې اوس په دې سفر کې ملګرې وه. دا عجیبه نظام دی نر اوښځه نه ګوري، خپل پردی نه پېژني خو یو ځای کېنوي. هغې په اوچت اواز د جهاز په کمپنۍ تنقید کولو. "یاد ساته چې کله درته په سفر کې داسې صورتحال مخې ته شي سمدستي د جهاز عملې ته وایه، چوکۍ مې بدله کړئ". داسې ښکارېده لکه چې داسې سفرونه د دې

مېرمن د ژوند معمول وه. هغې راسره د خوږو خوږو خوږو خبرو سلسله شروع کړه. درې بچي یې په سعودي کې وو. هغوي یې په کال کې دوه درې ځله رابلي.. بیا یې یو دم په څهره د ډېر خفګان او پرېشانۍ اثار ښکاره شول. وئیل یې یوه نیازبینه لور مې په ډېرو لالچیانو خلکو کې واده ده چې اوس اوس مې ورسره په قانوني توګه د لور رشته خلاصه کړې ده، خاوند مې د لور د غمه د سرطان په رنځ ګور ته لاړو.. او زه د خپلې لور ځواني او بد نصیب په ژوند ژاړم. . اوس د هغې اواز د دې غم د لاسه د اوښکو د زوره ډك ډك کېدو. ماته زر خپله خور د دوو بچو سره رامخې ته شوه چې ټوله ځواني یې د تور نصیب په تور د پلار په درشل زړوي. خو شکر زمونږ په پښتنو کې د طلاق رواج ډېر نشته یوه تور سرې ټول عمر خپله ځواني د پلار او وروڼو په کور زړوي. بیا مې د خدای شکر په دې ادا کړو چې خور مې په سکول کې باعزته روزګار لري، د امدن یوه ښه ذریعه لري، دوه ګلونه ببرك شاه او زرك شاه لري. زړه مې د داسې تور سرو په قسمت ډېر ودرږدېدو. زمونږ ټولنه چې د زغم او برداشت پکې ډېر کمی دی، په وړو وړو خبرو پکې لویې مسئلې رامینځ ته شي، ډېرې ځوانۍ خاورې شي، ډېر ارمانونه تالا شي، سر سرې مې ورته د خپلې خور خبره وکړه چې لږه تسلي یې وشي، خو المیه یوه وه، غم یو وه، د هغې په سترګو کې د هغې د لور ځواني تار په تار پرته ښکارېده. اوس خو په دې طمعه وه چې د هغې د لُور د نصیب پورې تمبې یو څوك یو ځل بیا په خوشحالۍ وډبوي. ډېر

وخت زما او د هغې ترمينځه خاموشي خوره وه، جهاز پخپل رفتار روان وه، کله کله به مو توجه په بل څه ښخه شوه خو واپس به بيا داسې د ډېرو تور سرو ايره شو خوبونو زمونږ په سترګو او څهرو خپلې ايرې بادولې. اخر د جهاز اسلام اباد ته د رسېدو وخت راورسېدو، په توره شپه کې په زمکه د بجلو بلو رڼاګانو زما توجه د وطن لوډشېډنګ ته راوګرځوله "شکر چې بجلي شته" زر مې سم کارډ په موبايل کې برابر کړو، د ناياب د موبايل شمېره مې برابر کړه، د ناياب خوبولی غږ مې واورېدو. ما سوچ کولو چې په ايرپورټ به زما په انتظار اوده شوی وي نو.... نو دا څه وو..... عجيبه غوندې صورتحال سره مخ شوم، هغه ووئيل زه خو کور يم، مونږ وئيل ته به سبا راځې...!!

اوس خو مې د پښو نه زمکه وتښتېده.... اُف! په دې توره شپه به کورته څنګه ځم...!! د چا سره به ځمه او په څه کې به ځم؟ زما په کپرۍ کې لکه چې چاودنې کېدلې. د ناياب په دې دومره بې غورۍ مې زړه ډېر خفه شو خو زر مې د هاغه ځای او دې د وختونو حساب او فرق رامخې ته شو. دلته هاغه تاريخ به نن د نيمې ورځې نه پس بدلېدو او د ناياب خبره راته په دې دليل صحيح معلومه شوه. خو زما سر اوس هم چورلکونه خوړل. په موبايل مې د ناياب ډېر کالونه د مس کالونو په شکل کې پراته وو ولې چې په دومره ګڼه کې ما د موبايل زنګ کله اورېدې شو. اوس ناياب هم ډېر پرېشانه

وه، ته چرته په ارام کېنه زه درپسې ځان در رسوم. هغه ډېر پرېشانۍ کې وه.. ما ټېکسي کولې شوه خو زما د سیمې حالات داسې دي نو په داسې حال کې به په دې نیمه شپه ماسره تلو ته کله څوك تیارېدل؟ او دا خوف هم لکه د مچۍ مې په ذهن ناست وه "زه یواځې زنانه یم، د امریکې نه راغلې یم، د ډېرېو خلکو به دا طمع وي چې ډېرې ډالرې به یې راوړې وي راشه چې......" دې سوچ راباندې غوني زیګ زیګ کړل. حقه دقه ولاړه وم اوس خو بس رڼایۍ ته مې انتظار وه، چې رڼا خوره شي نو کور ته به ځم. زه اوس غلې یوې خوا ته ولاړه وم. .... د سحر تروږمۍ مې محسوسول غوښتل... خو دومره رڼاګانې بلېدې چې د سحر رڼا پکې نه شوه ښکاره کېدې. اوس ما په یو مخ د خلکو تګ راتګ ته کتل... ډېرو مسافرو ته خپل مئین د هرکلي د پاره راغلي وو. زما دننه د دې محرومۍ په شدت سره سر راوچت کړی وه. کاش! نایاب هم زما د پاره په بې تابۍ ولاړ وی.. زه په دې سوچونو کې وم چې د شا نه مې په مټه چا وړه چاچۍ کېښوده. هني ګل...؟ او ما بې اختیاره په دې غږ او لمس چې مخ وګرځولو نو د حېرانتیا نه مې سترګې وازې پاتې شوې، خدیجې ته..؟ زما مخې ته زما د اېندرور لس کلنه لېورځۍ ولاړه وه... زه په دې عجیبه اتفاق ډېره حېرت وړې وم... په دې توره شپه دلته دا ماشومه څه کوي. چرته پېریان خو به نه وي...

يوه شېبه راباندې بيا وېښته ودرېدل. خو اوس هغې زر زما حېرانتيا ختمه کړه.. مونږ ارسلان بهايي ته راغلي يو هغه د کنېډا نه راځي، هغې خپل د تره زوي يادولو چې دا وخت د کنېډا نه رارسېدونکی وه. تاسره نور څوك دي؟ ما تربنه تپوس وکړو....
امجد کاکا.. هغې د خپل کشر تره ذکر وکړو چې دا ماشومه ورته ډېره ګرانه ده. او ګرانه خو دا ماشومه ټول کور والو ته ده ځکه چې پېدايشي توګه دا ماشومه د يوې داسې رنځورۍ د لاسه د مرګ او ژوند په نښته کې ګېره ده چې بدن يې خپله وينه نه جوړوي، د ژوند لس کاله يې په پردۍ وينه سفر کړی دی... او دا ذمه واري د امجدخان په غاړه ده چې دا به د وينې اچولو د پاره پېښور ته بوځي او راولي. هم دا وجه ده چې د هغې د نباوره ژوند له سوبه په ټول کور هغه ګرانه ده. د هغې وړوکی نه وړوکی خواهش په نيمه شپه هم پوره کولی شي نو په دې نيمه شپه د امجد کاکا سره راتلل هم د هغې د يو ضد نتيجه وه. هرڅه چې وو دا زما د خپل کور خلك وو، الله پاك چې د چا مدد کول غواړي نو غائبانه سوب يې جوړ کړي.
ما د خدای شکر ادا کړو چې په داسې حالت کې يې خپل د کور کس زما د مدد د پاره راپېدا کړو. په دې دوران کې امجدخان هم د خديجه په وېنا راغلی وه. زما څنګ ته په منډه رانزدې شو. هغه چې په دې وخت په داسې ځای کې يواځې وليدم نو حېرانه خو نه شو

ولې چې زما د تګ راتګ نه خبر وه. هغه وئیل خبر به شي تاسو ته زه د ګاډي دروازه پرانزم.... لږ ساعت کې به ارسلان هم راځي، بیا به په ګډه ځو. نزدې د هغه الټو ګاډی ولاړ وه، زه یې په ورستو سیټ کېناستم. لږه شېبه پس امجدخان د خپل زلمي او مسافر وراره ارسلان سره راښکاره شو.... اوس لږه رڼایي هم لګېدلې وه... کور کې ټول ډېر مطمئن وو. په دې دلچسپ اتفاق د ټولو زړونه مطمئن وو. ګاډي کې د دوو مسافروسفري بېګونو ډېره تنګي راپېدا کړه.. ما څوځو ځله امجد ته ووئیل چې زه اوس تلی شم ټېکسي به وکړم. خو هغه داسې کله منل، وئیل یې چې زړونه تنګ نه وي ځای نه تنګېږي. په لاره مې د ټولو خپلوانو ټیلیفونونه راتلل. زما په خبر رارسېدل د ټولو د پاره لویه خوشحالي وه. په موټروی دا دوه نیم ساعته لاره نن ډېره اوږده شوې وه... انتظار وه چې ګران شوی وه... خو بیا هاغه وخت هم راغلو چې ګاډی زما د کور کوځې ته ننوتو، د کوځې د سر نه مې د خپل کور د دروازې مخې ته نایاب په انتظار ولید،. ګاډی ودرېدلی وه. د وارث په څهره د خوشحالۍ او اطمینان یو نوی سحر ماته ښکارېدو. هغه زر د ګاډي هاغه دروازې ته رامنډې کړې چې زه ترې راښکته کېدم. او بیا په سترګو سترګو کې مو یوبل له په یوه لمحه کې د ډېرې اوږدې جدایۍ ډېرې قیصې وکړې..

د کور ټول غړي راتـه پـه دروازه کې د هرکلـي د پـاره ولاړ وو. ټـول خوشـحاله وو. زمـا د ښـه او محفـوظ سفر ډېـرې دعاګـانې يـې غوښـتې وې.. د سـحر ناشـته او چـايې...اُف څـومره د خونـد وه.. د سترړيا احساس څه هم کـه د خپـل وطـن غېـږې رانـه اخوا کـړی وه خـو بيا هم د کور والو پـه خـواهش چـې تـه ارام وکـړه. لـوی سفر دې کـړی دی...!! د خپلې کوټې سکون او خپل کټ پوزې مينې ډېره جذباتي کړم.. خپل کټ لکه د مور د غېږې تار تار... ذرې ذرې راټوله کړم... او بيا پـه دغـه ورځ چـې تور ماښام ژوند پـه خپلو زلفو کې راټولـولـو.... زه لکــه چــې د يــوې نــوې ورځ اغــاز د خوبــه رابېــداره کــړم... د ســتومانۍ هـر لبـاس مـې د تنـه غورزېـدلی وه. د ارام او راحـت د خوشګوار احساس سره د خپلې کورنۍ د غړو مينځ کې ناسته وم، ټـول رانـه پـه مينـه چـاپېره وو. زمـا د سـفر روداد ټولـو پـه ډېـر غـور اورېدو.. ماته خپله مرګانه ترور بيا مخې ته ودرېده زړه مې غوښـتل چې په وزرو ورله والوتې.... خو د کور يـو کـس هم ماتـه د هغـې ذکـر ونـه کـړو. خـو پخپـل زړه کـې يـوې د غـم نـاقلارۍ ماتـه ګـواهي راکوله...لکه چې....!! د دې نـه وړانـدې چـې کـوم حقيقـت مخـې تـه لکه د تورې بلا ولاړ وه. هغې تـه بيخـي نـه وم تيـاره ــ د ورور نـه مـې تپوس وکړوــ بي بي څنګه ده...؟ هغـه يـوه لحظـه سـاوی شـو... ښـه ده.. بيا يې ډېر پـه کلکـه ووئيـل... زمـا زړه کـې هسـې يـو شـك ځـای

نيـولی وه... اوس کـور کـې د مېلمنـو د تلـو راتلـو سلسـله ونختـه ... ماته د هرکلي د پـاره راتلل. اوس زمـا ټولـه توجه خپلـې نـاروغۍ تـه ګرځېـدلې وه. د ډاکټرې د معـائنې ترمخـه ماتـه د ګوتـو د شمېر څو ورځې پاتې وې خو موسم او ګرمۍ سم زور کړی وه. د ټولـو دا خيال وه چې د سفر نه پس يوه معائنـه بيـا پکـار ده. خـو د ګرمـۍ لـه سوبه مې ډاکټرې ته د تلو هډو تاب نه لرلو. اوس خو لږه ويرې هم اخستې وم. د ماشوم د اپوټه والي حالت د شپږمې مياشتې راسې وه. د دې صورتحال سره د لوی اپرېشن امکان هم وه. ذهن مې ګډ وډ وه خـو د ماشوم د راتلو خوشحالۍ د لېونتوب او مينې په اسمانونو ګرځولم. د ښځې په ژوند کې د "عمـل" دا تجربـه چې د ښـځې د ذات او وجـود تکميل کوي، د هغې د هستۍ او ځتې ډېر نيمګړتياوې لرې کوي، د خپلې هستۍ د تکميـل احسـاس زه هم نـاقلاره کړی وم... په کـور کـې د نـوي ماشـوم د راتلـو ټـولې تيـارۍ مشـرانو پخپـل سمي برابـر کړې وې، ډېر روايتـي دودونـه، دسـتورونه ترسـره کېـدل، وړې وړې، پسـتې پسـتې جـامې جـوړولې شـوې. کلـه کلـه بـه مـې دا ورکـوټی قميصګی د خپلې سينې سره جخت ونيـوه. د هغـه د ګرېـوان نـه بـه د اومو پيو يوه کاواکه خوشبويي بې اختيـاره راولاړه شوه. زر بـه مـې پرې دواړه شونډې کېښودې... سترګې بـه مـې د ژونـد پـه دې نااشـنا احسـاس درنـې غونـدې شـوې چـې د يـو ټـوزپ سـره بـه بيـا يـوې

ماشـومې زنـدګۍ د خپـل وجـود دننـه د مینـې او ژونـد احسـاس راکړو... اوس بـه مې سترګې ښې پټې کړې... پـه غېـږه کې بـه مې ښکلی ماشوم اوده پروت وه. هم هاغه قمیصګۍ به یې په غاړه وه. د پیو د هاغه خوشبویۍ سره... زر به د خیال امېل دانه وانه شو. لاخو هغـه ماشـوم زمـا د وجـود دننـه پـه پټـه دنیـا کـې وړې چـاچۍ پـاپۍ وهلې، لاخو یوه لویه پرده زما او د هغه مینځ کې دېوال وه....

زما د راتلو څو ورځې شوې وې چې یوه غرمه زما خوابنې مور په ډېره طریقه او مینه زما سره جخته کېناسته، ورو ورویې یوه خبره راواخسته، زما زړه بې واره بې واره په درزېدو شو. کله کله به غلې شوه... ما د هغې مخ ته په یو مخ کتل. زه نه پوهېدم چې دا ماته څه وایي... لورې! بي بي دې...!! هغې خبره نیمګړې پاتې کړه او ما د هغې د نیمګړې خبرې معنې پخپله وپېژندې. یوه چغه مې کړه... او بیا د کور ټول لوی واړه زما خوا کې ناست وو. ستا طبیعت ښه نه دی.. ګوره! دعا ورته کوه. نایاب زه په غېږ کې نیولې وم. او په ما خو لکه چې رڼا ورځ توره تیاره شوه. دا کله؟ ورو شانې مې په ژړا د هغه نه تپوس وکړو... په ۲ مئي... اُف! پـه دغـه ورځ خو ما د نیویارك د ښار سېلونه کول..!! بیا مې په زوره زوره ژړا تـه ګوتې کړې.. د کور خلك ډېر پرېشانه وو. ډېر وخت مې د هغې غم وژړلو. اوس زما خیال وه چې زر د هغې د ګور خاورې ښکل کړم.

سبا مې د تلو نېټه وګرځوله. د نایاب خیال وه چې بیا ستا به په دې حالت کې تلل ګران شي خو د غم خبره وه نو تګ ضروري هم وه. د ترور د غم د فاتحې د پاره اوس زه رارسېدلې وم. خو اکثر داسې غم زر زوړ شي چې مریض ډېر اوږد وخت په مرګانه حالت کې په کټ تېر کړی وي... د ټولو حوصلې ورته برابر وي. دغه هرڅه ما د خپلې ترور د اولادونو په څهرو لیدل. زما په چغو او ساندو د هغوي سترګې نمژنې شوې خو زر یې زه کېنولم د حوصلې غږ یې راته وکړو خو ما بیا بیا هاغه ځای ته کتل چرته چې مې د ترور کټ پروت وه، د هغې نښتې فریادونه مې اوس هم غوږونو ته راتلل، د هغې پټې ورغلې سترګې مې په سترګو کې وې. ډېر ساعت مې تېر کړو او بیا د خپل پلار لیدو ته پلار کره لاړم. ټول زما په خېر سره په راستنېدو ډېر خوشحاله وو. د ترور بې بې د مرګ ټول حال احوال راته خپلې ورندارې تېر کړو. دلته د یوې شپې د پاره زما ایسارتیا وه. وخت ډېر ښه تېر شو ورندارې مې د روغې څټې او خوشحالۍ ډېرې پېرزوئنې زما په سر امبار امبار کړې راولېږلې. اوس د ډاکټرې نېټې ته شپږ ورځې پاتې وې..

نن غرمه ډېره سره وه. د کور په برنډه کې د غرمې د ارام د پاره په کټ کې اوده وم. د خپل ماشوم راتګ مې د خیال په شیشه بیا لکه د فلم لیدو. لاس مې ناڅاپي خپلې خېټې ته وروغزېدو....

خو نن مې هيڅ ټوپ ترپ او حرکت محسوس نه کړو. زر مې خپل اړخ بدل کړو، اوس مې مخ د پوالې ته وه او بل لاس مې په خېټه خو هيڅ ترپ نه وه. .. زما دننه يوه ويره راولاړه شوه... دا ولې؟ مخکې خو به داسې نه وو. دې پرېشانۍ ډېره ګډه وډه کړم او دا فېصله مې وکړه چې نن مازيګر خپلې ډاکټرې ته ځم. مازيګر نا ياب ډاکټرې ته بوتلم، ډاکټره زما په ليدو ډېره خوشحاله شوه. زر يې د الټراساونډ د پاره څملولم. او بيا يو دم هغه په هېبت شوه.... لکه چې څه ورته ټك ورکړی وي. ... دا ولې؟ زه د ډاکټرې د مخ ګډو وډو تاثراتو په هېبت کړم.... اوس ماته يقين وشو چې هاغه شك صرف زما شك نه وه. ډاکټره اوس د ګمان د حد نه د يقين لرې مېدان ته تلې وه... هغه اوس هم غلې وه، زه يې د خپلو لاسو په امسا راولاړه کړم.... زما خله بيخي وچه شوه د خبرې د پاره مې ژبه په خله کې ډېره واړوله راواړوله خو ژبه مې لکه د لرګي کلکه شوې وه. ... اوس ډاکټره فکرمنده پخپله کرسۍ ناسته وه... او زه د هغې خوا کې د مريض په چوکۍ ـــ!! ماته يې ډېر په افسوس کتل.. دا دې څه کړي دي...؟ اخر هغې هم مړه حوصله راژوندۍ کړه او مانه يې تپوس وکړو. ... څه چل دی...؟ ما ترې غلی شان تپوس وکړو.. ماشوم ساه نه اخلي...!! او د ډاکټرې په دې وېنا اوس زما مرۍ غنې غنې شوه... يوه لحظه دواړه غلې ناستې وو. بيا يې يو ځل د الټراساونډ د پاره

برابر... کړم اوس ما خپلې سترګې پټې کړې وې... د ماتو شيشو تېرې تېرې ذرې مې پخپلو سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدې.. ورو... ورو.. د سترګو نه مې اوښکې راتوې شوې... ډاکټرې زما د قميص لمن زما په خېټه راخوره کړې وه.....!!

تاسره نور څوك راغلي دي؟ ډاکټرې تپوس وکړو.. زما خاوند...!! ما لنډ جواب ورکړو. ماسي ته ورشه د دې خاوند ته حال ورکړه.. هغې ولاړې دايي ته ورو شان ووې. نه زه پخپله ورځم.. ما د ژوند دانه وانه حوصله په ځان کې رايوځای کړه. د کلينك لويې دروازې ته بيخي مخامخ ناياب ولاړ وه. په موبايل يې خبرې کولې.. خير خو دی؟.... هغه چې زما حالت ته وکتل نو لکه چې زما درنو درنو قدمونو هغه ته د خطرې څه انګازه تر غوږو کړې وه... بس خپل نصيب راورسېدو... زه هغه ته بې اختياره ترغاړې وتم. زما د سترګوبندونه وشلېدل. د خپلو اوښکو په سېلاب کې د هغه په اوږه سر ايښودی په ولاړه ولاړه ډوبېدم.... د هغه د مخ تاثرات مې نه شو ليدلي خو د هغه په بدن کې نوي "رپندي" د هغه د وجود دننه د لړزېدلي طوفان حال راکوه. ګېر چاپېر ډېر خلك ولاړ وو. د هر نظر د لپو نه بلها سوالونه راتوئېدل. ته چپ شه حوصله وکړه... هغه زما دا حالت سمول غوښتل.. خو په ما دنيا نسکوره وه. د يو يو ارمان نه

مې ساه وتلې وه. په خالي مېدان تش لاس ولاړه وم.... د خپلې بقا جنګ مې په ډېر لوی تاوان بائیللی وه.

سبا سحر وختي به د ډاکټرې په وېنا زه بیا راتلم او دلته به د ماشوم د زېږون د عمل نه تېرېدم.... اوس نایاب په فون کور ته اطلاع کوله.... د وارث په دې خبره په کور کې د غم یوه غوغا جوړه شوه. هغه زر د موبایل د بندو بټن زور کړه ــ خپلې شونډې یې د شدید درد او کرب نه په غاښونو وچیچلې... سترګې یې بندې کړې... خو زما سلګو هغه بیا راسم کړو... "ته حوصله وکړه" ما خو هم د هغه کېفیت لیدلی وه.... او ته.. زر مې ترېنه تپوس وکړو... زه سم یم.. هغه خپل ځان بیا بیا سمولو... کور کې مړی نه وه ویر وه. ټول مئینان رانه راچاپېره شول.... سترګې وې چې سمندرونه یې توئیول... زما لاس پښې داسې بې دمه وو لکه چې زما دننه دې ورکوټې "وجود" سره زما د وجود او ساه سره یې زما د ساه نظام تړلی وه. لکه چې اوس زه هم پخپلو پښو نه شومودرېدې.... خو ماته ژوند کول وو، د خپل مئین د ژوند د ملګري د پاره، چې اوس یې زما د سر صدقې منلې وې. د خپل بچي د مړینې غم یې چرته په یو ګوټ کې غلی کړی وه. زما د تسلۍ د پاره یې یوه نوې حوصله راپېدا کړې وه. زما ټولې اوښکې یې په مینه څښلې. ګوره! ماته ستا ضرورت دی. ټوله شپه یې ما سره په ویښه تېره کړه او زما په

هاغه غم یې د مینې ملهم کېښودل، کوم چې ما د خپلې هستۍ او نېستۍ په جنګ کې موندلی وه. د کور ماحول لکه د یو بائللي جنګ د مېدان په شان سوړ سمخ وه. هرې څېرې د غم د تصویر رنګ اخستی وه. هرې سترګې ډېرې اوښکې توې کړې وې، هر یو ځانګ، هره وزر د هاغه خوشحالۍ په رانیو زخمي زخمي وه.... د دې سحر د نمر پلوشې هم لکه د یوې رنځورې څېرې زیړې زوالې وې. د کور مشران په ډېر غم کې د هاغه نوي مېلمه په راوستو پسې روان وو چې د یوې تیاره نه بلې ابدي تیاره ته روان وه. نن د ژبو رګونه لکه چې اوچ شوي وو. شونډو تمبې پورې وې چا کلکې تړلې وې، د سترګو نیمې پټې نیمې خلاصې کړکۍ هم تیاره تیاره وې... د امید بله ډیوه پکې نسکوره پرته وه، لکه چې د یوې ساه تېز پوکي وژلې شوې وه، هر انګڼ یې تیاره کړی وه. د ویرې اثار د هرې څېرې نه ښکاره وو، اوس د یو بل ژوند د سلامتیا د پاره هره لپه دعا دعا وه، ګاډی یو ځل بیا د ډاکټرې د کلینك مخې ته ولاړ وه، چرته نه چې څه وخت وړاندې دغه پټ مخ ماشوم مونږ ته د خپل شته والي زېری راکړی وه، په هاغه ورځ دلته دا ټول څومره خوشحالي وه...؟ امبارك شه، ته احتیاط کوه او نن د مرګ خاموشي وه... لکه چې د ژوند د ژوند ساه وتلې وي اوس ډاکټرې د ډېر افسوس سره زما د ښه کېدو تیاري شروع کړې وه. د مړ ماشوم په قدرتي توګه د پېدا

کولو عمل ډېر د خطرې او پیچیده وه. ټوله ورځ ډېره په کړاو تېره شوه. نه دعا کار کوه او نه دوا څه اثر لرلو.... ډاکټره هم فکرمندۍ اخستې وه او اخر په دې صلاح شوه چې اوس د لوی اپرېشن د پاره د ښار لوی شخصي هسپتال ته تګ پکار دی، د خطرې دېوان مخې ته ولاړ وو. ګاډی لکه چې چا په هوا روان کړی وه. زما وجود اوس بیخي بې دمه وه. ولې چې د وجود وینه مې د تلاونو په شکل کې ضایع شوې وه.د ډاکټرې تجربه کارې دایي چې زما حالت ته وکتل نو چغه یې کړه... زر ځئ....!! او په دې هېبتي چغه زه د نیم بې هوشۍ په حالت کې د حالاتو په نبض ورسېدم، زما د سترګو مخې ته که هراخوا د شپې تیاره هم وه خو ماته داسې ښکارېده لکه چې دې تیارې زما وجود او زړه پخپل تور موټي کې کلك راایسار کړی وه. لحظه لحظه مې پخپله مرګ یو زور محسوسولو. خو د دړد یوې ناقلاره څړیکې به زما حالت بدل کړو. د زمان هسپتال د لویې دروازې مخې ته غټ سټرېچر زما د پاره تیار ولاړ وه.... لږه لحظه کې د هسپتال کسانو په هوا وړلم او زما د کور زنانه او نارینه په هېبت په ماپسې په منډو وو. اوس په یو لوی خونړي اپرېشن تهیټر کې ما سترګې غړولې نو.... زما وجود د یو لوی اړې ګړې او سخت ازمېښت نه تېر شوی وه. لاس مې په خېټه پروت وه خو د ژوند هاغه لویه خوشحالي ترېنه لکه د هوایي مارغه الوتلې وه. خپل لږ هېر

شوی غم مې بیا رایاد شو، لکه چې د دردونو د خوبه راپاڅېدلې یم. ماته زما د لرمون خلا مخې ته وه.خو بیا هم د یو نوي پیدا شوي ماشوم د ژړا اواز مې بیا بیا غوږونو ته راتلو.. اووان.... اووان...!! ما زر د ټولو مخونو ته وکتل... چې څوك راته ووایي امبارك شه.... او بیا هم هاغه شان وشول، زما خور ورو شان زه په تندي ښکل کړم.... خپله روغه ښته دې امبارك شه....!! هغې هم د ډك ستوني سره دا خبره وکړه. د غم نه مې سترګې بیا پټې کړې.... اوس هاغه ډاکټره هم مسکۍ ولاړه وه... ښه ده چې ستا ځان و ژوند بچ شو....!! عموماً په داسې حالاتو کې د مریض د پاره دا د هر چا یوه تسلي وي... خو زما زړه او سترګې لکه د جام راډکې شوې وې... ماته داسې ښکاره شوه لکه چې د ژوند او وجود په دې سفر کې مې هرڅه له لاسه ورکړي وي.... د هسپتال لوی کټ ته مې بیا پام شو... زما سره خوا کې په ابدي خوب اوده زما د وجود هغه برخه پټ مخ یخ پخ، غلی قلار پروت وه. زما هاغه همسفر چې د لسو میاشتو په دې سفر کې پناه مخ زما د ژوند د لسو میاشتو د سفر زما ماشوم رهبر چې په دې ټول سفر کې یې ماله لحظه په لحظه د خپل وجود برابر احساس راکړی وه. د خپل قسمت په زور یې زه د دنیا لرې سر ته په کامیابۍ ورسولم... خو بیا یې د خپل غم په صحرا کې یك یواځې پرېښودم.... ما په رپېدونکو لاسو د هغه په مخ خور کړی څپوټکی

اخوا کړو. د هغه راتګ هغه هم زخمي کړی وه. په مخ او تندي يې د زخمونو احساس زما په زړه چړې ښخې کړې. زر مې پخپل زخمي زړه لاس کېښودو... سترګې مې بیا پټې کړې او دغه وخت د پټو سترګو په شا مې دوه نرۍ نرۍ شونډې وخوزېدې... لکه چې په وړه ژبه خبرې کوي... ماته ستا په څنګ کې هاغه سفر ډېر خوند راکړی وه... زه اوس په سفر مئین شوی یم په یو لوی سفر...!! او د دې ګنګوسې په اورېدو مې هاغه راټول کړی سپین د ململ څپوټکی د هغه په مخ بیا خور کړو.... اوس هغه د ټول عمري سفر د پاره بیخي تیار وه.... او دلته زما سفر د هستۍ نه تر نېستۍ سفر د اختتام پړاو ته رسېدلی وه.

و تمت کلیمة بالخیر

وقاص خواجه، فهمیده ریاض، او حسینه گل- په نیویارک کې د هوټل مخی ته

په نیو یارک کې د دستورۍ نه مخکې

د ایشیاء سوسایټۍ نیو یارک په دفتر کې

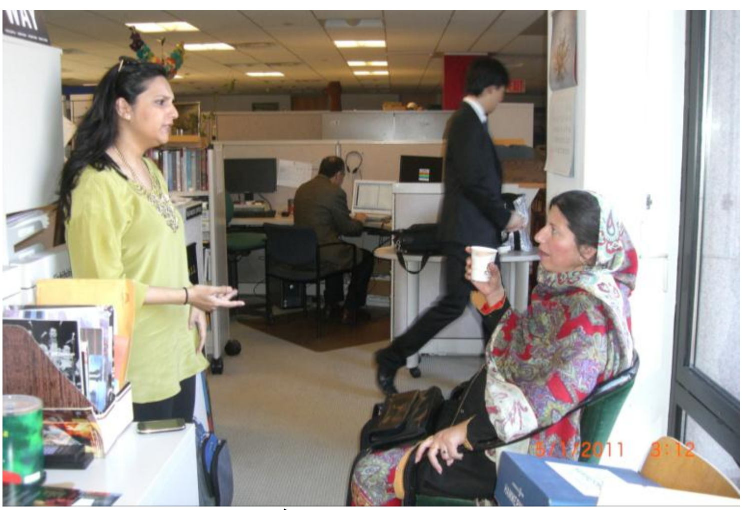

د ایشیاء سوسایټۍ دفتر

د ایشیاء سوسایټۍ دفتر

په نیو یارک کې د دستورۍ پر مهال

د نیو یارک د دستورۍ یو بل عکس

په ستیج ناسته فهمیده ریاض او حسینه گل وقاص خواجه د وینا پر مهال

په نیو یارک کې غونډې ته د وینا پر وخت، حسینه ګل

د غونډې نور ګډونوال

د ایشیاء سوسایټۍ یو رابطه کار، وقاص خواجه حسینه ګل او فهمیده ریاض

ددې دستورې یو بل عکس

فهمیده ریاض د وینا کولو پر مهال

د ایشیاء سوسایتئ مشره رچل کوپر د خطاب پر مهال

د پوښتنو او ځوابونو پر مهال

د غونډې نور ګډونوال د پوښتنو پر مهال

د کتاب د پلورلو پر مهال

د فهمیده ریاض د کتابونو خرڅېدل

زما د ناول ملكه بې ارزي

په نيو يارک كې د اردو ژبې له ليكوالو سره

افتخار نسيم وقاص خواجه فهميده رياض او حسينه ګل د دستورې نه پس

هم ددې وخت يو بل عکس

خدای ببنلی افتخار نسیم او وقاص خواجه

فهمیده ریاض وقاص خواجه او حسینه گل، په نیو یارک

نیو یارک کې د سمندر د سیل پر مهال

د سمندر د غاړې یو بل عکس

د سمندر د غاړې یو بل عکس

د نیو یارک د سمندر د غاړې یو بل عکس

کشتۍ کې د کیناستو نه وړاندې

یو بل عکس

په کشتۍ کې د ناستې پر وخت یو عکس

د کښتۍ په اخري منزل کې د ناستې پر مهال

یو بل ښکاره عکس د نیویارک سمندر

د نیو یارک د ښار ننداره د کشتی د اخري منزل نه

د سمندري هواګانو په تېل نا تېل کې

یو بل عکس د سمندر د غاړې

راغلې سيلګر، او زه

د ښار يو بل منظر د سمندر نه

نیو یارک ښار د کشتۍ سیل او سمندر غاړه

د سمندر چکر د بلې غاړې سفر

د بلې غاړې سيل

زه او پيني اوجيده

د اخری منزل یو بل عکس

د سمندر غاړه نیو یارک

افتخار نسيم،ثمينه قريشي،حسينه ګل،فهميده رياض،پيني اوجيده،وقاص
خواجه او کوربنه ډاکټر عذرا رضا

ثمينه قريشي، حسينه ګل، او فهميده رياض

په هوستڼ کې د وقاص خواجه سره د يوې مرکې پر مهال

عذرا رضا وقاص خواجه

په هوستڼ کې د وقاص خواجه سره د يوې مرکې پر مهال

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (غلام نبي فراهي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

د ليکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقيد)

له مانه مه بيلېږه (شعر)

نېمګړی کتاب (لنډې کيسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنګه يې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کيسې)

په لاره څم ټوله څنګېږم (يونليک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بيا څمه (د کابل يونليک)

د خپرونو لړ: ۳۲

سيده حسينه ګل

د افغانستان ملي تحريک
www.melitahrik.com